

உ

சுவச்யம்

சோழக்கம்பாடிச் சம்ஸ்தானம் ஸ்தாநுதிபதி

ஸ்ரீ பொன்னம்பலம்விள்ளையாங்க ஸ்ரீபத்ரிப

பாகதேவநல் லுபென்னும்

வந்தவ லூர்த்தலபுராணம்

மு ஸ்ரீ,

தாத் தமிழ்ச்சங்கம் ஸ்ரீபீச்சோதகர்

மு. ரா. அருணாசலக்கவியாயர்

இயற்றிய

அந்நம்பதவுடையார்,

இவை

பெரியபாகதேவநல் லுர்த்தாகர்த்தர் ஸ்ரீபாத்

சொ. பழநிக்குமாருப்பிள்ளை

அவர்கள் பொருளுதவியால்

மதுரை

வீவேகபாநு அச்சியத்திரசாலையிற்

சுப்பிடப்பெற்றன.

1910.

மு க வு ஐ ர.

அநாதிமல முத்த சிவநுபவாகிய ஸ்ரீமேசுவரன் ஆன்மாக்களு ய்யும்பொருட்டுத் தமது பெருங் கருணையாற் றந்தருளிய நூல்கள் வேதாகம புராணேதிகாசங்களென்பனவாம். இவற்றுள் வேதாகம சாரமே புராணங்களாம். இவை பதினெட்டு வகைப்படும். அன்றி உபபுராணங்களும் பதினெட்டுண்டு மற் றும் தலபுராணங்கள் எண் ணிறந்தன. இவற்றுள் சைவபுராண வகளை மிகச் சிறந்தனவாகும். அருட்பெருஞ்சோதியாகிய சிவபிரான திருக்கோயில் கொண்டு வீற் றிருந்தருளும் ஒவ்வோர் தலங்களின் புராதன பெருமை, ஆங்காங்கு ள்ள தீர்த்தவிசேடம், மூர்த்திவிசேடம், அங்கு வந்து பேறுபெற் றோர் சரிதம் ஆகிய இவையிற்றை விரித்துக் கூறுவதே தலபுராணங்களாகும். இத்தகைய புராணங்கள் யாவும்; சூதமுனிவர், அகத்திய முனிவர் முதலிய தவசிரேஷ்டர்களாற் கூறப்பெறுதலின் முனிப் புரோகத மென்பர்.

இப்புராணங்கள் யாவும் ஆஸ்திக மதத்தின் பலபிரிவினர்க்கும், வேண்டப்படும் கொல்லாமை, புலாலுண்ணாமை, கள்ளாமை, கள்ளு ண்ணாமை, பிறாமனை நயவாமை, வகைவின் மகளிர் நயவாமை, இர க்கம், வாய்மை, பொறை, அடக்கம், கொடை, பெரியோர் வழிபாடு முதலிய பொது விலக்கணங்களையும்; சுதகாத்துவித சைவசித்தாந்தி க்ட்கு இன்றியமையாதனவாகிய விபூதி ருத்திராக்ஷங்களை யணிதல், சைவாசாரியரைப் பரவுதல், சிவபிரானைத் துதித்தல், சிவநாமங்களை உச்சரித்தல், சிவபூசை செய்தல், சிவபுண்ணியங்களைச் செய்தல், சிவபுராணங்களைக் கேட்டல், சிவாலய தரிசனஞ்செய்தல் முதலிய புறத்திலக்கணங்களையும்; சிவபிரானுடைய அருட்சரிதைகளை நினை ப்பினும் பேசினும் கேட்டினும் கண்டம் விம்முதல், நாத்துடித்தல், உதடு துடித்தல், சரீரம் நடுங்குதல், உரோமஞ் சிலிர்த்தல், குறுவி யர்வுறுதல், சரீர நடுங்குதல், ஆநந்தக்கண்ணீர் பெருகல், பரவச முறுதல் முதலிய உடலிலக்கணங்களையும்; பஞ்சாட்சரத்தைச் செபி த்தல், மானதபூசை, சிவபெருமானை இடைவிடாது நினைவுற்றுக் கல

த்தல் என்னும் அகத்திலக்கணங்களையும் நன்கு விளக்கி நற்கதியிற் சேர்ப்பிக்கும் தன்மையனவேயாம். நல்வினை யாற்றினோர் அடையும் நற்கதிப் பேற்றையும், தீவினை யியற்றினோர் எய்தும் துன்பததையும், வழக்கிவிழுவார்க்கு ஊன்றுகோல் போன்று துன்பமுற்றழிவந்து தண்ணருள்சுரந்து உய்யக்கொள்ளும் சிவபெருமானின் திருவினையாடல்களையும் எல்லார்க்கும் அறிவித்துத் தெளிவிப்பது இச்சிவபுராணங்களே யென்பது யாவரும் அறிந்துகொள்ளத்தக்கதொன்றேயாம்.

ஆதலின் பிறவிப் பெருங்கடலைக் கடப்பிக்கும் நாவாயும், மலப் பிணித்துயரை நீக்கும் சஞ்சீவியும் இப்புராணங்களே யெனக்கொள்ளலமையும்.

இத்தகைய பெருமைபெற்ற தலபுராணங்களிலே ஒன்றாகிய இவ்வாசவனூர்ப்புராணம் பாண்டிநாட்டிலே சங்கரநாராயணசாமிகோயிற்கு வடமேற்கிலிருக்கிற வாசுதேவநல்லூர் என்னும் வாசவனூர் சிவசுஷேந்திரத்தின் பெருமையையும், அங்கே திருக்கோயில் கொண்டருளும் சிவபிரான் நிருவருள் மகிமையையும், ஆண்டுள்ள புண்ணிய தீர்த்தமாகிய நீட்சேப நதியின் சிறப்பையும், அவண்வந்து பேறுபெற்றார் சரிதங்களையும் இனிது விளக்கி நிற்பதேயாம். இச்சரிதம் ஆதியில் பரமேசுவரன் பார்வதிதேவிக்கு உபதேசிக்குங்கால் கேட்டிருந்த நந்தியெம்பெருமான் வேதநாதசன்மருக்குக்கூற, அவர் மார்க்கண்டமுனிவருக்குச் சொல்ல, அவர் வியாதமுனிவருக்குப்புகல, அவர் சூதமுனிவருக்குப்பதேசிக்க, அசகுதமுனிவரே நைமிசாரணிய வாசிகளுக்குக் கட்டளையிட்டருளினு ரென்பது இப்புராணம் நைமிசாரணியச் சருக்கம் ௨௬-வது செய்யுளால் வெளியாகின்றது.

இப்புராணத்துள்ளே நாடுநகர வருணனைகளும், கற்பனைகளும், வனவருணனைகளும், பத்திசுசுவை மிக்க தோத்திரங்களும், மறறும் பல நயங்களும் ஆங்காங்கு நன்கு அமைந்துள்ளன. சிலேடை மடக்கு முதலியனவும் சொற்சுவையும் பொருட்சுவையும் சந்த இன்பமும் எதுகை மோனை முதலிய நயங்களும் பற்பல கவிகளிற் காணப்படுவன. இந்நூல்பாயிரமும், கடு. சருக்கமுமாக ௬௩௨ செய்யுட்களால் அமைவுற்றது.

இதனைப் பாடியவர் சொக்கம்பட்டிச் சம்ஸ்தானத்தில் வித்துவானும், ஸ்தானாதிபதியுமாக இருந்து மதிதுட்பத்தால் மிகச் சிறந்தவரென்று பலரும் புகழ்ந்துவரத்தும் பொன்னம்பலம்பிள்ளையவர் களேயாவர். முற்காலத்துப் பெரிய சம்ஸ்தானங்களிலெல்லாம் தக்க வித்துவான்களே மந்திரிகளாக இருந்துவந்தன ரென்பதற்கு இப்பிள்ளையவர்கள் சரிதம் தக்க சான்றாகும். அரசர்கட்கும் மந்திரிகட்கும் கல்விஞானம் அவசியம் வேண்டற்பாலதே. அதினும் மந்திரிகள் கல்விஞான முற்றவர்களாயின் அந்த மன்னர்க்குப் பெரும்புகழ் உண்டாதல் திண்ணம். இதனை இப்பிள்ளையவர்கள் தம் அரசாக்கு ஆபத்துவந்த எத்தனையோ சந்தர்ப்பங்களில் தம் மதிதுட்பத்தால் அவற்றை விலக்கியும், மற்றும்பல சமயங்களில் புகழ் சசியையும் வெற்றியையும் உண்டாக்கியும் வந்தமையே வலியுறுத்தாநிற்கும். “மதிதுட்ப நூலோடுடையார்க் கதிதுட்பம், யாவுள முன்னிற்பவை” என்ற தேவர் திருவாக்குக்கு இலக்கியமாவார் இவரே. மதிதுட்பந்தரத்தக்க நூலாராய்ச்சியற்ற தானாதிபதிகளால் நம் நாட்டில் எத்தனை குறுநில மன்னர் வறியராயினர், கெட்டொழிந்தனர். தற்போதுள்ள ஜமீந்தார்களாவது தம்முன்னையோர் சரித்திரங்களை யுணர்ந்து தக்க பண்டிதர்களை மந்திரிகளாகக் கொண்டு ஆட்சி புரிவார்களாயின் நம் நாட்டுக்கும் தமிழுக்கும் தமக்கும் நலமும் சிறப்பும் புகழும் உண்டாகுமென்பதை யுணர் வார்களாக. இப்பிள்ளையவர்கள் காலம் சந்தேஹகுறைய 80 வருஷங்கட்கு முற்பட்டதென்பர்.

இங்ஙனம் சிறந்த இப்புராணம் தாலபத்திரச் சுவடிகளில் அருகிவழங்கப்பட்டிருத்தலைக்கண்டு மனம்பொருது அச்சிட்டுப் பலர்க்கும் உபகரிக்கக்கருதி வாசவஹுராகிய வாசுதேவ நல்லூரில் பரம்பரைச் சைவ வேளாள குலத்திலுதித்தவரும், செல்வமும், கல்வியும், சிவநேயமும், மிக்கவரும், விருந்தோம்பலாதிய உத்தமகுணங்களைக்கொண்டவரும், பரோபகாரியும்; ஆகிய பூர்வாக சேன பழநிக்குமாருப் பிள்ளையவர்கள் தம்பாலுள்ள ஓலைச்சுவடியை மதுரைக்குக்கொண்டு வந்து மதுரைத் தமிழ்ச்சங்க வித்துவானும் நூற்பரிசோதகரும், சிவரகசியம், புதுவைத்தலபுராணம், பாவநரசத்தலபுராணம், சங்கநாராயணசாமிகோயிற்புராணம், திருக்குற்றாலத்தலபுராணம் முதலியபல

புராணங்களை ஆராய்ந்து அரும்பதவுரையும், வசனமும் எழுதிச்சேர்த்து அச்சிடுவித்தவர்களும் ஆகிய எனது சேஷ்டசகோதரர் மு. ரா. அருணாசலக்கவிராயரவர்களிடத்திற் கொடுத்து இதனை ஆராய்ந்து அரும்பதவுரையெழுதிச்சேர்த்து அச்சிட்டுத் தரவேண்டுமெனக்கூறி அதற்குவேண்டும் பொருளையும் உதவினார்கள். அவர்கள்கருத்தின்படியேமிக்க அழகாகப்பதிப்பிட்டு வெளியிடலாயிற்று. அரும்பதவுரையை அங்கங்கே சேர்த்துப்பதிப்பிட்டிருத்தல் படிப்பவர்கட்கு மிகப்பெரும் பயன் தருவதேயாகும். மற்றைத் தருமகர்த்தர்களும் இப்பிள்ளையவர்களைப் பின்பற்றித் தங்கள் தங்கள் பரிபாலனத்துட்பட்ட ஸ்தலபுராணங்களை இங்ஙனமே வெளியிடச்செய்வார்களானால் நம் தமிழும் சைவமும் செழித்துத் தழைக்கு மென்பதிற் றடையுண்டோ! சிவபுராணங்களை யெழுதினவர், படித்தவர், கேட்டவர், பொருள் கூறினோர், இதற்குப் பொருளுதவினோர் ஆகிய இவர்கள் இம்மையிற் சகல இன்பத்தையும் அநுபவித்து மறுமையில் ஒவ்வோரொருத்திற்கு ஒருகற்பகாலம்வரை கயிலாசத்தில் வீற்றிருப்பார் என்று உபதேசகாண்டம் உபதேசிக்கின்றது. அதனை,

“எழுதி யன்பருக கீர்தவர் திருமுறை யெழுதித்
தொழுது தம்மனைத் தொழுப்பவர் பெருநலர் துய்த்தீண்
டொழுகு காலம்வீற் றெவ்வொரு கற்பமோ ரெழுத்திற்
கழிவி லாப்பெருங் கயிலையுற் றருங்கதி யடைவார்.”

என்னும் அருமைச்செய்யுளாற் காண்க.

ஆதலால் பரமபதியாகிய சிவபெருமான் திருவிளையாடல்களைக் கூறும் இப்புராணத்தை அச்சிடுவித்த உத்தமகுண சிவநேயச் செல்வராகிய பூர்வாந் பழரிக்குமாருப்பிள்ளையவர்கள் இம்மையிலெல்லா இன்பமும் அநுபவித்து இன்னும் பற்பல சிவபுண்ணியங்களைச் செய்து நெடுங்காலம் வாழ்ந்திருக்கும்படி திருவருளைச் சிந்திக்கண் றேன். சுபம், சுபம், சுபம்.

இங்ஙனம்

மு. ரா. கந்தசாமிக்கவிராயர்.

வித்தியாபாதுப் பத்திராதிபர்

மதுரை.

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்க நூற்பரிசோதகர்
மு. ரா. அருணாகலக் கவிராயர் செய்த
சிறப்புப்பாயிரம்.

—*—

திருமலிதன் னிடத்தில்வந்து தீர்த்தமா டுனர்க்குயர்ந்த செல்வ
மின்ப, மருவுகல்வி யாயுண்முத்திப் பெருவாழ்வு வழங்குமிந்த வண்
மை யாலே, பெருகுபுகழ் திரண்டுபல வருவாகி யெழுந்ததுபோற்
பிறங்குஞ் சீர்சால், பருமைமிகு வெண்டரள மலேகொழிக்கும் பொ
ருநநதிப் பாண்டி நாட்டில். (க)

பருவம்வறிற் சிவமாவ ரென்பதறி யத்திகிரிப் பகவன் முன்னு
ளருவுருவத் திருமேனி யென்னுமருட் சிவலிங்க மாங்குற் றுலத்
திருநகர்க்கு வடகீழ்பாற் சிவனுமந்தத் திருமாலுந் திகழ்தன் பேரா
லொருவரெனுஞ் சங்கரநா ராயணர்கோ யிலின்வடமேற் குளதோர்
தானம். (உ)

அத்தலம்யா தெனிற்செழியன் போர்க்குடைந்து தேவர்களுக்
கரையன் சென்னி, வைத்தமரு மணிமௌவி யிழந்துவிட்டா னென்
னுமவ மானந் தீர்த்த, சுத்தநீர் நிட்சேப நதிவான்கங் காரதிபோற்
றேன்ற யாரு, மெய்த்தபெரும் புலவர்க்குழ் வாசவனு ரெனும்
பெயரால் விளங்கு மன்தே. (ங)

ஆயவிந்தத் தலத்திலெம்மா னர்த்தநா ரீசரா யமர்த லாதி, மே
யபல சரித்திரமும் புனைந்துரையா விளம்பாமன் மெய்ம்மை யாகத்
தூயசொக்கம் பட்டியிற்றா னுபதியா யிருந்தரசன் றுணையா யுற்ற
ஞாயமுணர் தருபொன்னம் பலம்பிள்ளை புராணமென நவீன்றிட்
டானால். (ச)

அன்னநய புராணமிது காறுமிலை மறைகாய்போ லமர்ந்த தோ
ர்ந்தே, யென்னருங்கண் வெப்பெய்தச் செய்வமென வெண்ணி யெ
ன்பா லீந்தி தற்கு, நன்னரரும் பதவுரையொன் றெழுதியச்சி விட்
டுநீ நல்கென் றானு, விண்ணதன்றோ வுடலெடுத்த பயனிவன்யா ரெ
ன்னிலயா விசைப்பன் கேண்மின். (ஊ)

முன்சொலும்வ் வாசவனார் வேளாள ரெனும்பொருளை முழு
துங் காட்டற், கின்சொலும் கையும்பொருளாக் கைக்கொண்டு கன்
ன்னென விருந்து வாழ்வோன், பின்சொலொன்று சொல்லாமன்
முன்சொலே நிலைநிறுத்தும் பெற்றி வாய்ந்தோன், தென்சொல்வா
ரியிறிறீனத்த சொக்கலிங்க சீமன்றன் செம்ம லானேன். (சு)

பத்திதனின் மார்க்கண்ட னும்பழநிக் குமாரென்னப் பகரும்
பேரான், புத்திரபாக் கிபமுதலெப் பாககியழும் வளர்ந்தோங்கிப்
பொருந்துஞ் சித்த, சுத்தியுளா னிவன்பெருமை யார்சொலவல் லார
ன்னான் சொன்ம ரும, லெத்திரமுஞ் சிறிதுமிலே னுரையெழுதி
'யச்சினிலிட் டந்தேன் டாதோ. (எ)

இவனருமைக் குணங்களெலாந் தெரிந்தன்றோ வித்தலத்துக்
கேற்ற மான, சிவதரும பாலனஞ்செய் தர்மகர்த்த னெனமேலோர்
சிறப்பவைத்தா, ரவனியின்மற் றுளதலங்கட் காயபுரா ணமுமவ்வா
றச்சி லிட்டுப், பவமறுமவ் வத்தர்ம கர்த்தர்தரிற் புகழோடறம் பவி
க்கு மன்றே. (அ)

சாற்றுக்கவிகள்.

வாசுதேவநல்லூர் மகா-நா-நூ
பழநியாண்டிப் புலவர்வர்க ளியற்றியவை.

தருநிழற்சிம் மாசனம்வாழ் சதமகன்வேண் தெற்காத்
தண்கயிலே யிருந்தெழுந்து தருவுயர்வா சவனூர்
மருவிவள ருமாநீதவி யென்னுமிடப் பாக
வல்லிசிந்தா மணிநாதா மான்மியந்தென் மொழியிற்
பொருளுயர் புராணமதாப் புரிந்தனன்சொற் புகழே
பொங்குகங்கா குலந்தனிற்பொன் னம்பலமே லான
திருவுயர்பொன் னம்பலசி காமணியெத் திசையுந்
தினந்துதித்து மதிக்குமதித் திடமுயர்நா வலனே.

(க)

பூமேவு புண்ணியப் பொன்னாளு நாளு
மேமேவு சாவி வேவிதென் மண்டலம்
வேண்பொன சலந்தனின் மேவிய கோவின்
கண்பே ரருள்சேர் கௌரிவி னாய
தரியரன் பங்கமர்ந் தானெனச் சொல்வார்யான்
றெரிய விரும்புகேன் றெரிசனந் தாவெனப்
புன்னை வனந்தனிற் புரிசுவாய் தவசதற்
கன்னகா லையினி லருளுது மெனற்கு
மரன்பெரி தென்று மரிபெரி தெனறுந்
திரம்பல பேசித் திரிகுவ தான
சங்கபத் மாவெனுஞ் சர்ப்பங்கள் வந்தங்
திங்கித மாத்வ சியற்றிய வதற்குஞ்
சங்கர நாரணர் தமதுரு வொன்றா
யங்கெழுந் தற்புத மானகாட் சியதருள்
புன்னை வனப்பொன் புரந்தனைச் சார்ந்து
மன்னிய வாசவன் மாநகர் வாசச்
சிந்த வனந்தனிற் சிந்தையி னுவந்து
சந்ததம் வாழ்வுயர் தானுமெய்ஞ் ஞானக்

ச ர ற் று க் க வி க ள்.

கோமகள் வாமங் குடிகொளக் கொடுத்துத்
 தாமனு வயித்யசின் தாமணி நாதர்
 மான்மிய மெல்லாம் வரைந்தா ராய்ந்து
 தான்வியந் துரைக்கத் தக்கது வாக
 முன்வட மொழியின் மொழிந்தவை யெல்லாந்
 தென்மொழி யதனாற் செய்தனன் புராணங்
 கங்கை குலத்திற் கருணையி னுருவா
 யெங்குந் துதித்திட விப்புவி வந்து
 தென்மலைச சராபிற் றிரிகு டாசலந்
 தன்னசத் திரமுத லாலயபல் பணிகளுஞ்
 சித்திர சபையிற் செப்போடு வேய்ந்து
 மித்தரை யதனி லேற்றம தான
 தடவரை புரிசைய தாகர சூழும்
 வடகரைச சம்ஸ்தா னத்தினில் வாழுஞ்
 சின்னணைஞ் சேந்திர திடசிம மேறு
 மன்னவன் றன்முன் மந்திரி யாகி
 மன்னவை யெல்லா மகிழ்வாக் குரைக்கும்
 பொன்னம் பலவா புதூ வலனை
 யக்கா லஞ்சொல் லருமைப் புராண
 மிககா லத்தச் சிட்டு விளகுகினன்
 வருவிருந் தொக்கல் வருந்தா தருந்தத
 தருநரு வெனவனந் தந்தா தரிசுகுந்
 தனதனை யனைய தாகவித் தலத்திற
 கனதன நிறைந்த கனகமா மேரு
 சிதம்பரம் பழனி செந்திற் கந்தன்
 பதம்பர வித்தினம் பணியுநன் னியமக்
 கட்டளை வைத்ததற் கான வகைப்பொருள்
 திட்டம தாய்ச்சேர்த் திடுந்திட சீலன்
 சீவனுக் குரமே திகழுநற் பொருளெனப்
 பாவலர் பாடிய பனுவலின் படியே
 வாரம தாய்த்தே வாரமெய்ப் பொருளின்
 சாரமெ லாந்தன தகத்தினி லுணர்ந்தோன்

ஞானநூல் விசாதினை நன்றென் றறிந்து
தானது பவத்திற் சற்குண் மிகுநது
தினமன் துவந்து சிவார்ச்சுலா புரிந்நது
பன்முடன் வாழும் பாக்கிய போகசு
சொக்கலிங் கேர்திரன் சுததவந துதித்த
மக்களின் முன்ரா மலிங்கலே டேனையாய்
பெருமையிற் சிறந்து பேரரு னிழைந்து
தருமகர்த் தாவெனுந தன்மைநன் மையநாய்ச்
சிவநெரி சனையுடன் நிருனிழா முதல
நவநவ மாக நடரதது ஊலேவான்
கழனி ஊலேநெற கனதனம் பெற்றவாழ்
பழனிக் குமாருவிற் பன்னமே லோனே.

(உ)

வரசுதேவநல்லூர் மகா-ந-ந-ஸ்ரீ பழனியாண்டி ப புலவரவர்கள்

மாணக்கமராகிய மகா-ந-ந-ஸ்ரீ

திருமலையாண்டிக் கவிராயரவர்கள் பாடியவை.

சிர்தகமா வனந்தல்புரிந தவனுமவன் சேயவனுஞ் சித்த மன்க
சிர்தகமா வனந்துமையை யிடம்வைத்தோ பெனததுதிககுந் திக
முஞ் சென்மஞ், சிர்தகமா வனல்வணக்கஞ் செய்யுமன்பர் செநிகின்
ற தேவை தன்னிற், சிர்தகமா வனநதனிலே முனைத்தெழுந்த சிவசி
ந்தா மணிநா தற்கே.

(க)

செந்தமிழின் காப்பியத்தை யியற்றுதலா நமதுபவந் திரு நீலக்
கந்தரன்றன் பதஞ்சேர வேதுவே யிசுவென்னக் கருதி மேழிச்
சந்தரமார் துவசத்தன் வடகரையின் சம்ஸ்தானந துலக்குநீதி[தேர்,
மந்திரிபொன் னம்பலந் கவிமன்னன்முன்பிசைத்தானமகிழ்ந்து மா

மருக்கமலத் தடஞ்சுழு மூற்றுமலைச் சம்ஸ்தான வாசல் வித்வான்
திருக்கமலப் புலவரினு லிந்நூலைச் சீர்திருத்திர சிறக்கச் செய்தா
னிருக்கமல வேதமுத லாய்ந்தோர்க ணிறைகின்ற விகழஞ் ஞான
வருக்கமல வத்தேவை நகர்வாழும் பழனிகுரு மாரு வேளே.

(ங)

கங்கைகுலத் துதித்துவந்த பழனிக்கு மாருவென்னுங் கன னான் மைந்த, னங்குணவான் சொக்கலிங்க நரேந்திரனுந் தர்மகர்த்தா வான நாளின், மங்கையிடத் தானவற்கே நிலவளனும் பலவ ளனு மன்னச் செய்தே, யிங்கிதமாம் பணிவிடைக ளியற்றியபின் சிவபதவி யெய்தி னானே. (சு)

அன்னவன்றன் றனையர்களி லவனிசக மாதரிவை யசத்தே யான மின்னைநிக ராமெனவே விரத்தியுற்று முழுட்சுவாய் விளங்கி நின் றே, தன்னையுணர்ந் திடையோக ஞானசா தனமுயன்று சனகன் போ லே, மன்னுமெம்மி ராமலிங்க சுகுணனுமுன் னுதிக்கப்பின் வந்து தித்தோன். (ரு)

பூமகளு நாமகளுஞ் சயமகளும் புகழ்மகளும் பொருந்தி வாழ் வோன், காமனையே நிகர்க்கின்றோன் கவிவாணர் தங்களுக்கே கனக மாரி, சேமமுறப் பொழியெழிவி சேரலராக் கரிகளையே செயிக்கு ஞ் சிங்கந், தாமமணி திண்புயத்தான சைவசிகா மணியான தகை மை யாளன். (சு)

சிந்தனையைச் சந்ததமுந் தேவியிடத் தரன்பதத்திற் செலுத் து மன்பன், புந்திமகிழ் தர்மகர்த்தா வாகிநிகழ் காலத்திற் பூத லத் தோர், வந்தனஞ்செய் விழாவதனிற் பத்தியுலா நன்கியற்றி மகிழ்ச செய்தோன், முந்துமிவன் மூதாதை யாற்றிருத்தல் செய்விதத மு ன்னு னாலே. (எ)

நித்தமுமே யுளத்தாய்ந்தப் பரமசிவன் கிருபையினு னிமல ஞான, வுத்தமராம் பத்தாகுமாம் படித்துய்யத் தமதுபொரு ளுதவி யாலே, சித்திரமாய் விளங்கவச்சிற் பதித்திடவே செய்வித்தான் றெய்வ பத்தி, விததகளும் பழனிக்கு மாருவள்ள லெனுஞ்சுகுண மேலோன் றானே. (அ)

தலைவன்கோட்டைச் சம்ஸ்தான வித்துவான்

வாசவனார் மகா-நா-நா-நா

தி. கந்தசாமிப் புலவரவர்கள் இயற்றியவை.

திங்கள்வெண் பிறையுந் தெண்டிரைநதியுந் திகழ்புரி சடிவநா யகனு, மங்கயற் கண்ணி யகிலநா யகியு மயிற்கரத் தெந்தைசெவ் வேளுங், கொங்கலர் நிம்பங் கமழ்புய வழுதி குலத்துதித் தரசியற் றியமா, துங்கம தாலெந் நாட்டினு மகிமை துன்னிய கன்னிரண் னாட்டில்.

(க)

கொண்டல்கண் டியிலும் புன்னையங் காவிற் குறுகினோற் றுயர் சங்க பதம, ரண்டரும் விபப்பச் சங்கர நரரா யணர்திருச் சேவை பெற் றுய்ந்த, வண்டலத் துக்கோ ரோசனை யெல்லை வாயுதித் தினி ற்சிந்த வனமொன், துண்டதிற் றேவேந் திரனடைந் தன்பா யுலகி டைப் பலதலத் துள்ள.

(உ)

ஐயவெம் மூர்த்தங் கனினுமற் புதமா மத்தநா ரீசரப் பதிட் டை, செய்துபூ சித்த செயலினற் றேவை செழிப்புறு வாசவ னூ ரென், றெய்திரு பெயர்த்த லத்தின்மான் மியமுன் னிசைவட மொ ழியிலுள் ளவற்றைப், பையவண் டமிழில் வடகரைத் தானு பதி பொன்னம் பலக்கவி வல்லோன்.

(ங)

தெவிட்டவி லமுத மெனப்புரா னமதாய்ச் செய்தன னைத் தையந் நகரிற், பவித்திரம் புரிகங் காசுல திலகன் பழனிக்கு மாரு வே ணைஞ்சக், குவிப்பொடு நோக்குங் காலையி னுடு குளிரநகர் தல நதி மூர்த்தி, தனிப்பறு சிந்த வனமுயர் மகவான் றனிமகு டபங்க மவ் வவற்றில்.

(ச)

உளசில கவிபின் னமுற்றிருந் ததையோர்ந் தூற்றும லைச்சமத் தானக், கிளர்புகழ் வித்து வானுமை யன்பு கெழுதிருக் கமலப்பா வலனால், வளமுறப் பூர்த்தி செய்தன னன்னோன் மகிழ்பெளத் தி ரனர னன்புற், றிளகிரு தயச்சொக் கவிங்கமால் சுதனெம் மிராம லிங் கேந்திரன் பின்னோன்.

(ஊ)

பத்திமா னெக்கா லமுந்தர்ம காத்தா பழனிக்கு மாருமெய்ச் சீமா, னத்தியா வரும்பார்த் தெளிதினன் குணர்து நன்னெறி யொழுதியுயர் திடுவா, னுத்திகூர் தருநல் லசசினிற் பதித்தா னுவந் துநம் புகழ்விளக் கினனென், தத்திமெல் லுரிச்சிந் தாமணி நந்த னருள்மழை பொழிந்தனன் மாதோ.

(கூ)

வாசுதேவநல்லூர் ஸகா-ஈ-ஈ-ஹீ

பழனியாண்டிப் புவரவர்கள் செய்த

புராணசாரம்.

பொன்னு குமரபொன வாழ்வுயர்ப்புப் பொன்னு மன்னும பொ
ன்னகரின், மன்னா வமகாப் வந்துவந்தே வணங்க விணங்கும் வற
ங்கொடுத்தது, தன்னு சமதி னாகமத டனக்கோ பாகந தனைக்கொடு
த்துத், தென்னு டோங்குந தேவைவளர் சிறதா மணிமெய்ச செழு
ஞ்சுடரே, (க)

சதமா மகனு மிலகுமிந சதமா வரையி லுறையுமிறை, பதமா
மலரைப் பணிந்தேத்திப் பாண்டி யன்பொன் மகுடபங்க, மதமாப
புரிந்தா னவனுட்டென வண்போத தலமொன றமைத் தோங்
கென், நிதமா வேண்டத தேவைவள ரெழிலசோ சிறதா மணித்
தேவே, (உ)

முந்தத் தருவிந திரன்பரவித் தமிழ்நாட் டெயர்வு தருநேகவை
வந்தெத் தினமு மாறாதே வருநிட சேப நதிபடிய
முந்தப் பொன மகுடமவந முடிமீ தணிந்துன னடிபணியச
சிறதத் தருநீ ழலிலவாழுநு சிறதா மணிமெய்ச செழுஞ்சுடரே (ங)

கயிலை யினில்வச சிராங்குநருக கரந்திங் குவந்து கனமிருந்த
சயில முறைசிற தவனமதிற் றுன வினமாய்த தழைந்தோங்கிப்
பயிலும பழைய படிவடிவாய்ப் பரம பதமபெற றிடவருவிச [ரே.
செயினைன மணிசோ தேவைவளா சிறதா மணிமெய்ச செழுஞ்சுட

வேதநம்பி மனைசுனையில விழ்ந்தா ளவனைத் தான்றேடி.
நீத மறையோன் செலவழியி னிறைகும் பனைக்கண் டடிதொழுது
பேத மிலதா யுள்ளதெலாம பேசி முனிசொல் படியழைக்கச
சீத மதிவ துனப்பெண்வருந தேவைச சிறதா மணித்தேவே. (டு)

மலய மலைக்கும் பனுங்கங்கை வற்றா நதிகள் பலவுமொரு
கலய மமைத்துப் புதைத்ததைரா கவனுங் கணையே விடவதுவந்
நிலய மதினா நெருவவுமே னினீறப வருநிட் சேபநதி
சிலய மிகச்சூழ் தேவைவளர் சிந்தா மணிமெய்ச் செழுஞ்சுடரே. ()

வாரி யெனப்பன் மணிவரையின் வாரித் தீர்த்த வாரிநதி
பாரி னுயர்வா கவரவெதிர் பத்தர் குழுச்சீர் பாடிவரத்
தூரி யமுஞ்சூழ் தொனித்துவரச் சுகமே மிகத்தோ யமதாடிச்
சீரி னுயர்நீ வையின்வாழுந் சிந்தா மணிமெய்ச் செழுஞ்சுடரே.

பாக மிருக்குங் குயிலைபிடப் பாக மிருக்கப் பார்த்தெவரும்
யோக மிருக்கு முனக்குமைசேர் யோக மிருக்கு தெனப்பணிய
வாக மிருக்கு மறியாதா யாக மிருக்குந் தவத்தவச்சேர்
சேக மிருக்குந் சிந்தவனத் தேவைச் சிந்தா மணித்தேவே. (அ)

ஆல மமுத மாப்பருதி யமரர் தமைக்காத் தன்பருக்காய்க்
காலன் றனக்காய்க் காலினையெக் காலுங்கருத்தி விருத்தியரு
ளேல வருபொன் னிரவிவர்ம னென்போன் மின்போ வேதுவங்கிச்
சீல மிருந்தா விருக்கவைத்தா டேவைச் சிந்தா மணித்தேவே. (க)

பாராள் குலசே கரவரசன் பாரா தரத்திற் பயர்த்தபிதாப்
பேரா லுணைப்பே ராதழைக்கப் பெருநோ யவன்பொன் னுருநோவ
வேராப் பகலும் வருத்தல்கண்டு விரும்புன் னடிபில் முடிவணங்கிக்
சீரா லயஞ்சித் திரமெழுதத் தீர்த்தாள் சிந்தா மணித்தேவே. (கஉ)

வாழி வேத வழிவழுவா மறையோர் வாழி மன்னர்களும்
வாழி வைசியர் வாழியருள் வாய்த்த புழச்சுருத திரர்வாழி
வாழி யறஞ்செ யிடப்பாக வல்லி வாழி வாசவனுர்
வாழி சிந்தா மணிநாதர் வாழி வாழி வாழிபவே. (கக)

ச ரு க் க அ க ர ா தி.

பக்கம்	சருக்கப்பெயர்.	பாட்டு எண்
க0க	இடப்பாகம்பெற்ற சருக்கம்	கக
க0சு	இந்திரன் மகுடபங்கம்பெற்ற சருக்கம் ...	உ.எ
ககக	இந்திரன் வரம்பெற்ற சருக்கம்	ருந
கஉஉ	இரவிவர்மன் பதம்பெற்ற சருக்கம்	சக
கநந	குலசேகரனுக்குக்குட்டரோகந்திரந்த சருக்கம்	நரு
எஅ	சம்பராரிச் சருக்கம்	சஉ
சசு	சிந்தவனச் சருக்கம்	ருசு
உசு	தலவிசேடச் சருக்கம்	ந0
அஎ	திருக்கல்யாணச் சருக்கம்	சுசு
உ0	திருநகரச் சருக்கம்	உஎ
கஉ	திருநாட்டுச் சருக்கம்	நஉ
ருக	திருவவதாரச் சருக்கம்	கஉ
நந	நதிவிசேடச்சருக்கம்	நரு
ரு	நைமிசாரணியச் சருக்கம்	ந0
க	பாயிரம்	கசு
சக	மூர்த்திவிசேடச் சருக்கம்	உஉ

உ
கணபதி துணை.

வாசவனார்ப்புராணம்.

பாயிரம்.

காப்பு.

விநாயகர் வணக்கம்.

பொன்ன கச்சிலை யான்புகழ் ருதனார்
சொன்ன தேவைப் புராணந்தென் சொல்வழி
பன்ன வேசண் பகத்தரு நீழலின்
மன்னு மைங்கரன் றுளை வழுததுவாம்.

சிவபெருமான்.

தேர்கொண்ட நெடுவீதித் தேவைவளர் சோதிடஞ் செய்யு
மாதி, நீர்கொண்ட செம்பவளக் காடன சடாமகுட நிமல மூர்த்தி,
யேர்கொண்ட மால்வணங்கி யேததுகிந்தா மணிநாத வெம்மான்
கஞ்சத், தார்கொண்ட மலர்ப்பதத்தைத் தலைக்கொண்டு பிறவிவினை
தவிர்க்க லாமே.

(க)

இதுவுமது.

வேறு.

இருநீர்மதி முடியார்தம திடமீதினொர் பிடியார்
திருமாலெனும் விடையாரெழி றிகழ்மான்மழு வுடையா
ரொருபாலன பொடியார்புலி யுடையாரதிர் துடியா
ரருணபகர் கருணாகர ரடிமாமலர் பணிவாம்.

(உ)

(அரும்பதவுரை) ககம்-மலை. சிலை-வில். தேவை- வாசுதேவநல்லாரை
ன்னும் வாசவனார்.

(க) கஞ்சத்தார் - தாமரைமலர்மலை.

(உ) இருநீர் - பெரியசலம், கங்காநதி. ஒரு - ஒப்பற்ற. பாலன - பால்
போன்ற. பொடியார் - விழுதியணிந்தவா. துடியார் - உடுக்குடையவர்.

இதுவுமது,

அம்போதயன் றீனையாய் வரு மலர்மாமுடி துருவத்
தம்போதயன் னடிதேடவுந் தனியேமுத லானேன்
கும்போதயன் புகழுஞ்சனம் குமரர்க்கரும் பொருளோச்
சொம்போதயன் தேவைப்பரன் னுணைத்தாண்மலர் பணிவாம். (௩)

நடராஜர்.

அம்புவியி லுள்ளசரா சரங்க ளாட வமரர்முனி வரர்முதலோ
ரருள்பெற் றுடத், தும்புருநா ரதரிசைகள் செவியூ டாடத் துமபி
முகன் குமரன்முன்பு துதிசெய் தாட, நம்புமைமா றுளமுழ வொலி
செய் தாட நதியாட ம்தியாட முடியு மாடச், செம்பொனமணி மன்
றத்தே திருக்கூத் தாடந் தேவைநட ராசர்பதஞ் சென்னி சேர்ப்
பாம். (௪)

சந்திர சேகரர்.

கொந்திசையு மலர்க்கூந்த லிமயமகட் கொருபாகந கொடுத்த
கோவை, முந்தியபூ மதுவயல்க டொறும்பாயுந் தேவைவளர் முக்
கட் டேவை, நந்திருந்த செங்கரத்து மாதவர்மா தவர்பிரமர் நயந்த
தேவ, ரிந்திரசே கர்ப்பரவுஞ் சந்திரசே கரரிருநா ளிறைஞ்ச வாமே.

இடப்பாகவல்லியம்மை.

தலப்பாகந் தனிலுயர்ந்த தேவைவளர் கரும்பையன்பர் தமிழ்
ப்பா மாலை, சொலப்பாகந் தருதேனை யிமயவரை யிளம்பிடியைச்

(௩) அம்போது - அழகிய தாமரைப்பூ. தனை - அளவு. ஆயவரும்-ஆ
ராய்தற்கரிய. துருவ - தேட. தம்போதயன் - தூணிலே தோன்றிய லிஷ்
ணு. கும்போதயன் - கும்பத்திற் பிறந்த அகத்தியமுனிவர். சொம்பு.....
.....அயன் - ஐயன். (போலி)

(௪) உமை - உமாதேவி. முழவு - மிருதங்கம்.

(௫) கொந்து - பூங்கொத்து. மாதவர் - பெரியமுனிவர். தேவர்-தே
வராகிய. இந்திரசேகரர் - தேவேந்திரனைச்சேர்ந்த கூட்டத்தார்.

(௬) தலப்பாகம் - பூமியின்பகுப்பு. பாகம்-பக்குவம். சுருதி - வேத
த்தின், முன் - முன்னுள்ள பிரணவப்பொருள். புகல்-சொல். தூத்துவல்-

சுருதி முன்பு, கலப்பாகந் தாவெனவே செவிதாழ்த்தோர் கலப்பான கனியை நூனு, வலப்பாக மொழியானே யிடப்பாக நாயகியை வணங்கல் செய்வாம்.

(சு)

இதுவுமது.

தெருள்வினைந்த மனத்தானைச் சீர்வினைந்த பதத்தானைச் சிறக் குங் கார்போ, லிருள்வினைந்த குழலானே யெழில்வினைந்த வருவானே யிருக்கின் றென்றே, மருள்வினைந்த விடையானே மதிவினைந்த முகத் தானே வாரி போல, வருள்வினைந்த கண்ணானே யிடப்பாக நாயகியை யகத்துள் வைப்பாம்.

(எ)

சேண்பக விநாயகந்.

அன்பர்பவத் தறிபிடுங்கி யிருவினையா நிகளமதை யறுத்து வீட்டி, வன்புபுரி யறுவர்பகை தவிர்த்துமல மலைதகர்த்து மாயையாய, துன்பசமுத் திரமுழக்கி முத்தமிழ்மும் மதம்பொழிந்து சுகமே நல்கு, மின்புறுசண் பகக்களிற்றி னிணைமலர்த்தா டுணையென நெஞ் சிருத்து வாமே.

(அ)

சுப்பிரமணியர்.

துயரோட வமரர்தம துலகுகுடி யேறியின்பந் துய்த்து வாழச், செயிரோட வவுணர்களை சிதைந்தோடக் கயமுகத்தான் சிங்கன் மெய்விட, டியிரோடக் கிரியோட மரமோடன் றிறத்துணைசெய்

சாத்திரங்களாற் சொல்லப்படுகின்ற. அப் பாகு அம்-அந்தத்தேன்பாகுபோன்ற அழகிய.

(எ) தெருள் - தெளிவு. இருக்கு - இருக்கின்றது. (மருஉ) இன்று-இல்லை. மருள் - மயக்கம்.

(அ) பலத்தறி - பிறவியாகிய தம்பம். நிகளம்-தலை. வீட்டி - கெடுத்தது. அறுவர் - காமமுதலியஆறுபகைவர். உழக்கி - கலக்கி.

(சு) துய்த்து - அதுபலித்து. செயிர் - கோபம். அவுணர்-அசுரர். சிங்கன் - சிங்கமுகாசுரன். கிரியோடு - கிரவுஞ்சமலையுடன். அ மர மோடு - அந்த (சூரபன்மனாகிய) மாமரத்தின் வயிறு. அன்று - அக்காவம், இத - கெட.

வாசவனுர்ப் புராணம்.

தோடும் வேலான், மயலோட வள்ளியிரு பதம்பரவு மெந்தைபதம
வணங்கல் செய்வாம். (க)

மூவர்கள்.

பவக்கடலைக் கடத்துமொரு தோணிபுரத் தமிழ்விசகர் பதத்தை
வாழ்த்தி, யவக்குணத்துக் குண்டரிடுங் கன்மிதப்பிற் கடல்கடந்தா
ரடிகள் போற்றி, யெவர்க்குமறி வதற்கரிய சிவனையொரு பெண்மு
னிவற் றிடத்தா தேவுர், தவக்கொழுந்தாய்த் தமிழ்மாரி பொழியு
மொரு சுந்தரன்ரு டலைமேற் கொள்வாம். (க0)

மாணிக்கவாசக சுவாமிகள்.

ஆசகன்ற பதஞ்சலியும் வியாக்கிரபா தனுங்காண வரிமன் றத்
திற், நேகநவின் ருடுமெழிற் சிவன்றனக்கே நன்னேசஞ் செலுத்தி
ச் செய்ய, வாசகங்க னுநுநுங் கோவையொரு நானூறும் வழத்
து நாவார், பாசமறுத் துயர்ந்தமுத்தர் மாணிக்க வாசகர்தாவ் பணி
தல் செய்வாம். (கக)

சண்டேசுரர், அகத்தியர்.

வேறு.

தந்தை தாண்மலர் தன்னைத் தடிந்துமே
யெந்தை தாளினி லெய்திய கோவையுஞ்
சந்த மார்தென் மலையுனி தானையுஞ்
சுந்தை மீது குடியெனச் சேர்த்துவாம். (கஉ)

மூனிவர்கள்.

கோத மன்னிரு கோகன கத்தைநேர்
பாத மும்மெய்ப் பராசர் சரணமும்

(க0) தோணிபுரம் - சீகாழி. தமிழ்விசகர் - தமிழறிவிற்கிறந்த திரு
ஞான சம்பந்த சுவாமிகள். குண்டர் - சுமணர்.

(கக) ஆச - குற்றம். அரிமன்றம் - பொன்னம்பலம். வாசகம் - திரு
வாசக நூல். கோவை - திருக்கோவையார்.

(கஉ) தந்தை - எச்சதத்தனாகிய பிதா. எந்தை - சிவபிரான்.

(கஉ) கோதமன் - கௌதமமூனிவர்.

வேத முற்ற வியாதர் பதங்களுஞ்
சூதர் தாளுந் துணையெனப் போற்றுவாம். (கக)

அவையடக்கம்.

குற்ற மற்றபல் கோடி யிரவிமுன்
ஹற்ற மின்மினி மின்னுத லொக்குமால்
கற்று ணர்ந்த கவிஞர்மு னியானுமோர்
சொற்ற மிழ்க்கதை சொல்ல நீனைந்ததே. (கச)

உற்ற மைந்தர்க ளொன்று பிதற்றிடிற்
பெற்று ளோரதை நன்றெனப் பேசுவார்
சிற்று ணர்ச்சியி னேன்றெளி வில்சொல்லுங்
கற்று ளோர்கள் வியத்தல் கடனரோ. (கரு)

வேறு.

ஆவின்பா லுடன்புனல்சேர்ந் தாலுநறு மணமருவி யலர்மென்
ரோட்டுப், பூவின்பா னொருநிலும் வேட்கையுற்றுக் கொள்வரது போ
லுந் தேவைத், தேவின்பா லாங்கதையைத் தெளிவிலா தேயுரைத்த
சிறியேன் சொல்லு, நாவின்பாற் கணைநரித்த பெரியோர்க னிகலாதந்
நலங்கொள் வாரே. (கக)

பாயிர முற்றுப்பெற்றது.

ஆகத்திருவிருத்தம். கஎ.

முதலாவது:—நைமிசாரணியச் சருக்கம்.

எஞ்ச வின்றிய மாதவர் மொழிகுவ தென்ன
விஞ்ச வேதவா கமங்களுஞ் சாத்திர விரிவும்

(கச) இரவி - சூரியன். மின்மினி - மின்மினிப்பூச்சி.

(கரு) சிற்றுணர்ச்சி - சிற்றறிவு. வியத்தல் - மகிழ்தல். கடன் - முறை.

(கக) தோடி - பூவிதழ். வேட்கை - ஆசை. இகலாது - விரோதியாது.
அந்நலம் - அந்தநன்மையை.

(க) எஞ்சல் - குறைதல். விஞ்ச - மிஞ்சுகின்ற. பஞ்சரம் - கடவுள். பா
ர்ப்பு - குஞ்சு. அம் - அழகு. ககம் - கிளி. நைமிசாரணியம் - முனிவர்கள்
தவஞ்செய்யும் ஒரு வனம்.

வாசவனூர்ப் புராணம்.

பஞ்ச ரம்புகு பூவையுந் தன்சிறு பார்ப்பு
மஞ்ச கங்களும் புகல்வது நைமிசா ரணியம். (க)

வேத முந்திக முங்கமுந் தோத்திர விரிவு
நாத மும்பர விர்துவந் தருமமு நயந்து
தீத கன்றிடு புண்ணிய மும்பர சிவமா
மாதி யும்பொருந் தியதுதென் னைமிசா ரணியம். (உ)

கரண நான்கையு மொடுக்கியே கள்ளமார் புலனைத்
திரண மாக்கியே பொருவழிச் செலும்வகை செலுத்தி
முரணி லாத்தவம் புரிந்திடு மோனமா முனிவர்க்
கரண மாவது புகழ்தரு நைமிசா ரணியம். (ங)

யாக மூடுற வளர்ந்தபூங் கொன்றைமா மரத்துச்
சேக கன்றதோர் கொடிசுற்றி நிற்பது செப்பின்
பாக மீதினிற் பணிமலை மகள்குடி யிருக்கு
மேக நாயக னிற்பது போலவே யிலங்கும். (ச)

முகில்க ளவ்வன வேள்வியின் புகையென மொய்க்கு
நிகரில் பூங்கவிர் மலர்களோ மாக்கினி நிகருந்
தகைமை வண்டின வொலிமறை யுறழ்மேற் சாரும்
புகரில் புன்னைவீழ் மலர்பொரி துவதல் பொருவும். (ரு)

அகத்திற் சம்புவைத் தணிதிகழ் மலர்க்கணீ ருருத்து
மிஞ்சுத்த மெய்ப்பணித் துரையறு தலந்தெரி விததுச்

(உ) அங்கம்-வேதத்தினுறுப்புக்கள், அவை: சந்தோபிசிதம், சோதிடம், நிகண்டு, நிருத்தம், மந்திரம், வியாகரணமென்பன. நாதம் - நாதத்தவம். பர - கடவுளின். விநது - அடையாளம்.

(ங) கரண நான்கு - மனம், புத்தி, சித்தம், அதங்காரம். புலன் - இத்திரியம். ஒருவழி - ஒப்பற்ற சுழுமுனைநாடிவழி. அரணம் - காவல்.

(ச) மாகம் - ஆகாயம். சேகு - வயிரம்.

(ரு) வேள்வி - யாகம். கவிர் - முண்முருக்கம்மம். தகை - அழகு. உறழ் - ஒப்ப.

(க) அகம் - உள்ளிடம், (மனம்). சம்பு - நாவல், (சிவபிரான்). மலர்க்கணீர் - மலரின் கள்ளாகிய நீர், (மலர்போன்றகண்களினீர்). உருத்து -

சுகத்தை யுற்றுக்கோ டரந்தாங் குதலினுற் சுருதி
புகச்செய் நைமிசா ரணியமா முனிவரைப் பொருவும். (சு)

மாணை யம்புலிக் குட்டிதா யெனமரு வுறுமெம்
மாணை யம்புலிக் குட்டிதா யென்னுமா தவர்க
டான வாரண வார்ப்பன முழங்கிய தகைமைத்
தான வாரணங் கரத்தினு லரிதனைத் தடவும். (எ)

காத்தி ரம்பவ னுசன நட்புறுங் கசடார்
காத்தி ரம்பவ நாசங்கண் டியமனாற் கடிதஞ்
சாத்தி ரங்கலை யாமனஞ் சேருமா தவத்தோர்
சாத்தி ரங்கலை யாரண முழக்கொலி துழைக்கும். (அ)

சாரங் கங்கலை புலியவே தத்தொலி கேட்டுச்
சாரங் கங்கலை புலியுடன் வரும்விரிந் தகர
விர மாமல ரிழிந்ததேன் கரத்தினுல் விசிறி
விர மாமல ரியாளியு மிகவினா யாடும். (க)

வேறு.

நாக மம்பரஞ் சேர்நதுஞ் சோலையின்

னாக மம்பர நாத முழங்கிடும்

சொரிந்து. மெய்ப்பணித்து - உடலை வணங்கச்செய்து. உரையறுதலம் -
சொல்லளவையற்ற இடம், (பேச்சற்ற இடம்). அஃதாவது: மௌனநிலை
சுகம்-கிளி, (இன்பம்). கோடரம் (கோள்தீரம்)- வலியுபுனற்கரை, (சடை).

(எ) எம்மாணை - சிவபிராணை. அம்புலிக்குட்டி - இளஞ் சந்திரன்.
தான - இடத்திலுள்ள. ஆரண ஆர்ப்பன - வேதமுழக்கம்போல. தான - மத
த்தையுடைய. வாரணம் - யானை. அரிதனை - சிங்கத்தை.

(அ) காத்திரம் - கீரி. பவனுசனம் - பாம்பு. கசடு - குற்றம். காத்தி
ரம் - உடலின். பவநாசம் - பிறப்பினழிவு. கண்டு - தெரிந்து. கடிது - வி
ரைவாக. அஞ்சாத்திரம் - பயப்படாத உறுதி. கலையா-சிறுது.

(க) அங்கம் - வேதாங்கம். கலை - (ஏனைய) சாத்திரம். புலிய - புல்
லிய. சாரங்கம் - மான். கலை - ஆண்மான். கரவீரம் - அலரியின். விகிழி -
சிறி. மா - பெரிய. மல் - வலியுடைய. அரி - சிங்கமும். யாளியும் - யா
ளியானையென்னு மொரு மிருகமும்.

(க0) நாகம் - புண்ணைமரம். அம்பரம் - ஆகாயம். நா- (முனிவரது)நா
க்கில். கமம் - நிறைவாகிய. பரநாதம் - சிவமுழக்கம். யோகமாதவர்க்கு -

யோக மாதவர்க் கூண்டரு மாண்கனி
யோக மாதவர்க் கொப்பென லாகுமால்.

(க0)

இந்த வாறு வளங்க ளிசைந்துசீர்
தந்த வார்மை சாரணி யந்தனிற்
பந்த வாதை யொழித்துப் பரணியே
முந்த வாதர முந்துள்கு வார்சிலர்.

(கக)

சடைசெ றித்து மரவுரி தன்னையே
யினையி றுக்கிவெண் ணீறுட லிற்றரித்
தடைரி ரைத்த நிழலிருந் தண்ணலா
முடையு மெய்ப்பொரு ளுட்டெளி வோர்சிலர்.

(கஉ)

சாக்க ரத்திற் கருவி தணந்துபின்
பாக்கி யுற்றதோர் மூன்றிட மும்மகன்
றுக்க மேவு மதிதத் தொடுங்கியே
தேக்க மின்றரு டேக்கிநிற் போர்சிலர்.

(கங)

ஊசி மீதி லொருபத மூன்றியே
நாசி மேலிரு நாட்டத்தை நாட்டியே
வாசி தன்னை யொடுக்கி மௌனமாய்ப்
பேச ருந்தவம் பேணிநிற் பார்சிலர்.

(கச)

யோகஞ்செய்கின்ற முனிவர்க்கு, ஊண் - உணவு (ஆக), தரும் - (சோலை)
கொடுக்கும். மாங்கனியோ - மாம்பழமோ. கம் ஆதவர்க்கு - ஆகாயத்தில்
வருஞ் சூரியருக்கு.

(கக) வார் - நீண்ட, பந்தவாதை-(ஆணவமலத்தின்) கட்டாகியதுன்
பம். ஆதரம் - அன்பு, உள்குவார் - நினைப்பார்.

(கஉ) செறித்து - நெருக்கிக்கட்டி, அடை - இலைகள். நிரைத்த-வரி
சைப்படுத்திய.

(கங) சாக்கரம்-பஞ்சாவத்தையினொன்று; அஃது: தெளிவு. கருவி-
அகக்கருவி புறக்கருவிகளாகிய தத்துவங்கள். தணந்து - நீங்கி. பின்பு -
அதன்மேல். ஆக்கி - ஆக்கப்பட்டி. உற்றது - பொருந்தியதாகிய. மூன்றி
டம் - சொப்பனம், சுழுத்தி, துரியங்களிணிடத்தை. அகன்று - நீங்கி. அதி
தத்து - துரியாதீதத்தில். ஒடுங்கி - ஐக்கமுற்று. தேக்கம் - தியக்கம். தே
க்கி - நிறைந்து.

(கச) வாசி - சுவாசம்.

அரிய மூலத் தழலை பெழுப்பியே
பெரிய வாயில்க ணீக்கிப் பிரான்பதம்
தெரிக பால மதனிற் செறிந்திடு
முரிய தெள்ளமு துண்டுறை வோர்சிலர். (கடு)

பெருக்கும் புற்றுடன் மூடிப் பிறங்கிட
விருக்க மன்னதன் மேன்முனைத் தோங்கிடத்
திருக்கு மூன்றுடை யான்பதஞ் சிந்தைசெய்
திருக்கு மோன முனிவர நேகரே. (ககூ)

நேய மாத்ரி நியமத்தி னீந்துமா
காய மேற்புகைக் கான்மண்டி யோங்குவும்
பாய மாரவிப் பாகங்க ணல்கியே
தூய வேள்விசெய் வார்க டொகைசில. (கௌ)

இப்ப டித்தவ வேடத்த ரியாவருஞ்
செப்பு வேத முழக்கஞ் செழித்திட
மெய்ப்பு டன்றவ மேசெய் திருக்குநா
ளொப்ப கன்ற வொருதினந் தன்னிலே. (கஅ)

சிவந்த நீள்சடை கட்டித் திருவெண்ணி
றுவந்த வக்க மணிதரித் தோங்கியே
தவம்பொ ருந்து மரவுரி சாத்தியே
சுவந்த ரும்புகழ்ச் சூதன்வந் தெய்தினான். (ககூ)

(கடு) மூலத்தழல் - மூலாக்கினி, வாயில்கள் - பஞ்சேந்திரியங்களை,
கபாலம் - பிரமரந்திரம், அமுது - சிவானந்தம்.

(ககூ) உடல் - சரீரத்தை, பிறங்கிட - விளங்க. விருக்கம்-விருக்டம்,
திருக்கு - கண்.

(கௌ) நேயம் - நெய், நியமத்தின் - கிரமப்படி, ஈந்தும்-சொரிந்தும்,
புகைக்கால் - (ஓம்ப) புகைக்காற்று, பாய் - பரவுகின்ற, அம் ஆர் - அழகு
ஹந்தா அவிப்பாகம், - தேவர்கட்குக் கொடுக்கும் உணவு.

(கஅ) மே - மேன்மை.

(ககூ) அக்கமணி - உருத்திராக்கமணி, சுவம் - மகாகளம்.

வந்த சூதனை மாதவத் தேர்மிகச்
சிந்தை கூர்ந்தெதிர் சென்று தொழுதுபின்
னெந்தை நீயிவ ணெய்திய தெங்கட
முந்தை யோர்தவ முற்றிய தாமென்றார். (௨௦)

ஆச னத்தி லவனை யிருத்தியே
யீச னெப்பென் றருக்கிய மீந்துபின்
பூச னைத்தொழின் முற்றிப் பொருந்துப
தேச னைத்தொழு தின்னன செப்புவார். (௨௧)

வேறு

இரவினிற் பெரியன் சோம னில்லினிற் பெருமை நன்மை
யுரவினிற் பெரிது வாரி யொளியினிற் பெரியன் பாது
குரவரிற் பெரியன் பொன்னே குவட்டினிற் பெரிது மேரு
வரவினிற் பெரியன் சேட னருளினிற் பெரிய னீயே. (௨௨)

போதமே தருமீ ரொன்பான் புராணமு மெமக்கு நன்று
பாதியிற் புகன்று யின்ன மன்புட னடியேங்கேட்குங்
காதையொன் றுளதே தென்னிற் கார்க்குழ லிமய மாதோர்
பாதியா னுறைந்த தேவைப் பதியதை நவில்க வென்றார்(௨௩)

என்றசொற் செவியிற் கேளா விருந்தவன் விரும்பி நீவிர்
நன்றிது புகன்றீர் நுங்கட் கன்னது நவில வேண்டி
யின்றிவ ணடைந்தே மியாமே யிசைக்குமுன் னிசைத்தீர் ஞான
மொன்றிய மனத்தின் செய்கை யொன்றென மெரிந்த தாமால்.

(௨௦) எந்தை - எங்கள் பிதாவே. முற்றியது - முடிந்தபயன்.

(௨௧) அருக்கியம் - முனிவர்கட்குச் செய்யு முபசாரத்தொன்று. முற்
றி - முடித்து. உபதேசனை - உபதேசஞ்செய்யுஞ் சூதமுனிவரை.

(௨௨) பெருமை - உயர்ச்சி. சோமன் - சந்திரன். இல் - இல்லறம். உர
வு - வலிமை. வாரி - கடல். பாது - சூரியன். குரவு - குரு. பொன் - வியா
னன். குவடு - மலை. அரவு - பாம்பு.

(௨௩) போதம் - ஞானம். காதை - கதை.

(௨௪) கேளா - கேட்டு. இருந்தவன் - பெரியதவமுடைய சூதர். இவ
ண் - இவ்விடம். ஒன்றிய - பொருந்திய.

ஆதலா லுரைத்துங் காசி யணிதிகழ் காஞ்சி யாரூர்
மேதகு திருக்கா ளத்தி வெண்காடு தில்லை காழி
போதரு மருணை கூட லுடனுயர் தலங்கட் கெல்லா
மாதியா மருளே நல்குந் தேவையே யதிக மாமால். (உடு)

அந்தமாக் கதையை யீச னம்பிகைக் கருள்போ தேர்ப்பா
னந்திகேட் டிருந்து வேத நாதசன் மருக்குச் சொன்னான்
புந்திமார்க் கண்டற் கன்னான் புகன்றன் வவன்பா லன்புந்[மின்.
மெந்தைகேட் டெமக்குச்சொன்னா னியாமுமக்கிசைப்பக்கேண்

அரனுமைக் கருளும் போதி லத்தல மகிமை முற்றுந்
தெரிவரி துனக்குச் சற்றே செப்புது மெனச்சொற் றுளே
லரியவக் காதை தன்னை யறிவிலாச் சிறியேங் கூற்ற்
கரியதே யெனினு நங்கட் கறிந்தன வுரைத்துங் கேண்மின்()

காசையாஞ் செந்தேன் றண்ணக் கன்னமா மடையுட் போக்கி
யோதுளா வயலிற் பாய்ச்சி யுழுபடை யறிவாக் கொண்டே
யேதமார் காம மாதிகளைகடிந் திசையே சேரும்
போதமே வித்தி ஞானம் பழுத்தின்பம புசித்து வாழ்மின். ()

என்றுபின்சிவனையுள்ளத் தெண்ணிக்கண்முகிழ்த்துச்செங்கை
தன்றனிச் சிரமேற் கூப்பிச் சங்கரா வமல நாதா
மன்றல்சேர் தேவைச் சிந்தா மணியருட் கடலே தேவே
கன்றுமான மழுவுஞ் சேருங் கரதலத் திறையே யென்று(உக)

(உடு) உரைத்தும் - சொல்லுவோம். மேதகு - மேன்மைதருகிய, வெ
ண்காடு - திருவெண்காடு. காழி - சீகாழி. கூடல் - மதுரை. ஆதியாம் -
முதன்மையாகும்.

(உக) எந்தை - வியாசர்.

(உஎ) தெரிவு - தெரிதல், சற்று - சிறிது. சொற்றினுள் - சொன்னா
னானால். அரிது - அருமையுடையது. அறிந்தன - தெரிந்தனவற்றை.

(உஅ) கன்னம் - காது. ஒது - சொல்லுகின்ற. உளவயல் - மனமாகிய
வயலில். உழுபடை - கலப்பை. ஏதம் - குற்றம். கடிநது - நீக்கி வித்தி-வி
தைத்து, பழுத்து - பழுக்கச்செய்து, (பிறவினை).

(உக) முகிழ்த்து - மூடி. தனி - ஒப்பற்ற. மன்றல் - மனம். கன்று-
வளையல். கரதலம் - கைகள்.

தோத்திரம் புகன்று கண்ணீர் சொரியமெய்பனித்துச்சொல்லு
நாத்திரம் தடுமா நெய்தப்பரவச நண்ணிப் பின்பு
நேத்திரம் விழித்து நெஞ்ச நெக்குநெக் குருகி வேத
சாத்திர முழங்கும் பாண்டி நாட்டணி சாற்ற லுற்றான். (௩௦)

1- நைமிசாரணியச் சுருக்கம் ழுற்றுப் பெற்றது.

ஆகத் திருவிருத்தம் - சள.

இரண்டாவது:—திருநாட்டுச் சுருக்கம்.

தேரு மாமுகி லங்கசன் குடைநிறஞ் செறிந்தே
யாரு நீள்விசம் பாறுசென் றவன்முர சுருந்திக்
காரு லாவவன் கரிபரி நிறங்கொடுங் கருதி
யோரும் போதவன் றுதைதன் னுருக்கொடு மீண்ட. (௧)

மீண்ட மேகமும் பூதலத் துடன்சமர் விளைக்க
நீண்டு வெற்பொடு கானெலார் தனித்தனி நிரந்தே
யாண்டு மின்வடி வாள்விதிர்த் திடிமுர சார்த்துத்
தூண்டு வில்லெடுத் தணிமழை யம்பெனத் தொடுத்த. (௨)

வரையின் வாரணக் கோடுகு மணிவரை மணித
வரையெ டித்தமால் பாயலின் மணியுடன் வாரி
வரையின் வீழரு விகள்புவி மாமக டனக்கு
வரையு நாண்முலை மேலணி மாலேபோல் வயங்கும். (௩)

(௩௦) பனித்து - நெடுங்கி. தடுமாறு-தடுமாறுதல். நெக்கு-நெகிழ்ந்து.

(௧) அங்கசன் குடைநிறம்-மன்மதனுடையகுடையாகிய சுத்திரனது வெண்ணிறம். விசம்பு ஆறு - ஆகாயவழி. அவன் - அம்மன்மதன். முரசு-முரசவாத்தியமாகிய கடல். உலாவு - பரந்த. கரி பரி - யானையாகிய இருள் தாங்குகின்ற. நிறம் - கருநிறம். கொடும் - கொண்டும். தாதை - பிதாவாகிய விஷ்ணுவின். உரு - (கரு) நிறம். மீண்ட - திரும்பின.

(௨) பூதலம் - பூமி. சமர் - சண்டை. நீண்டு - நீளச்சென்று. நிரந்து-கலந்து. ஆண்டு - அவ்விடங்களில். விதிர்த்து - அகைத்து. அணி - அழகிய. தொடுத்த - கோத்தன.

(௩) வரையில்-அனலில்லாத. வாரணக்கோடு-யானைக்கொம்பு. உரு-சொரிகின்ற. மணி - முத்துக்கள். வரைமணி - மூங்கில் முத்துக்கள். தவ

சந்த மேழுத லாகிய பொருளெலார் தாங்கி
முந்து மைவகை நிலத்தையுங் கடந்தொலி முழக்கிச்
சிர்தை கூர்ந்ததெண் கடலெனுங் கணவனைச் சேர்ந்த
நந்து லாவிப வைகையென் றுரைக்குமா நதியே. (ச)

அன்ன மாந்தித் தீரமே பாண்டிநா டாகு
முன்னி யந்தநாட் டணிபிர மனுஞ்சொல முடியா
துன்னி யாமவை முழுவது முரைத்திட லரிதா
மென்னி னுந்துமக் கறிந்தன சிற்சில விசைப்பாம். (சு)

புதிய பூம்புன லோதையு மள்ளர்கள் புகுந்து
முதிய வேரியிற் குளங்களி னிசப்புறு முழக்கு
மதிரு மன்னவர் வாச்சிய வெலியுமென் றுதித்
துதிசெய் நீள்கட லொலியென வெங்கணுந் தொனிக்கும். (சு)

அருள்வி மைந்திடு மறிவினாற் காமங்க னகற்றித்
தெருளு ளோர்களுண் ணெக்குருந் குருகுதல் சிவணப்
பெருகு சேர்தரு கலப்பையாற் களைகளைப் பேர்த்து
மருவு செய்களிற் றெளிசமைப் பவர்சிவர் மாதோ. (எ)

குரவை யோதைமேற் கொள்ளவே விரைகளைத் தூற்றிப்
பரவு நீரொடு பைந்தருப் பழனுகு தேனும்

ரை - வில்லை, மால்பாயின்மணி - விஷ்ணுவின் படுக்கையாகிய நாகரத்தி
னம், வரையுநாள் - விவாகஞ்செய்யுந் தினத்தில், வயங்கும் - விளங்கும்.

(ச) சந்தம் - சந்தனம், ஐவகை-குறிஞ்சிமுதலிய ஐந்துவிதம், நந்து -
சங்கம், உலாவிய - திரியப்பட்ட.

(சு) தீரமே - கரையினிடத்தே, அணி-அழகுசன், உன்னி-நினைத்து,
அறிந்தன - தெரிந்தவற்றுள்.

(சு) ஒதை - ஒலி, மள்ளர் - உழவர், முதிய ஏரி-பழைய குளம், அன்
னவர் - அத்தன்மையுடைய உழவர், வாச்சியம் - மருதநிலப்பறை.

(எ) சிவண - ஒப்ப, பெருகு - (நீர்) பெருகுதல், செய்களில்-வயல்,
களில், தெளி - ஒழுங்குபட்ட சேறு.

(அ) குரவை யோதை-மங்கலமாக ஒலிக்கு மன்னிகள்வாயொலி, தூ
ற்றி - தூவி, உகு - சொசியப்பட்ட, விரலி - கலந்து, பனை - வயல், நா
ப்பி - நிறைத்து.

விரவி யோர்மடை மேவலாற் பணைதொறு நிரப்பி
யரன ருள்பெறு பவரெனச் சிலர்மகிழ் வடைவார். (அ)

நறிய தாமரை முதற்களை நீக்கியே நயந்து
செறியு மள்ளிய ரவயவ நீரினிற் றெரிய
வறிவின் மள்ளர்க ளவைகளை யெனக்கையா லரித்து
வறிது நின்றிட வன்னவர் நகைசெய்வர் மன்னோ. (ஆ)

மருவு யிர்த்தமுகக் கனிதரு நறுவுடன் வளமார்
தருவு யிர்த்தபூ மதுவுமே பாய்தலிற் சாவி
திருவு யிர்த்தபாற் கடன்முகி னிறங்கொடு திகழ்ந்தே
பொருவில் வான்வரை வளர்ந்துநீள் கதிர்மிகப் பொலிந்த. (க0)

கூன்கு யத்தினுல் விளைந்தநெற் கதிர்க்குலை கொய்து
நான்கு திக்குயர் வரையெனப் போர்செய்து நயந்து
வான்கு றட்பெரும் பகட்டினுற் சரித்துவை மாற்றி
மீன்கு லத்தினைத் தொடும்படி நெற்குவி விப்பார். (கக)

ஆறி லொன்றுநா டரசனுக் கீந்துபின் னைந்து
கூறு மவ்வவர்க் காக்கியே யினியதங் கூறி
னீறி லாவதி திகளுட னிரவலர்க் களித்து
மாரி லாமணி நெற்குவை தொலைவுரு மருதம். (கஉ)

(அ) நறிய - கல்ல. செறியும் - நெருங்கும். மள்ளியர் - உழத்தியர். வறி
து - (கைக்கப்படாமல்) சும்மா. அன்னவர் - அம்மள்ளியர்.

(க0) மரு - வாசனை. உயிர்த்த - செய்த. நறு - தேன். மது - தேன்.
சாவி - நெறபயிர். உயிர்த்த - பெற்ற. பாற்கடல் முகில் - பாற்சமுத்திரத்
தினித்திரை செய்யும் திருமால். பொருவில் - ஒப்பில்லாத.

(கக) கூன் குயம் - விளைந்த அரிவாள். வான் - பெரிய. குறட்பகடு
குள்ளமாகிய எருமைக்கடா. சரித்து - சரியச்செய்து, (மிதிப்பித்து). வை-
வைக்கோலை. மீன்குலம் - நகைத்திரக் கூட்டம். குவிவிப்பார் - குவியச்செ
ய்வார்.

(கஉ) நாவி - விரும்புகின்ற. கூறு - பங்கு. அவ்வவர்க்கு - தென்புலத்
தார் முதலியோர்க்கு. ஆக்கி - ஆகச்செய்து. கூறு - முடிவு. அதிதிகள் -
புதிதாய்வரும் விருந்தினர். இரவலர் - யாசகர். மாறு - விரோதம். குவை-
குவியல்கள். மருதம் - மருதநிலத்தின்கண்.

சோலை தோறுமே கணிநருப் பெருக்கத்தின் ஸுழனி
யாலை தோறுமே கரும்படு மார்ப்புய ரன்ன
சாலை தோறுமே சாற்றிருக் கொலிதிகழ் காலை
மாலை தோறுமே யரன்றிரு விழாவொலி மன்னும். (கரு)

வருந்தி யேபுலம் புவதுநூற் சங்கின மதுக்க
ளருந்தி யேயலம் வருவது வண்டின மலரே
பொருந்தி யோடுத லாற்றினிற் புனல்கள்கண் ணீசே
சொரிந்து நிற்பது சோலையின் மதுமலர்ச் சும்மை. (கசு)

கறையி ருப்பது மன்னவர் தந்திருக் கரவேல்
சிறையி ருப்பது பறவைகண் மனிதர்தஞ் சிந்தை
குறையி ருப்பது யாசக ரிலரென்றுட் கொண்டு
பொறையி ருப்பது கனிதனைத் தாங்கிய பொழில்கள். (கரு)

தாவ ரும்புணன் மடுவின்மா மணிகளைத் தரங்கந்
தேவ ரூந்துதி செய்திடு புரவலர் செங்கை
பூவ ரும்படி நிதிகளை வாரியே புகழ்ந்தி
யாவ ராயினுங் கொண்மினென் றீதல்போ லெறியும். (கசு)
மெல்லத் தென்றல்வந் தசைதர வண்டுபாண் மிழற்ற
வள்ளப் பங்கயத் தொகுதிபைந் தாளினின் ருடப்

(கரு) நரு - தேன். துழனி - முழக்கம். ஆலை-கரும்பாட்டும்யந்திரம்.
ஆர்ப்பு - முழக்கம். சாற்று - சொல்லுகின்ற. இருக்கொலி - வேதவோசை.
மன்னும் - பொருந்தும்.

(கசு) அலம் வருவது - சுழல்வது. அலர் - மலர் (பழிமொழி). சுண்
ணீர் - கள்ளாகிய நீர். மலர்ச்சும்மை - பூங்கொத்து.

(கரு) கறை - இரத்தம், (குற்றம்). சிறை-சிறகு, (சிறைச்சாலை). பற
வைகள் - பகழிகள். யாசகரிலரென் றுட்கொண்டு குறையிருப்பது மனிதர்
தஞ்சிந்தையெனக் கூட்டுக. பொறை - சுமை. பொழில்கள் - சோலையில்.

(கசு) தாவரு - கெடுதலற்ற. மடுவில் - நீர்நிலைகளில். மாமணிகளை-
மாணிக்கங்களை (வாரி). தரங்கம் - அலை. பூவரும்படி - பூமியின்வருவாயா
கிய. ஏறியும் - (பக்கங்களில்) வீசும். தரங்கமெறியுமெனக்கூட்டுக.

(கஎ) பாண்மிழற்ற - இசைபாட. அள்ளல்-சேறு. தொகுதி-கூட்டம்.
பிள்ளைத்தெங்கு - இளந்தென்னையினின்றும். இழி - இறங்குகின்ற. மந்தி-

பிள்ளைத் தெங்கிழி மந்திவால் வளைமுத்தைப் பெருங்கோட்
டள்ளிச் சிந்துவ வாடுநர்க் கிடுகுந ரணைய. (௧௭)

மொய்த்த தெண்டிரை கொழித்திடு முதுகனை யொருசார்
பைத்த சைவலக் கொத்துரீண் டொழுகொளிர் பான்மை
நெய்த்த வெவாண்சுவைப் பாற்கட னீங்கிய நெடுமால்
சுத்த நீர்க்கட லணையிசைத் துயில்வது மாணும். (௧௮)

மணம்பொ ருந்துவ மனைதொறு மாமலர் தோறும்
பணம்பொ ருந்துவ நாகமுஞ் செல்வர்தம் பாலுங்
குணம்பொ ருந்துவ மாதர்தம் முலையும்ஹி குதையுங்
கணம்பொ ருந்துவ கழகமுங் கடிகையுட் கிடையும். (௧௯)

அரைப டுந்திமிர் சார்தமு மழகிய கலையு
முரைப டும்பசும் பொன்னுமோ தியசெழுங் கவியுஞ்
சுரைப டும்பனைக் குழலுமொண் சுவையதீம் பாலுங்
கரைப டுந்தட வாவியுந் தொண்டர்தன் கருத்தும் (௨௦)

நடைவி டாதுறு வீதியின் பரியுநற் குடியு
மடைவி டாதுரீ ரேரியு மாதர்பல் கலனுந்

குரங்குகள். வால்வளை - வெள்ள யசங்கின். பெருங்கோட்டு - பெரியகரை
களில். ஆடுநர்க்கு - கூத்தாடுகின்றவருக்கு. இடுகுநர் - கொடுப்பவர். அணை
ய - ஒப்ப.

(௧௮) கொழித்திடும் - ஒதுக்கும். ஒருசார் - ஒருபக்கத்தில். பைத்த-
பசுத்த. சைவலக்கொத்து - பாசித்திரள். ஒழுகு - நிகழ்கின்ற. ஒளிர்பான்
மை - விளங்குகின்ற தன்மை. நெய்த்த - நெய்ப்பசையுள்ள. துயில்வது -
உறங்குவது. மாணும் - போலும்.

(௧௯) மணம் - விவாகம், வாசனை. பணம் - படம், பொற்காசு. குண
ம் - குடம், நாணி. கணம் - உயிர்க்கண முதலிய நாதகணம், கஷணம். கழ
கம் - கல்வி பயிலிடம். கடிகையுட்கிட - நாழிகையினுள்ளிடம்.

(௨௦) அரைபடும் - அரைக்கப்படும், பாதியாகும். திமிர் - பூசுகின்ற.
கலை - சந்திரகலை. உரை - உரைத்தல், சொல். சுரைபடும்-துளையுண்டாம்,
பசுவின் முலையிலுண்டாகும். பனை - பருத்த. குழல் - இசைவாசிக்குங் கு
ழல். கரைபடும் - கரையுண்டாகும், நெகிழ்ந்துருகும்.

(௨௧) நடை - நடத்தல், ஒழுக்கம். பரி - குதிரை. மடை - நீர்செல்
லும் வழி, கடைப்பூட்டு. ஏரி - குளம். கலன் - ஆபரணம். தொடை (பா

தொடைவி டாதுபோர் வீரர்கைச் சிலையும்வான் கரும்பு
மிடைவி டாதுபோ ரெழில்கொள்பட் டிகையுமில் லறமும். (உக)

வேறு.

வரித்தும் பிகளே மருவாம்பன் மலர்கொப் பளிக்கு மருவாம்ப
ல், விரிக்கும் பழனம் பசுங்கதிர்கள் விளைக்கும் பச்சைப் பசுங்கதிர்
க, டரிக்குந் துடவை வலம்புரிவாய்த் தவழ்ந்து முழங்கும் வலம்புரி
வா, யிரித்துள் ளுடையும் பணைக்கயிலே யிமைப்பிற் குதிக்கும் பணை
க்கயலே. (உஉ)

தொடியார் நடைபெண் குஞ்சரமே தொடரா விழிதைக் குஞ்சரமே
படியா ரளகங் கரும்புயலே பாக மொழிக்குங் கரும்புயலே
யடியா ருருக்கொ டவம்பணில மிதென்ப போலார்த் திடும்பணிலங்
குடிலை தெறற்குஞ் சக்கரமே குறிமா தவர்க்குஞ் சக்கரமே. (உங)

ணந்) தொடுத்தல், பூமாலை, சிலை - வில். இடை - இடுப்பு, நடுவில். பட்டி
கை - அரைநாண்.

(உஉ) வரி - கீற்று. தும்பி - வண்டு. மருவு - பொருந்துகின்ற. மரு-
வாசனை. ஆம்பல் - கள், தேன். பசுங்கதிர்கள் - பசிய காந்திகளை. பச்சை
ப்பசுங்கதிர்கள்-மிகப்பசிய (நெற்) கதிர்களை. பழனம் விரிக்குமெனக் கூட்
டுக. தரிக்கும் - தங்கும். துடவை - பூந்தோட்டத்திலுள்ள. வலம்புரிவாய்-
நந்தியாவட்டத்தினிடத்து. வலம்புரிவாய் - வலம்புரிச்சங்கத்தின் வாய்.
இரித்து - சோர்த்து. (விகாரம்) பணைக்கு - வயலுக்கு. அயலே - பக்கமே.
பணைக்கயல் - பருத்த கெண்டைமீன்கள்.

(உங) தொடியார் - வளையலணிந்த பெண்கள். பெண்குஞ்சரம்-பிடி
யாளை. தொடரா - (சியாயமின்றிச்) செல்லா. சரம் - பாணம். படியார் -
பூமியிற்றேயும். அளகம் - கூந்தல். கரும்புயல் - கரியமேகம். பாகம் - (சொ
ல்லின்) பக்குவம். ஒழிக்கும் - கெடுக்கும். கரும்பு-உயல் - பிழைத்தலை.
அடியார் - தொண்டர். உரு - சாரூபம். கொள் - கொள்கின்ற. தவம்பண்
சிலம் - தவஞ்செய்கின்ற இடம். இது என்ப போல் - இத்தலமென்று சொ
ல்வனபோல. ஆர்த்திடும் - முழங்கும். பணிலம் - சங்குகள். குடிலை - வஞ்
சகத்தை. தெறற்கு - கெடுத்தற்கு. அஞ்சக்கரமே - பஞ்சாக்ஷரங்களையே.
குறி - எண்ணுகின்ற. மாதவர்க்கு - முனிவர்க்கு. அம் - அழகாம். சக்க
ரம் - சனமம்.

இயலோர் சிங்கா தணம்படைப்பா ரெவருஞ் சிங்கா தணம்படைப்பார்
செயலோர் தவமா தரித்திடுவார் திங்கு கெழுமா தரித்திடுவார்
சுயமாங் கவிதை மதியுடையார் தொடையா லறவோர் மதியுடையா
ரயரா தரன்மேற் கருத்தடுப்பா ரன்றே சனைக் கருத்தடுப்பார். (1)

காவீர் பயிலும் புனிதமிசை கமடம் பயிலும் புனிதமிசை
மேவிக் குரம்பின் கரும்பகடு விம்ம மேயுந் கரும்பகடு
வாவிக் கருகாங் கற்கடக மடவார் கரத்தாங் கற்கடகங்
கூவிக் குழைபு மாங்குயிலே குவிபேர ரங்கு மாங்குயிலே. (2)

தடமுத் திடுமுன் னந்தினமே சலசம் படுமன் னந்தினமே
மிடல்குஞ் சறைக்கஞ் சுகமடுக்கும் வீர ருடல்கஞ் சுகமடுக்கும்
தொடர்மா மகத்த விரும்புகையே சூழ்வா சனைவான் விரும்புகையே
யடர்சோ லையுமேற் கற்பகமே யகலா மாதர் கற்பகமே. (3)

(4) இயலோர் - தமிழறிஞர். சிங்காது - குறையர்மல். படைப்
பார் - அடைந்திருப்பார். செயலோர் - ஒழுக்கமுடையோர் கெழுமாது -
பொருந்தாது. அரித்திடுவார் - கெடுத்திடுவார். சுயம் - சொந்தம். கவிதை
மதியுடையார் - குடையாகிய சந்திரனையுடைய மன்மதனார். தொடை - பா
ணம். மதியுடையார் - அறிவு கெடமாட்டார். அயராது - சோராது. கருத்
து - மனம். சனைக்கரு - பிறவியாகிய கருவை.

(5) காவில் - சோலையில். பயிலும் - பழகும். புன் இனம் - பறவை
க்கூட்டம். இசை - இராகத்தை. கமடம் - ஆமை. புனிதம் - மணற்குன்
றின். மிசை - மேல். குரம்பின் - செய்கரையின். கரும்பு - கரும்புகளை.
அகடு - வயிறு. விம்ம - புடைக்க. கரும்பகடு - கரியளருமைக்கடா. அருகு-
பக்கம். கற்கடகம் - ஞெண்டு. கற்கடகம் - கற்பதித்த கங்கணம். குழை
யும் - உருகும். போர் - நெற்போர். குயில் - மேகம்.

(6) தடம் - வாவிகளில். முத்திடும் - முத்துக்களைச் சொரியும்.
மன்-மிகுதியாகிய. நந்தினம் - சங்குக்கூட்டம். சலசம் - தாமரையில். படு
ம் - உண்டாம். மிடல் - வலியுடைய. குஞ்சு அறைக்கு - குஞ்சுகளிருக்கும்
சிறு வீட்டில். அஞ்சுகம் - அழகிய கிளி. மடுக்கும் - கலக்கும். கஞ்சுகம் -
சட்டையை. மா மகத்து - பெரிய யாகத்தில். அவிரும் - விளங்கும். வான்-
வானுலகத்தார். விரும்புகை - விரும்புதல். அடர் - நெருங்கிய. மேல் - மே
ன்மை. மிடலென்பது சுநதநோக்கித் திரிநதிலது.

நாலு புறத்துங் கவிப்பூய்ப் படுவோர் தெங்கு மடல்விரித்துச்
சிலமுடண்மே னோக்கிற்றிற் றிசைநான் கினுநான் கணல்வளர்த்துச்,
சாலுஞ் செங்கைவிரித்துமர வுரிபோர்த் திடையோர் தாளுநதின்[மே
மேலுங் கதிர்விண் மணிநோக்கி யியற்றுத் தவத்தோர்க் கிணைபெறு.

துன்னி நிமிர்கோங் கரும்புமுலை சுமந்து கொடிதண் மருங்கொசியக்
கன்னி வாடித் துகிலுடுத்துக் காமத் தனிர்க்கை மலர்கிதறி
வன்னக் கனிவாய்க் குயிற்சுரலால் வாழ்த்தி மலர்க்க ணீர்துளிக்கப்
பொன்னின் சோலை மகளிர்நிற்றல் பூசித் தரணைத் தொழுதனவாம்.()

வீயா விருக்கின் மதன்கணையா யெவர்மே னியினும் வருவினைத்தோங்
காயா வருமு னமக்கும்வடுக் கண்டோ நமது வடிவாகி
மாயா வசுரன் வேல்வடிப்பட் டொழிந்தா னென்ன மாமரங்க [கும்.
ளாயா நின்றிக் குறைவிலக்கற் கரணைத் தொழல்போற் றலைவணங்

கள்ளுண் டனம்வேள் சிலைநாணுக் சுட்டுண் டனந்து. தேவலு
ரைத், தெள்ளுண் டனமா யினுமொருகா லிகன்மா ருதபுத் திரனு
யிரை, யள்ளும் பழிகூர் புனற்கமுவை யரியெம் முருக்கொண் டகற்
றினனென், றுள்ளு தொறுமுண் மகிழ்ந்தினரே ரெரப்ப போல்
வண் டினமிசைக்கும். (௩௦)

(௨௭) கவிர் - முண்முருக்கு. நான்கு அனல்- நான்கு பக்கமும் வளர்க்
குந் தீ. ஏலும் - பொருந்தும். கதிர் - கிரணங்களை யுடைய. விண்மணி - சூ
ரியனை.

(௨௮) துன்னி - நெருங்கி. மருங்கு -இடை. ஓசிய-வளைய. கன்னி-
அழியாத. வாடி- வேலியாகிய. காமம் - ஆசை. பொன்னின் - அழகுடைய.
தொழுது அனவாம் - வணங்குதல் போலாம்.

(௨௯) வீயா - பூவாக. இருக்கில்-இருக்குங்காலத்தில். வருமுண்-தோ
ன்றுதற்கு முன்பு. வடு - குற்றம், (பிஞ்சு). அசுரன் - சூரபன்மன். வேல்-
(முருகக்கடவுள்) வேலாயுதம். ஆயா - ஆய்ந்து. வணங்கும் - வணையும்.

(௩௦) வேள் சிலை - பன்மதன் வில். நாண் - கயிறு. தாதேவல் - தா
தாகிய எவற்றொழில். எள்ளுண்டனம் - இகழ்ச்சிப்பட்டோம். ஆயினும் -
ஆனாலும். ஒருகால் - ஒருகாலத்தில். இகல் - வலி. மாருதபுத்திரன் - வாழ்-
வின் மகனாகிய வீமன். அள்ளும் - வாரும். பழிகூர் - நிறைதயிக்க. புனற்க
முவை - நீரிலுள்ள கழுமரத்தை. அரி - கிஷ்டணன். உள்ளுதொழும் - கிணை

தன்னை வலம்வந் தவர்க்குநலந் தரவான் மூவர் திருவுருவு
மன்னு மிகையான் மேலுயர்ந்து மலர்சா மரங்கள் கமுககைப்பக்
கன்னி யரம்பை மடலேந்தக் காலா விரதம் பாய்மாவோ
டன்ன நாகஞ் சூழநிலத் தணைவீற் றிருக்குந் தருவரசே. (௩௧)

என்று நாட்டின் வளமதனை யினிதா யுரைத்த மொழிசெவிதேட்
டொன்று மிதவங் கனிகர வுணர்ந்து தயத்தா லைப்புலனும்
வென்ற முனிவ ரணவோரும் வியந்து சூதன் றணைநோக்கித்
துன்று நகரின் வளமுமினஞ் சொல்லென் றுரைக்க வலையகர்வான்.

2 திருநாட்டுச்சூக்கம் முற்றுப்பெற்றது.

ஆகத் திருவிருத்தம் எக.

மூன்றாவது:—திருநகரச் சூக்கம்.

மைனய பொத்தபூங் குழலுமை மாதுபங் குறையு
மெய்பந் கர்ச்சனை மூன்றுகா லத்தினும் விரும்பிச்
செய்பந் தேவர்க ளனைவரு மகிழ்ந்துசிக் கிரத்தி "
னெய்தச் செய்ததோர் கனகசோ பானமா ரிஞ்சி. (௧)

இலங்கு மேருநா மென்பதா யழகுற வியற்றித்
துவங்கு நீண்மணி குயிற்றுக்கோ புரத்தினிற் றொகுத்த

க்குந்தோறும். இனர் - சுற்றத்தார். உரைப்பபோல் - சொல்லுவனபோல்.
கிருஷ்ணன் வண்டுருவங்கொண்டு கழுமரத்தை யகற்றிய கதை பாரதத்திற்
காண்க.

(௩௧) மூவர் - திரிமூர்த்திகள். மிகை - உயர்ச்சி. மலர் - விரிந்த.
கன்னி - அழிவில்லாத. அரம்பை - வாழை, (தெய்வப்பெண்). மடல் - பூந்
தட்டு. காலாள் இரதம்பாய் மா - காற்றையாங்கின்ற இனிமை பரவிய மா
மரம். (வீரர், தேர், குதிரை). அன்ன - அத்தன்மையுடைய. நாகம் - புன்
னைமரம். (யானை). நிலத்தனை - பூமியாகிய ஆசனத்தில். தரு அரக - மரமா
கிய அரக.

(௩௨) ஒன்றும் - பொருந்தும். ஐம்புலன் - மெய் முதலிய பஞ்சேந்தி
ரியங்கள். வளம் - வளங்கள்.

(௧) மை - மேகம். கனகசோபானம் - பொற்படி. ஆர் - அரிய. இஞ்
சி - கோட்டை.

(௨) ஆம் - போன்று. குயிற்று - பதிக்கப்பட்ட. தொகுத்த - சேர்த்
த. ஆய் - ஆக (எச்சத்திரிபு)

நலன்கொள் பற்பல வாயினின் வழியதாய் நனவும்
வலன்கொண் மரவக கிரகங்கள் சென்றடு மாதோ. (உ)

மாட மாளிகை மிசைத்தருங் கொடிகள் பூ மகட
னீடு செங்கர மீதுவெண் டிகில்கொடு நித்தம்
பீடு சேர்மதன் குடைக்கறை மாற்றல்போற் பெருநா
னாடு செல்லும்வெண் மதியுட னுரிஞ்சிமே னுலாவும். (ங)

பத்தி நான்கினும் பளிஞ்ஞயர் மாடங்க ளுடுத்து
மத்தி யிந்திர நீலமண் டபமொன்று வயங்க
றத்தி யேயலை புரளும்வெண் பாற்கட றனிலே
யத்தி காத்தகைக் கரியமா றுயிறல்போ லாமால். (ச)

வச்சி ரத்தின வியற்றிய மாடமா ளிகைமேற்
பச்சை யொன்றிய மரகதத் தசம்புறு பான்மை
யிச்சை கொண்டெழி னான்மருப் பியானைவெண் முதுகி
னிச்ச யம்பெற விர்திரன் பொலிவது நிகர்க்கும். (ரு)

வெயில்கொள் வெண்குடை மாடமும் பன்னிற விளக்கம்
பயிலு மாடமு நிரைநிரை தயங்கனம் பரனில்
வயிலு றைந்தன னென்றவன் மலரடி காண்பான்
கயிலை யாழிய வரைவந்து நிற்பது கடுக்கும். (சு)

புதுமை தந்தமா ளிகையினிற் சிகரியிற் புயல்கள்
கதுவ னீங்குடன் மகுடநங் காவலற் கருளு

(ங) மிசை - மேல். தரும் - கட்டும். (தாற்பரியம்) பூமகள் - பூமி
தேவி. பீடு - பெருமை. கறை - கறுப்பு. உரிஞ்சி - தேய்த்து.

(ச) பத்தி - வரிசை. உடுத்து - சூழப்பட்டு. மத்தி - நடுவில். தத்தி
தாலி. அத்தி - யானையை.

(ரு) பச்சை - பசுமை. தசம்பு - குடம். நான்மருப்பியானை - அயிரா
வதமாகிய வெள்ளையானை. நிச்சயம் பெற - உறுதியாக.

(சு) நிரை நிரை - வரிசைவரிசையாக. தயங்கல் - விளக்கல். வயின்-
இடம். காண்பான் - காணும்பொருட்டு. கடுக்கும் - போலும்.

(சு) சிகரி - கோபுரம். புயல் - மேகம். கதுவல் - பற்றுதல். காவல
ற்கு - இந்நிரனுக்கு. கழல் - கால். மாணம் - போலும். மதுகை - வலி.

ரிதுவெ னுவந்து காண்டலுங் கழல்விலங் கிட்ட
மதுகை வேந்தனாட் டெல்லையென் மகமலு மானும். (எ)

சாலச் சித்திர மெழுதுமுன் மண்டபந் தாங்கி
நீலத் தூண்பளிங் கியற்றது னிரண்டெதிர் நிற்கல்
கோலக் கண்ணனு மண்ணனுங் கூருருக் கரந்து
காலந் தாய்த்தவன் கிழவுகாண் பானிற்கல் கடுக்கும். (அ)

இசையு மேழ்நிலை மாளிகை மேடையி லிவரா
வசையி லாவெழின் மாதர்கால் பெயர்நடை வளங்கண்
டசைத ருந்திரை வான்கங்கை யருகுறு மனங்கள்
பிசகி லாநடை கற்குவ மெனப்பெரி துவக்கும். (க)

உயரு மாளிகை மேடையின் மடவிய ருண்டாட்
டபர்க முங்குமேற் செல்கையும் வருகையு மன்றார்
வியன்வி சுமப்பெல்லை யறிந்தினம் வருகென விடலு
மியலு ணர்ந்தவா வந்துவந் துரைத்தலு மிணையும். (க0)

அருந்தண் வாவிதோப் மாதரார் முகத்தொடம் புயமுந்
திருந்து மோதிரை வலத்தொடுங் கண்ணெடு சேலு [ணங்கல்
மிருஞ்செவ் வாய்பல்வா யொடுமொன்றோ டொன்றெதிர் தி
பொருந்து கேளினர் வரவெதிர் தளாவுதல் போலும். (கக)

(அ) கால - மிக, கண்ணனும் - கிருஷ்ணனும், அண்ணனும் - (அவன்)
தமையினையு பலராமனும், உருக்கரத்து - வடிவமாறி, விழவு - திருவிழா.

(க) இவரா - எழுந்து, கடைபெறு - நடந்து செல்கின்ற, கற்குவம் -
படிப்போம்.

(க0) உண்டாட்டி - வீளையாடல், அயர் - செய்கின்ற, கழங்கு - கழ
ற்சிக்காய், வியன் - பெருமை, விசம்பு - பொன்னுலகு, இயல் - (அப்பொ
ன்னுலகி)னியற்கையை, உணர்ந்தவா - அறிந்தவிதம், இணையும் - போலும்.

(கக) அம்புயம் - தாமரையரும்பு, ஒதி - கூந்தல், சைவலம் - பாசிக்
கொத்து, சேல் - கெண்டைமீன், இரு - பெரிய, இணங்கல் - கலத்தல்,
கேளினர் - இனத்தார் (ஒருவருக்கொருவர்) எதிர்ந்து - எதிர்ப்பட்டி, அளா
வுதல், கலத்தல்.

கந்த நாண்மலர்க் கருங்குழற் றிவிதிழ் மடவார்
விர்தை வாண்முக மதிலங் கண்டுமெய் புனருத்
றிந்து காந்தமு முருகுமே லிப்பிவி மாந்தர்
சிர்தை வேட்பது பெரிதன்று தேவர்க்கு மலிதே. (௧௨)

இலகு வாவிதோய் மாதர்கண் ணெழுதுமஞ் சண்மூங்
குலவு கொங்கையின் மெழுகிய குங்குமக் குழம்புந்
திலக சிந்துர முங்கரைந் தொன்றுசே ருதலா
லலருந் கங்கைநீர் யமுனைசோ ணையுங்கலந் தனைய. (௧௩)

ஆடும் வாவியி லொருத்திகா லாமையென் றொருத்தி
நீடு கைகளா னீவியுந் தமதுகண் ணிழலை
யோடு மீனெனத் தடவியுந் கரத்திலீவந் துறுதே
தேடும் வான்பொரு டவநினர் போலுளந் திகைப்பார். (௧௪)

கடிம ணஞ்செய்மங் கலமுழ வொலியுங்கண் னியர்த
மடிபெ யர்த்திடு சிலம்பொலி யுஞ்சிவ னடியார்
படிது லங்கவாழ்த் தொலிபும்பா வலர்செய்பண் ணொலியு
மிடிமு ழங்கல்போன் முழங்கிடு மெங்கணு மம்மா. (௧௫)

சுருதி யோதுத லோதுவித் திடல்பகர் சுருதி
கருதி யவ்விதி வேட்டல்வேட் பித்திடல் கனிவாய்த்

(௧௨) கவிர் - முண்முருக்கம்பூ, விரதை - ஆச்சரியம். புனருற்று - முயிர் சிலிர்த்து. இத்துகாந்தம் - சந்திரகாந்தக்கல். வேட்பது - விரும்புவது. அலிதே - (பெரிதன்றென்பதைச்) சுட்டுப்பொருள்.

(௧௩) அஞ்சனம் - மை. மெழுகிய - பூசிய. திலகம் - பொட்டு. அலரும் - விரியும். யமுனை - யமுனாநதி. சோணை - சோணைநதி. கலந்தனைய - ஒன்றுசேர்ந்தாற்போலும். [யமுனை - கறுப்பு. சோணை - சிவப்பு.]

(௧௪) ஆடும் - ஸ்நானஞ்செய்யும். கால் - பாதத்தை. நீவியும் - தடவியும். உறுது - அகப்படாமல்.

(௧௫) கடி - வாசனை. மணம் - விவாகம். முழவு - வரச்சியம். பெயர்த்திடு - நடக்கின்ற. படி - குணம்.

(௧௬) அவ்விதி - அந்தவிதிப்படி. வேட்டல் - விவாகஞ்செய்தல். சட்கருமம் - ஆறுதொழில். தினமுமென்றதி லும்மை தொக்கது.

தருதல் கோடலென் நினைசட் கருமமோ தாறு
மொருதி னந்தவா தந்தனர் வீதியி னொழங்கே. (க௯)

குன்றில் வாவிய சிங்கவாண் குழவியிற் கும்ப
ரொன்று தேரினைக் கடவுதல் கரிபரி யுகைத்த
லென்றும் வாரிலை நான்மனு நான்முறை யியற்றல்
வென்றி வன்படை யியற்றுத லருமன்னர் வீதி. (௧௦)

ஆர்த் தேனகில் குங்கும நரந்தமு மனைநெய்
கீர மாநியுங் கழுகுநெற் குவைகிளர் கரும்பும்
வார மாநவ மணியுங்கொண் டெறதலால் வைசியர்
பார வீதிநாற் றிணையுமொன் றுகிய படித்தால். (௧௧)

வருவி றுந்தினை யெதிரந்தழைத் திடன்மனை தோறுந்
திருவ ளார்த்துகொண் டிருத்தன்மா தவஞ்செயத் துணித
லொருசொல் வாசகஞ் செலுத்துதல் பூசுரர்க் கொழக்கந்
தருதன் மேழியர் தழைத்திடும் வீதியிற் றழைக்கும். (௧௨)

தெய்வ சிந்தனை பாவலர்க் குதவிசெய் திறமை
சைவ நன்னெறி வழாமைதன் னுயிரின்மன் னுயிரு
முய்வ தாக்குதல் சிவதொண்டர்க் குறுபணி யியற்றன்
மெய்வ ரும்புகழ் பெற்றிடு மேழியர் வீதி. (௧௩)

வேறு.

மறைகண்மிக் கோலம் பண்ணு மதன்சிலைக் கோலம் பண்ணு
மறிஞர்வாய் கலைவா சிக்கு மரும்பன்னீர் கலைவா சிக்குந்

(௧௪) வாவிய - தாவிய, குழவியில் - குட்டியைப்போலும், கடவுதல் -
செலுத்துதல், உகைத்தல் - செலுத்துதல், சிலைநூல் - ததுசாத்திரம்,
இயற்றல் - செய்தல், படை - ஆயுதம், அரு - நீங்கா.

(௧௫) ஆரம் - சந்தனக்கட்டை, நரந்தம் - கஸ்தூரி, அனை - தயிர்,
கீரம் - பால், கழுகு - பாக்கு, (ஆகுபெயர்) கிளர் - விளங்குகின்ற, வாரம் -
அன்பு, நாற்றினை - நான்குநிலம், படித்து - தன்மையுடையது.

(௧௬) திரு - செல்வம், பூசுரர் - பிராமணர், மேழியர் - வேளாளர்.

(௧௭) வழாமை - தவறாமை, உயிரின் - உயிர்போல.

(௧௮) மிக்கு - மிகுந்து, ஒலம்பண்ணும் - முழங்கும், மதன்சிலை -
மன்மதன்வில், கோல் அம்பு அண்ணும் - கோலாகிய பாணத்தைப் பொரு

துறைதொறு மன்னகோ டாமை துய்வர் மன்னகோ டாமை [ம்,
நிறைமின்னர் நொடிகண் டார்க்கு நெறியுண்டா நொடிகண் டார்க்கு

இருகவா னரம்பை மாத ரியலும்வா னரம்பை மாத
மொருவிலா மலங்கு வாவி யோடுநீர் மலங்கு வாவி
தருகந்தக் குவளை யோர்பாற் தரங்கந்தக் குவளை யோர்பால்
மருமலர் தருமஞ் சாரு மனைதொறுந் தருமஞ் சாரும். (உஉ)

ஆடவர் புயமுஞ் சாந்த மாக்கிய குணமுஞ் சாந்த
மாடமெஞ் சாத ரங்கம் வைப்பதுஞ் சாத ரங்கம்
பாடுவர் தகத்தே வாரம் பற்றுவ ரகத்தே வாரம்
தேடகங் கரங்க னேந்துஞ் செபிப்பரக் கரங்க னேந்தும். (உங்)

கடகரி துதிக்கை காட்டுங் கங்குலிந் துதிக்கை காட்டு
நடநவி லிடமுங் கஞ்ச நாரியர் முகமுங் கஞ்ச
மிடனெலா நெற்கொட் டார மெறிசங்கி நெற்கொட் டார
மடன்மல ரிசைவண் டோட்ட மருங்கெலா மிசைவண் டோட்டம்.

ந்தும். கலை - கல்விதூல். கலை - ஆடைகளில். வாசிக்கும் - மணக்கும்,
துறை - நீர்த்துறை. அனம் கோடு - அன்னப்பறிவை, சங்கு. கோடாமை -
கோணமை. நொடி - சொல். கண்டு - கற்கண்டை. ஆர்க்கும் - நிறைக்கும்,
நெறி - நீதி. நொடி - சிறுகதை. கண்டார்க்கும் - தெரிந்தவர்க்கும்.

(உஉ) கவான் - தொடை. அரம்பை, மாதர் - வரையுயினழகு. இயல் -
சாயல். ஒருவிலாமல் - நீங்காமல். வாவி - தாவி. மலங்கு - ஒருமீன்.
வாவி - தடாகத்தில். கந்தக்குவளை - வாசனையுள்ளநிலோற்பலம். தரங்கம் -
அலைகளில். தக்கு - தங்குகின்ற (விசாரம்) வளை - சங்கு. மரு - வாசனை.
மலர்தரு - விரிகின்ற. மஞ்ச - அழகு.

(உங்) சாந்தம் - சந்தனம். மாடம் - மாளிகை. எஞ்சாது - குறை
யாது. அரங்கு - சிற்றறைகளில். அம் - அழகாக. வைப்பதும் - வைக்கப்ப
டுவதும். சாதரங்கம் - ஒருவகையிரங்கம். தக - பொருந்த. வாரம் - அன்பு.
அகங்கரம் - அகந்தை. (விசாரம்) களைந்து - நீக்கி. அக்கங்கன் ஐந்து - ப
ஞ்சாக்கரம்.

(உச) கடகரி - மதயானை. கங்குல் - இரக்காலம். இந்து - சந்திரன்.
உதிக்கை - தோன்றுதல். நடம் - நடனம். நவில் - செய்கின்ற. கஞ்சம் -
தரளம். கஞ்சம் - தாமரை. நன் - பெறும். எற்கொட்டு ஆரம் - பிரதாசத்
தைக் கங்குகின்ற முத்துக்கள். மடல் மலர் - இதழாகிய மலரில். இசைவண்

வேறு.

வாம நீணகர் வாரி யுடுத்திய
பூம டந்தைதன் பொற்பினுக் கேற்கவே
நாம மிட்ட வரனும் மிட்டதோர்
காமர் சேர்தில கந்தனை யொக்குமால். (௨௫)

ஏவை வென்றக ணிந்திரை யென்றபொற்
பாவை யும்மகன் பாவையுந் தாடொழுங்
காவை நோர்குழற் கண்ணிகை பாகன்வாழ்
தேவை யென்ற திருநக ராமரோ. (௨௬)

அந்த மாநக ரத்தி னழகினை
யிந்த வாறு சிறிதுரைத் தேமின
முந்து மாதல மொய்வள மும்மியா
நுந்த மக்குத் தெரிய நவலுவாம். (௨௭)

3 திருநகரச்சருக்கம் முற்றுப்பெற்றது.

ஆகத் திருவிருத்தம் ௧0௬.

நான்காவது:—தலவிசேடச் சருக்கம்.

கானமர் பங்கய வாலய மொன்றிய காமர் விரிஞ்சனுமே
வானவர் தந்தொகை யாவு மரஞ்சிலை வாலி யெழும்பறவை

டு ஓட்டம் - இராகம் பாடும் வண்டுகளுடைய செல்லுகை. மருங்கு - பக்கம்.
இசை - பொருந்துகின்ற. வண் - வளந்தங்கிய. தோட்டம்,—

(௨௮) வாமம் - அழகு. நாமம் இட்டவரன் - நாமந்தரித்த நாயகனாகிய விஷ்ணு. நாமம் - அநிசயம். (ஆக) இட்டது - வைத்ததாகிய. ஓர் - ஒப்பற்ற. காமர் - அழகு. திலகம் - பொட்டு.

(௨௯) ஏவை - பாணத்தை. இந்திரை - இலக்குமி. மகன் (அவ்விலக்குமியின்) புத்திரனாகிய பிரமனது. பாவையும் - சரசுவதியும். காவை - சோலையை.

(௨௭) மொய் - கூடுகின்ற. நுந்தமக்கு - உங்களுக்கு.

(௧) கான் - மணம். விரிஞ்சன் - பிரமன். சிலை - கல். வாலி - தாவி. ஆனும் - நிலைக்கும். ஆசில் - குற்றமில்லாத.

யானும் விலங்குந் வாக நினைந்துள மாசி தவம்புரியுந்
தேனலர் தண்பனை சூழும் வளம்பதி தேவை வளம்பதியே. (.)

பாதக மெத்தனை யேனு மிமைப்பினி னீறு படுத்திமகா
போதம் விளைத்திடு ஞான தலத்திடை போத விருத்திமொ
லாதி மகத்துவ நாத முதற்பொரு ளானவர் பொற்பயனார்
சிதர ருக்கரி யாருறை மெய்ப்பதி தேவை யருட்பதியே. (௨)

மாவரை கட்கிறை யானதொர் வெற்பினை வார்க்கினை யிற்குனியா
கோவர வப்புரி நாணி யிசைத்தரி கூர்க்கினை யிட்டெதிரா
மூவ ரியற்றிய மாய புரத்தமுன் மூள நகைத்தமகா
தேவ ரிருப்பிட மான திருப்பதி தேவை யருட்பதியே. (௩)

பாசு பதக்களை வாள்விசை யற்கருள் பார்பதி பக்கலுளா
ரேசி றிருக்கயி லாச வரைப்பர மேசர் கழற்பணியா
வாசவன் மிக்குரை யாடும் வரப்படி வாகொ தெித்துடனத்
தேஃமகத்திறை பேர்புனை மெய்ப்பதி தேவை யருட்பதியே.

மாபசி நோய்மிடி காலர்க தேர்கள் வாதைசெ யாநகரங்
கோபதி வாழம ராவதி யேதுதி கூரெழில் சேர்நகரஞ்
சோபமொ டாகுல நீண்மர ணாதிகள் சூதுமி லாநகரந்
தீபம தாய்முனி வோருள மார்பவர் தேவைவன் மாநகரம். (௪)

(௨) ஞானதலம் - திருக்கைலாசம்லை. போத - மிக. ஆதி - முதன்மை. நாதம் - முப்பத்தாறுவது தத்துவம். பொற்பு - அழகு.

(௩) மா - பெரிய. சிலையின் - வில்லைப்போல. குனியா - வளைத்து. கோ - மேன்மை. இசைத்து - கட்டி. அரி - விஷ்ணுவாகிய. எதிரா - எதிர்த்து. மூவர் - இரணியன், இரணியாகஷன், வித்துன்மாலி, மாயம் - வஞ்சகம்.

(௪) ஏசுவர் - நிந்தையல்லாத. பணியா - பணிந்து. உரையாடும் - பேசும். வரப்படி - வரத்தின்முறை. வாகு - அழகு. மகத்திறை பேர்புனைமெய்ப்பதி - வாசவனார்; இக்காலத்து வாசுதேவனல்லாரென வழங்கிவருகின்றது; இதுவும் முன் வாசவனல்லாரென வழங்கி, அதன் மருஉவாக இருக்கலாமென்று ஊகிக்கப்படுகிறது.

(௫) கோபதி - இந்திரன். துதிசூர் - துதிசெய்கின்ற. சோபம்-சேஷர்வு. ஆகுலம் - வருத்தம்.

வேறு.

அப்பதி நினைப்பா: தரணியுண் ணினைப்பா அயனர சினையுமே நி
ணையா, ரப்பதி காண்பார் சிவபுரங் காண்பா சந்தகன் புரத்தினைக்
காணா, ரப்பதி புகுவார் கயிலையிற் புகுவா அரும்பவக் கருக்குழி பு
குதா, ரப்பதி பிறந்தார் திருவருட் பிறந்தா சன்றியெக் கால்மும்
பிறவார். (சு)

ஆத்தலர் தனையோர் காற்சொலக் கேட்டோர்க் கசுவமே தப்பல
னடையு, மத்தலர் தனையே யொருதரம் புகன்றூக் கம்புயன் பதனி
யே சேரு, மத்தலர் தனையே யிரண்டுகான் மொழிந்தார்க்கரியமால்
பதவியுண் டாகு, மத்தலர் தனையே மூன்றுகான் மொழிந்தா ரரன்
கயி லாயத்தி னமர்வார். (எ)

காகியி னிறக்கக் கமலையிற் பிறக்கக் கனகமன் றத்தினைக் காணப்
பேசுரு முருணா சலந்தனை நினைக்கப் பேறுதந் தருளுமித் தலத்தை
நேசுமாய்க்கண்டா ரிறந்தவர் பிறந்தார் நினைத்தவ ரியாவார்க்குமினிதா
காசகன் றிருந்த ஞானவிட் டின்ப மாகுநா மறைந்திட வரிதே. (அ)

அந்நகர் தனிதே ரிரவுதா னுறங்கா ரநேகநா ளரன்கங்குல்
விருதந், தன்னையே காசித் தலத்திருந் தியற்றித் துயிறுந் தவர்பல
ன் கார்வார், மன்னுமோர் நிகியி னவணடைந் துறங்கின் வாயுவோர்
பத்தையு மொடுக்கி, யென்னையா ஞடையோன் முளுந் பிருத்துஞ்
சுமாதியாம் பெரும்பல னெய்தும். (க)

முதியநீள் பசியின் முயினு மொரேகா தசுதனின் முழுமுத லு
றையப், பதியிருந் துணவு நீத்துளோர் கௌரி பதியுறை பதியினிற்

(சு) அந்தகன்புரம் - யமபட்டணம்.

(எ) அம்புயன் - பிரமன்.

(அ) கமலை - திருவாரூர். கனகமன்றம் - சிதம்பரம்.

(க) அரன் கங்குல் - சிவராத்திரி. துறந்தவர் - நீங்கினவர். வாயு
வோர்ப்பத்து - தசவாயுக்கள். சுமாதியாம் - யோகத்தினாலுண்டாகும்.

(க0) அப்பதி - அந்த வாசவனுர். பதிவார் - தவருவார். மதியின்வ
னார் - சந்திரனுடைய வளர்ச்சியாகிய, பதினென்றில் - பூருவாய்க்க வகாதகி
யில். நேற்போர் - தவஞ்செய்வோர். எம்மனோர் - எம்போல்வார்.

பதிவார், துதிசெய்வின் மதியின் விளர்பதி னென்றி துண்புடன்
றுயிலத துறந்து, விதிமுறை நோற்போ ரெய்துது பேற்றை யெம்
மனோர் விளம்புதற் கெளிதோ. (கஃ)

அத்தல மதிலோ ரெட்டுணை யேனு மதிதிகட் கன்னம் தனித்
தோர், வித்தகன் மேவும் வெள்ளியங் கிரிபி னநேககற் பங்கண்
மே வுறுவார், ருத்தம மாம்பொன் னெவ்வள வளித்தோ ரம்முறை
மேருவி னுறைவார், சத்திய மீது வேதமே மொழிந்த தன்மையே
நுங்களுக் கறைந்தேம். (கக)

● பஞ்சபா தகங்கள் புரிந்தவ ரெனினும் படிறுகோ ளொடுகொடு
மியு, மிஞ்சின ரெனினு மவயவங் குறைந்த புலையே யெனினு
நம் விமலன், வஞ்சியோடு மறையுந் தேவையி லொருநாள் வாசமே
செய்திடி லவர்க, ளொஞ்சலின் றோங்குந் திருக்கையி லாயத் தெம்
பிரா னுருவுகொண் டெறவார். (கஉ)

நவமணி கொழிக்குந் திரைகொணிட் சேப நதியென வருபெ
ரு நதியாம், பவமறு ஞானந் தழைந்திரு வேதம் பரவுநற் றேவை
யிற் படர்ந்தே, தவமிக வுடைய வாசவன் றனக்காய்ச் சார்ந்துவந்
நகரிடை மருவுஞ், சிவனிடம் பழுத்தங் கடைந்தவர் நுகர்ந்து செ
ன்னோய் செய்யுமிடம் தீர்வார். (கங)

தென்மலை யருகே நந்திமா நகர மென்பது சீர்பெறு மதனி,
னன்மறை முழுது முணர்ந்துளான் வேத நம்பியென் னொருவன்

(கக) எட்டுணை - எள்ளளவு.

(கஉ) படிறு - பொய். எஞ்சல் - குறைதல். எம்பிரானுருவு - சாரூப
பதவி.

(கங) ஸிட்சேபநதி - (இந்திரன் மருடம்) புதையலாக இருந்த ஆறு.
இருவேதம் - ஆரியவேதம், தமிழ்வேதம். படர்ந்து - சென்று. ஆய் - ஆக.
(எச்சத்திரிபு) இங்ஙனம் வருமிடந்தோறுக்கொள்க. சார்ந்து வந்நகர் -
குற்றியலுகரத் திரியாமற் புணர்ந்தது. மேல்வருவனவுமது. பழுத்துச் சிவ
னிடம் அங்கடைந்தவரெனக்கூட்டுக. நுகர்ந்து - (தம்மை) விழங்கி.

(கஃ) தென்மலை - சிவகிரிக்கும் பக்கத்திலுள்ளமலை. தொன்மை
யோர் - (தனக்கு முன்னுள்ள) பழையோர். புகட்டி - ஊட்டி. புரப்பான் -
கூப்பான்.

கூரர்க்குத், தொன்மைபோர் முதலாய் பூசனை புரியுந் தொழிலுளான்
வளர்க்குந் கிளிக்குப், பொன்மலை ழில்லான் தனக்கபி டேகஞ் செ
ய்தபால் புகட்டியே புரப்பான். (கசு)

அன்னவன் தேவி யம்பிகா பதியென் பவளொரு தினத்தது
கண்டு, பன்னுபூங் கிள்ளை தனக்கருத் தியவிப் பாலியா தென்னலும்
பனவன், சின்னமா முதிசேர் வேணியன் தனக்குச் செய்யபி டேக
ப்பா லெனலுங், கன்னமோ ரிரண்டுங் கரங்களாற் புதைத்துக் கவ
லையங் கடலுளாழ்ந் தயார்தான். (கடு)

இந்தவா நிவன்செய் ததிர்சிவத் துரோக மிம்மையி லிவனாடுத்
தெனக்கு, வந்ததிப் பிறப்பை மாற்றினுந் திரும்ப வருபவத் தினும்
விடா தெனவே, சந்தமார் சுவர்க்கத் தினளகன் தேகித் தமியளாய்
த்தேவையின் குடபாற், சிந்துரமருவுங் கிரிக்கணீள் கயத்திற் சென்
றுட னாழ்ந்தன ளன்றே. (கசு)

பாரியைக் காணா தழுங்கிரம் பியுமந் நெறியிழை யவடடம்
பற்றி, நாரிபா கணையே நெஞ்சுற வெண்ணி நாடியே வரும்வழி யத
னில், வாரிரீர் முழுதும் வாரியுண் டடக்கு மாமுனி யரனிடத் துமை
சேர்,சீரின தேவை மாநகர் தனக்குத் தென்குட திசையினிற் சிறந்த.

குன்றிடை யிருத்தல் கண்டடி தொழுவங் குறுமுனி யவன்
றனை நோக்கி, யின்றிவ ணடைந்தா னியாவனீ விரைவி னெய்திய

(கடு) தேவி - மனைவி. கிள்ளை - கிளி. அருத்திய - ஊட்டிய. யாது -
எது. பனவன் - வேதநம்பியாகிய பிராமணன். கன்னம் - காது. அயார்தா
ன் - சோர்த்தான்.

(கசு) இவண் - இவ்விடத்தில். வருபவம் - வருபிறப்பு. சந்தம் - சந்
தனம். சுவர்க்கம் - கொங்கை. குடபால் - மேற்றிசைப் பக்கம். சிந்துரம் -
புளியமரம். கயம் - தடாகம். ஆழ்ந்தனன் - (விழுந்து) அழுந்தினன். [இக்
கயம், பாப்பாத்தி கசுமென வழங்கிவருகிறது.]

(கஎ) அழுங்கி - அழுது. தடம் - அடிச்சுவடு. வாரிரீர் - கடற்சுவம்.
தென்குடதிசை - தென்மேற்குத்திக்கு.

(கஅ) அடைத்தான் - வந்தவன். யாவன் - எவன். கருமம் - வேலை.
அருச்சுனை - பூசை. வெருவி - பயந்து.

கருமயியர் தென்ன, மின்றயங் கியவே ணியர்க்கருச் சனைசெய் நம்
பியான் வெருவியென் மணையாள், சென்றவ டண்ணத் தேடியின்
டடைந்தேன் சேவடித் தெரிசனம் பெற்றேன். (௧௮)

சுகம்பெரு கன்பாய் வளர்த்தது தனக்குத் தூயமு ரலிப்புர
மெரிக்கு, நகம்பொரு சிலையாற் காட்டிய பாலை நான்கொணர்ந் தளி
த்ததெம் மணையாற், தகம்பெறு சினமா யாதுபால் கினிக்கென் ற
றைந்தன ளதற்கியா ணைந்து, முகம்பெறு பிறைவற் காட்டுபா லென்
லு மொய்குழல் வெருவியான் டயர்ந்தான். (௧௯)

வேறு.

தையல் பாகனா ரவிடேகப் பாலெனச் சார்ற்
மெய்ம்ம றந்துமே நாரிதான் மெலிவுற நடுங்கி
யைய கோசிவத் துரோகத்துக் காளதா கினமேற்
செய்ய லாவதெ னுயிரிருந் தென்னெனச் சென்றாள். (௨௦)

சென்ற தோர்வழி யெங்கணுந் தேடியுங் காணேன்
மன்று ளாடிதன் மணிமுடிக் கபிடேகஞ் செய்த
பின்றை வாருபா லென்றிடாப் பிழைவந்து பிடித்த
தென்று துன்புற முனிவன்முற் பவமுணர்ந் திசைத்தான். (1)

வேறு.

கயிலை யரன்பணி விடைநீ செய்தனை காதலி யென்பவளும்
பயிரவி சங்கரி பரிகல மேந்திய பாணி தளர்ந்துனது

(௧௯) சுகம் - கிளி. மூரலில் - சிரிப்பால். நகம் - மலை. பொருசிலை
யாற்கு - மோதுகின்ற வில்லாகவுடைய சிவபிரானுக்கு. அறைந்தனள் -
சொன்னாள்.

(௨௦) நாரி - பெண். மேல் - இனிமேல்.

(௨௧) பின்றை - பின்னர். வாரு - அள்ளுகின்ற. பாலென்றிடா -
பாலென்று சொல்லாத. முற்பவம் - பூருவசன்மம்.

(௨௨) காதலி - மனைவி. பரிகலம் - போகனபாத்திரம். பாணி-கை.
வையகமீதின் - பூலோகத்தின்மேல். துதல் - சொல்லப்பட்ட. இயல்பெறு-
நல்லிலக்கணம்பெற்ற.

மஹாத் மீறின ளாதவி னிருவரும் வைபக மீதினாத்
விபல்பெறு நரருரு வாருக வெனவர னிட்டன நெருசாபம்.

அந்தரி கைக்களி யத்துணை யுங்களை நோக்கலி னஞ்சுகமும்
வந்திடு தும்புடை யென்று மிசைத்தனன், வுரமது பிசகாதே
மூந்திய மானிட ராக வுதித்தீர் முயலு மொழிக்களியு
மூய்ந்திட தும்மிடை வந்தது தேவை யுதித்தபி ரானருளால்.

என்றுரை கூறிநின் னாயகி சேர்வரை யிங்கிது நீயுமவ
டன்றிரு நாமம் விளம்பி யழைத்திடு தானே வருகுவளிக்
குன்றுநின் னுமம தாகுமெ னுமுனி கூறலு நம்பியிட
நின்றியு மம்பி காமதி யேயென் றுனென வந்தனளால். (௨௪)

இருவரு மொன்றாய் வந்துள மகிழ்வா யிந்த மகாமுனிவன்
றிருவடி பூசனை புரிதர வேர்புன றேடி விரைந்தவர்தாம்
வருபொழு தின்புறு நிட்சே பப்பெயர் மாநதி கண்டருகே
யுருகிய வன்பொடு சென்று படிந்தன ஞழ்வினை யோடுகவே.

பைம்புன லாடிய நம்பியு மம்பிகா பதியு மணைந்துமுனி
யம்புய வாரகழல் பூசை புரிந்துட னுசியி னன்னெறிபெற்
றிம்பர் சுகத்தொடு வாழ்ந்தபின் கயிலைக் கேகி யிருந்தன்ரார்
கம்பமில் கிளியுஞ் சாப மகன்றுமை கரமலர் சென்றதுவே. ()

வேறு.

பவமறு கங்கை யமுனைநற் கோதா வரிங்கர் பகருநிட் சேபஞ்,
சிவமொரு புறமா யுமையொரு புறமாய்த் திகழ்ந்தகிற் சொருபமா

(௨௪) அந்தரி - உமாதேவி. அத்துணை - அதுவரை. தும்புடை-உங்
களிடம். பிசகாது - தவறாமல். உய்ந்திட - பிழைக்க. நாமம்விளம்பி - பெ
யரைச் சொல்லி. இக்குன்றும் - இம்மலையும். நின்னுமம் - உன்பெயர். என்
என்றுசொல்வி.

(௨௫) படிந்தனர் - மூழ்கினர். ஓடுக - ஓட.

(௨௬) ஆசியின் - ஆசீர்வாதத்தால். இம்பர் - இவ்வுலகில். சுகம் - இ
னையும், (கிளி). கம்பம் - சவனம்.

(௨௭) நிட்சேபம் - நிட்சேபமென்னுநதி.

முதலீத், தவமிசை முனிவர் பரவுமித் தேவைத் தலநிகர் மற்றொரு
தலமும், புவனமுன் நினைலு மிலையிலி துண்மை பொய்யென்றார் நர
கிடைப் புருவார். (௨௭)

வேறு.

தேவையென் றொருக்காற் சொல்லச் செடிகொண்மும் மலங்க
ணீங்குந், தேவையென் றொருக்காற் சொல்லச் சித்திமுத் திகளுஞ்
சேருந், தேவையென் றொருக்காற் சொல்லச் சித்தசுத் திகளுண்
டாகுந், தேவையென் றொருக்காற் சொல்லச் சிவனவ னென்ன வா
ழ்வார். (௨௮)

கொலைகள வொடுகட் காமங் குருத்துரோ கங்க ளான
தொலைவறு பாவ மெல்லாந் தேவையென் றொருக்காற் சொல்ல
நிலையிரிந் தேகு மென்றா னிருத்தன ருறையு மந்தத்
தலமுறு மகிமை முற்றுஞ் சாற்றலார் தைநமைத் தாமோ. (௨௯)

என்றிவை ஞாதன் சொல்ல விருதய மகிழ்ந்து நேய
மொன்றிய முனிவ ரெல்லா முனற்கருந் தலவி சேட
நன்றினை புரைத்தா யின்ன நதிநலம் விளம்பு கென்னக்
கன்றுதன் மறந்த சிந்தை கனின்றுவாய் மலர்ந்து சொன்னான்.

4 - தலவிசேடச்சருக்கம் ழுற்றுப்பெற்றது.

ஆகத் திருவிருத்தம் ௧௩௬.

ஐந்தாவது:—நதிவிசேடச் சருக்கம்.

சித்தி ரப்பொழிற் சிவசுயி லுத்தினுத் தரபால்
வைத்த தோர்பஞ்சக் குரோச னன் குறுகடை மரபா
னுய்த்த சம்புவ னொருவனுன் மறைவழி யொழுகா
மொய்த்த பஞ்சமாக் கிரியினின் றருந்தவ முயன்றான். (௧)

(௨௮) செடி - தீளற்றம்.

(௨௯) நிலை - இருப்பிடம்.

(௩௦) உனற்கரு - நினைத்தற்கரிய, கன்றுதல் - வாடுதல்.

(௧) சித்திரம் - அழகு. பஞ்சக்குரோசன் - ஐந்துகூப்பிடு தூரத்தினுள்
ளவன். நான் - நான்காகவுற்ற. குறுகடைமரபான் - குத்திரவருணத் தவன்
ஒழுகா - நடந்து.

அற்றை நாளையோத் தியிரெரைத் தணன்மக னேது
சற்றி லாதிள் மையிற்பதைத் திறப்பவித் தன்மை
கொற்ற ராமநின் னரசியற் குறையெனக் குரிசி
லுற்ற நாரதா தியர்தமை வினவவேரார் துரைப்பார். (உ)

குறையின் மாதவஞ் சூத்திர னியற்றுகொள் கையினான்
மறைவ லான்மக விறந்ததென் றுரதை மாற்றுந்
திறமை நாடுவான் றம்பியர்க் கூய்த்திசை மூன்று
மறிவி னுடவிட் டிராகவன் றென்றிசை யணைந்தான். (ங)

தென்றி சைப்புலஞ் செல்கலுந் தவனிலை தெரிந்தாங்
கொன்று சிந்தையி லியாதுவேட் டருந்தவ முஞ்ற்ற
லென்ற லுங்கயி லையிலுடம் பொடுசெலற் கியாதுன்
றொன்று பேர்குலஞ் சம்புவன் சூத்திர குலமே. (ச)

எனவு ரைத்தலு மனுமுறைக் கிதுதவ றென்னச்
சினவி வெய்யவாட் படையெறிந் தவனுயிர் செஞ்சுப்பப்
பனவன் மைந்தனு மாவிபெற் றனன்பக் தவசி
தனைய டும்பழி நாகவன் றணந்தவா றுரைப்பாம். (ரு)

காய்வி டக்கள னன்றியிப் பவங்கடப் பரிதென்
றுய்த ருஞ்சிவ மலையிற்பஞ் சக்குரோ சமதிற்
சாய்கை யுஞ்செய்தோர் சிவப்பிர திட்டையுந் தடமு
மேய தன்பெயர்க் கமைத்ததி னின்புற மூழ்கி. (சு)

(உ) ஏது - காரணம். குரிசில் - அரச்சனாகிய அவ்விராமன்.

(ங) கூஉய் - அழைத்து. நாட - தேட.

(ச) தவன்னிலை - தவஞ்செய்யுஞ் சம்புவன் நிலைமை. உஞ்ற்றல் - செய்தல். தொன்று - முன்னாள்.

(ரு) சினவி - கோயித்து. ஏறித்து - வீசி. செகுப்ப - கொல்ல. பனவன் - பிராமணன். தணந்த - நீங்கிய.

(சு) காய் - சுடுகின்ற. களன் - கண்டத்தையுடையசிவபிரான். ஆய் தரு - ஆராயப்படு. சிவமலை - சிவசைலம். சாய்கை - தங்குமிடம். (புதுவழக்கு) தடம் - தீர்த்தம்.

சிவன்ற னக்கபி டேக்முஞ் செய்துதே மலரா
லுவந்த வில்வத்தா லருச்சனை புரிந்துள முருகி
நிவந்த மேருவில் லாளவென் றிறைஞ்சிமுன் னிற்கக்
கவன்ற வன்பழி யிரவிமுன் னிருளெனக் கழிந்த. (எ)

அகன்ற வேலையிற் றேவிபங் கனையடி வணங்கிப்
புகன்ற செஞ்சிலை ராகவன் பொருக்கென வெதிர்வர்
துகந்த மாருத புத்திரா தியபடை யோடு
மகங்கு லாஞ்சிந்த வனத்தின்றென் மேற்கெல்லை வந்தான். (அ)

வந்த மார்ததற் பின்னரித் தியகர்மம் வழுவா
திர்த வேலையி லியற்றநன் னதியிலை யென்னச்
சந்த ராகவன் வினவலுஞ் சாம்புவன் கருத்தின்
முந்து காரண முணர்ந்துநின் றோருரை மொழியும். (க)

தங்கு தென்புல முயர்ந்தெனச் சம்புகும் பனைமுன்
னங்கு ஔபாகென வவன்வர வங்கையிற் கரக
கங்கை யாதிபல் புளஸ்சிறி தொருகடத் தமைத்துச்
சிங்க லின்றியே யிம்பர்சே மித்ததொன் னுளதால். (க௦)

விரைவி னிற்களை தொடுத்ததை வெளிப்படுத்தென்ன
வுரைசெய் ராகவ னுதைகளை சிதைத்துளுந் நெருவக்

(எ) நிவந்த - உயர்ந்த. கவன்றவன் - கவலையடைந்த இராகவன்.
கழிந்த - நீங்கியது; இது முற்றியது தொக்கது. மேல் வருவனவற்றிற்குங்
கொள்க.

(அ) புகன்ற - சொல்லப்பட்ட. மாருதபுத்திரன் - அனுமன். மகங்
குலாம் - யாகங்கள் விளங்கும். சிந்தவனம் - புளியங்காடு.

(க) வேலை - காலம். சாம்புவன் - குரங்குத் தலைவரி லொரு பெ
ரியவன்.

(க௦) உயர்ந்து - உயர்ந்தது. (விகாரமொழி.) கரகங்கை - கமண்ட
லத்திலுள்ள கங்காநதி. கடம் - குடம். சிங்கல் - குறைதல். இம்பர் - இவ்
விடத்தில். சேமித்தது - காவலாகப்புகைத்துவைத்தது.

(கக) உரைசெய் - புகழைச் செய்கின்ற. உதை - செலுத்துகின்ற.
சிதைத்து - (குடத்தை) உடைத்து. உள் - நடுவில். அவனிநண்பன் - பூமி
க்கு நாயகனாகிய ராகவன்.

கரைபு ரண்டுநீர் பொங்கிமேற் கதித்தெழு நதிமான்
 றிறைசெய் கைகளா லவனிநண் பனைவந்து சேர்ந்த. (க௧)

கும்ப நினன்றேபே ரனங்கடக் கூட்டினீர் முட்டை
 கெம்பி டாதிடப் புவியடை கிடக்கச்சாம் புவன
 நம்பி யேதுவா னன்கிரா கவன்களை பொரிக்கப்
 பம்பி வந்தது கங்கைவெள் ளோதிமப் பார்ப்பு. (க௨)

அதிகப் பூநதி பலவுமோர் கடத்தமைத் தறவோன்
 றுதியிப் பாரிடைச் சேமித்த தாலதிற் றோன்று
 நதிநிட் சேபயா றென்றும்வைப் பாறென்று நாம
 நிதிநிட் சேபமொத் திடுமிதி னிறைவடி வுரைப்பாம். (க௩)

தேவ நாயகன் றிருமுடி பெறச்செய்து மயிலை
 மேவி வாரணத் துவசமுற் றுடன்றஞர் வீட்டித்
 தாவில் சத்தியங் கொள்வதான் முருகனே சரியா
 மாவி யாவையும் புரக்குநிட் சேபவாற் றணியே. (க௪)

சங்கு சக்கர மருவியுந் தக்கமீ னுமை
 யங்க முற்றிடங் கரையழித் தமர்கயங் காத்து

(க௨) அனம் - அன்னப்பறவை. கடம் - குடமாகிய. நீர் - சலமா
 கிய. கெம்பிடாது - (மேற்) கிளராமல். புவியடைகிடக்க - பூமி (அம்முட்
 டையை) அடைகாக்க. நம்பி - சிறந்தோன். ஏதுவால் - காரணத்தால்.
 பொரிக்க - குஞ்சு பிறப்பிக்க. பம்பி - நெருங்கி. ஒதிமப்பார்ப்பு - அன்ன
 த்தின் குஞ்சு.

(க௩) அதில் - அந்த இடத்தில். பூ - பூமியிலுள்ள. நிட்சேபம் -
 புதையல். நாமம் - பெயர். நிதி - திரவியம்.

(க௪) தேவநாயகன் - இந்திரன். திருமுடி பெறச்செய்து - (உக்கிர
 குமார பாண்டியனா விழந்த) மகுடம் பெற்றுக்கொள்ளச் செய்து, (சூரபன்
 மனாவிழந்த கிரீடம் பெற்றுக்கொள்ளச் செய்து). மயிலை - மீன், (மயில்வா
 கணத்தை). வாரணத்துவசம் - நீட்சிபொருந்திய சங்கின் பிறப்பு, (கோழி
 க்கொடி). உடன்ற - பகைத்த. ஞர்வீட்டி - வியாதியைக் கெடுத்தது,
 (சூரபன்மனைக் கொன்று). தா - வருத்தம். சத்தி - வலி, (வேல்). சரியாம் -
 ஒப்பாம். [வசம் - பிறப்பு].

(க௫) சக்கரம் - சக்கரவாகப்பறவை, (சக்கராயுதம்). மீன் ஆமை அ
 ங்கம் - மீனும் ஆமையும் அவ்விடத்து அழகு, (மச்சங் கூர்மத்தின் சரீரம்)

மங்க லத்தல ருறையுமிந் திரைக்குமால் பெறலாற்
செங்கண் மாலொக்குஞ் சிறந்தவைப் பாறெனு நதியே. (௧௩)

சுருதி வாய்தொறுந் தொணிக்கமா லுந்திதோன் றுதலா
லிருக மண்டலந் தொடுகையா லெழிலந் தாங்கும்
பெருமை மேவிமுத் தாரமும் பெற்றிடுந் தகவாற்
பொருகல் லோலநிட் சேபநன் னதியயன் போலும். (௧௪)

ஆல மேவியுங் களங்கறுத் திடுதலா லங்கண்
பால மேய்ந்தளி பாண்டரங் கம்பயின் றிடலாற்
சூலங் கூர்ந்தசங் காரமுங் கொண்டிடுந் துணிவான்
மால மார்த்தநிட் சேபநன் னதியரன் மூனும். (௧௫)

கங்கை பெற்றதாற் கயமுகந் துதிக்கையுங் கதுவி
யங்கு சங்கொடு நிற்கையா லாகுவா கனத்தாற்
பொங்கு தானமுந் தருவதாற் கொடியுறுப் பொலிவா
னங்க னேசனுக் கிணையும்வைப் பாறெனு நதியே. (௧௬)

இடங்கரை - இடத்தையும் கரையையும், (முதலையே). அமர் - தங்கிய. கய
ம் - குளம், (யானை). அலர் - நீர், (தாமரைமலர்). இத்திரைக்கு மால்பெற
லால் - கரடிகள் முழங்கும்பெருமை யடைதலால், (இலக்குமிக்குஆசை) பெ
றச்செய்தலால். [இருது - கரடி.]

(௧௪) சுருதி - ஒலி, (வேதம்). வாய் - இடம், (வாய்). மால் உந்தி -
பெரிய நீர்ச்சுழி, (விஷ்ணுவின் உந்திக்கமலம்). இரு - பெரிய. கமண்ட
லம் - மேகமண்டலம், (சலபாத்திரம்). தொடுகை - தொடுதல், (பரிசிக்கின்ற
கை). முத்தாரம் - முத்துக்கள், சந்தனக்கட்டை, (சாவித்திரி, காவித்திரி,
சரசுவதி யென்னு மூன்று மனைவிகள். கல்லோலம் - அலை. [கம் - மேகம்.]

(௧௫) ஆலம் - விரிந்தபூ, (நஞ்சு). களங்கறுத்திடுதல் - குற்றத்தைக்
கெடுத்தல், (கண்டங்கறுப்படைதல்). அங்கண்பாலம் ஏய்ந்து - அவ்விடத்து
நீர்மேல்நடக்கும்வழி பொருந்தி, (அழகிய கண் நெற்றியில் பொருந்தி). அ
ளி பாண்டரங்கம் - வண்டு, இசை, அலை, (அன்பையுடைய பாண்டரங்க
மென்னுங்கூத்து). கூர்ந்த - மிக்க. சங்காரம் - சங்கின்முத்து, (நல்லகரிய
அழகு). மால் - பெருமை.

(௧௬) கயமுகத்துதிக்கை - குளங்களைமகிழ்ந்து தோன்றுதல், (யானை
முகம் துதிக்கை). கதுவி - பற்றி. அங்குசங்கொடு - அவ்விடத்துச்சங்கு

அடுக்க லைச்சிறை யழித்துமெய் யம்பக முறலாற்
றொடுக்கு மஞ்சமேற் கொள்வதால் வச்சிரந் துணிவி
னெடுக்க யாலயி ராணிமுத் தங்கொளு மியலான்
மடுக்குந் தெய்வநிட் சேபநன் னதியிர்த்நன் மானும். (௧௯)

பலவி தச்சிலை யேந்தியஞ் சம்படுத் திடலான்
மலரி லஞ்சிமே வுகையினற் பேரணி வகுக்குந்
தலைமை பெற்றுமா சைவலங் கொண்டிந் தகவா
னிலவு மேன்மைவைப் பாறெனு நதிமத னிகரும். (௨௦)

இந்த மாநகி தோற்றிய முறைமையு மெழுந்து
வந்த காட்சியின் பெருமையும் வகுத்துரை செய்தேஞ்
சிந்தை யார்வமோ டிந்நதித் தீம்புனல் படிந்தோர்
முந்து பாவநீத் தடைந்திடும் பேறினி மொழிவாம். (௨௧)

வேறு.

சென்மநா டனின்மூழ்கிற் சென்மங்க டொறுஞ்செய்த
கன்மநா மிங்கிருக்கக் கடவதன்றா மெனவிலகுந்

டன், (அழகிய தோட்டிகைக்கொண்டு), ஆடுவாகனத்தால் - ஆகின்ற அழ
கிய அன்னப்பறவையால், (பெருச்சாளிவாகனத்தால்), தானம் - நீராடல்,
(மதம்). கொடியுரு - நீண்டவடிவம், கணேசன் - விநாயகர், இணையும் -
போலும்.

(௧௯) அடுக்கலைச்சிறை- அடுக்குகின்ற அலைகளின்கட்டு, (மலைகளின்
சிறை). மெய்யம்பகம் - மெய்க்கப்படும் நீர் உள்ளிடம், (சரீரத்திற்கண்க
ள்). மஞ்ச - மேகம், (மேகவாகனம்). வச்சிரம் - ஒருவகை இரத்தம், (வச்சி
ராயும்). அயிராணி முத்தம் - நுண்மணல் ஆணிமுத்தம், (இந்திராணி முத்
துதல்). மடுக்கும் - நிறைக்கும்.

(௨௦) பலவிதச்சிலை - அநேகவிதமுழங்கம், (வலிமையுடைய இனி
மைதங்கிய கருப்புவில்). அஞ்சம்படுத்திடல் - அழகிய நாவல்விருகடித்தை
நிறைத்திடல், (ஐந்து புட்பபாணம் பொருத்திடல்). மலர்இலஞ்சி - பூக்க
ளையுடைய தடாகம். பேரணி - பெரியஅழகு, (பெரியபடை வகுப்பு). பெ
ற்றுமாசைவலம் - அடைந்து பெரிய பாசிக்கொத்து, (அடைந்தும் திசைக
களில் வெற்றி).

(௨௧) ஆர்வம் - அன்பு, நீத்து - நீச்சி.

(௨௨) சென்மநான் - பிறந்த நகடித்திரம். கடவது - தக்கது. தன்
மன் - யமன். இரவிவன்மன் - சேரதேசத்தரசன்.

தன்மனாள் பதிகாணர் சாயுச்ய பதமிரவி

வன்மனார்க் கருள்சுந்தா மணியண்ண லுலகாள்வார்.

(௨௨)

புண்ணியநன் நெறியறியாப் புலேஞரும்வன் கொலையினருந்

தண்ணியநிட் சேபநதி சார்ந்துபுனல் படிசுவரே

னண்ணியமா பாதகமு நடுநடுங்கி யுடனேகு

மெண்ணியதோர் சிவபதவி யெளிதாக வெய்துவரால்.

(௨௩)

பொல்லாத துன்மரணம் புக்கிறந்தோர் புத்திரர்க

ளில்லாது தனியிறந்தோ ரென்பினையா ரேனுமணி

யெல்லாநிட் சேபநதி யிடஞ்சேர்ப்பித் தாரவரைச்

செல்லார்வா னவர்புகழ்ச் சேர்ப்பித்தார் சிவலோகம்.

(௨௪)

பொங்கியநிட் சேபநதிப் புனலென்ப கங்கைமுதன்

மங்கலமா நதிபலவும் வந்துகலந் துறைதலினுந்

கங்கைமுத னதியனைத்துங் கனிந்தாடு பலன்முழுது

மிங்கிதுவேயொருதினஞ்சென் றினிதாடில் வழங்கிடுமால்.

(௨௫)

தானஞ்செய் தவர்தமக்குஞ் சாற்றுமுழுந் தளவுசல

பானஞ்செய் தவர்தமக்கும் பார்த்தவர்க்கு நெஞ்சிடைத்தி

யானஞ்செய் தவர்தமக்கு மளறிழுக்கி வீழ்ந்தவர்க்கு

மீனஞ்செய் நரககற்றி யினியபர கதிதருமால்.

(௨௬)

தன்பொருட்டான் மூழ்காது தாங்கன்பலன் பெறக்கொடுக்கும்

பொன்பொருட்டான் மூழ்கினர்க்கும் புண்ணியநன் நெறியன்றி

யென்பொருட்டான் மூழ்கினர்க்குங் கதியுதவு மிடப்பாக

மின்பொருட்டா லுடல்பகிர்ந்தோர் மெய்யருள்சேர் நிட்சேபம். (1)

(௨௩) தண்ணிய - குளிர்ந்த.

(௨௪) என்பினை - எலும்பை. மணியெல் - இரத்தங்களின்பிரகாசம். சேர்ப்பித்தார் - சேரச்செய்தவர். செல் - மேகம். வானவர் - வானிலுள்ள தேவர்.

(௨௫) என்ப - என்று சொல்லுவர்.

(௨௬) பானம் - குடித்தல். அளறு - சேறு. இழுக்கி - வழுக்கி.

(௨௭) என்பொருட்டு - (வேறு) யாதுமிமித்தம்; அல்தாவது - ஆகுச ரிவர்த்தி முதலியவை.

பொருவருபூந் திரைகொழிக்கும் வைப்பாற்றின் புனல்படிந்து
கருதுபிதிர்ப் பலிகொடுத்தார்வர்களுக்கே கதிகொடுக்குந்
தருபவியின் மெள்ளுடனீர் தந்தாரெள் ளொன்றினுக்கு
வருடமொரு நூறுக வாழ்வுதந்தார் கயிலாசம் (௨௮)

தீதில்குரு பத்தினியைத் தீண்டியபா வும்பயந்த
மாதுருமே விச்சைவைத்த மாபாவ முஞ்சுருதி
வேதியரைக் கொலைபுரியும் வெவ்வினையுந் தீர்த்துவிடும்
பாய்திரையி னதிபடியிற் பகலவன்முன் னிருள்போலும். (௨௯)

செந்நிறவெங் கதிரோனைத் திங்கடோய்ந் திடுமந்நா
ணன்னர்கொண்மா தந்தோன்று நாளராக் கதிர் தீண்ட
மன்னுநா ணதிபடிந்தான் மற்றைநா டரும்பேற்றுக்
கின்னபே ரென்றினுக்கொன் றுயிரங்க றிங்கதிகம். (௩௦)

மேதகுமா யிரங்கதிரோன் மேடமதில் வருநாளும்
கோதுலை வருநாளும் புனல்படிந்து குலையறையோர்க்
கேதொருநா னம்புரியி லேலைநாட் புனல்படிந்தார்க்
கோதுபலன் றனிலதிக மொருபதினா யிரமடங்காம். (௩௧)

மகரமதிற் கடகமதின் மார்த்தாண்டன் வருநாளி
னிகரறுதென் முனியியற்று நிட்டுசப நன்னதிபிற

(௨௮) பொருவரு - ஒப்பற்ற. பவியின் - (பிதிர்) பூசையில்லாமல்.
வாழ்வுதந்தார் - (பிதிர்க்களுக்கு) வாழ்க்கைகொடுத்தவராவர். புனல்கதி
கொடுக்குமெனக்கூட்டுக.

(௨௯) பயந்த - பேற்ற. மாதுரு - தாய். திரையின் - அலைகளையுடைய.

(௩௦) அந்நான் - அந்த அமாவாசி. நன்னர் - அழகு. அரா - பாம்பு.
கதிர் - சூரிய சந்திரரை. தீண்ட - தொட. கூறு - பங்கு.

(௩௧) மேதகு - மேன்மைதங்கிய. மேடம் - மேடராசி, சித்திரைமாதம்.
துலை - துலாராசி, ஐப்பசிமாதம். ஏது - யாதாவது. மடங்கு - பங்கு.

(௩௨) மகரம் - மகரராசி. கட்கம் - கற்கடகராசி. மார்த்தாண்டன் -
சூரியன். வருநான் - வருகின்ற தைமாதம், ஆடிமாதங்களில். தென்முனி -
அகத்தியமுனிவர். இப்பற்று - (அர்ச்சகராகிய நம்பியார்பொருட்டு) உண்டாக்குகின்ற.

புகல்வருண மந்திரத்தாற் புனல்படிந்து பூசுமர்க்கே
யகமகிழ்தா னம்புரியிற் பலன்னந்த மடங்கதிகம். (௩௨)

பிரியாம லொருவருடம் பிரயாகை தனிலுறைந்து
பரிவினெடு பரந்தபுனல் படிந்தபல னொருநின்னத்தில்
விரிவுறுமிந் நதிபடிந்தார் மேவுவரே விந்நதிதாம்
புரிமகிமை யினைத்தென்று புகலெயமக் கரிதம்மா. (௩௩)

இன்னுமொரு நதியிந்தப் பதியுளதொன் றிதன்வடமேற்
கந்நதியின் பேர்தீர்த்த வாரியென்ப ரதனிடையே
மன்னுவயித் தியசுந்தா மணிநாத ரம்மையொடுந்
தென்னுலவும் விசேடநின்ஞ் சென்றுபுனல் படிசுவரால். (௩௪)
ஆதலா லதுவுமகா நதித்துறையா மதிப்படிந்தோர்
பாதகந்தீர்த் தரனுலகம் பாவிக்கு மென்றுரைத்த
சூதனைநீ நதிமகிமை சொற்றனைமூர்த் தியின்மகிமை
பேதமின்றி யுரைத்தியென்ற பின்னரனை யும்பகர்வான். (௩௫)

௩ - நதிவிசேடச்சருக்கம் முற்றுப்பெற்றது.

ஆகத திருவருத்தம் களக.

ஆறாவது :— மூர்த்திவிசேடச் சருக்கம்.

மருமலி தருவா னீழன் மகபதி கயிலை யெம்மாண்
றிருவடி பணிந்தென் பேராற் செகமெலாம் விளங்கும் வண்ண
மொருபதி தோன்ற லென்று முமையொடு நீயொன் றுயங்
கருளின்வந் தமைக வென்று மரிதின்முன் வரம்பெற் றானால். (௧)
வரத்தியல் வந்து தோன்றும் வான்பதி தேவை யாவந்
தரத்தகுங் கடவு ளிச்சிந் தாமணி நாத னெங்குந்

(௩௬) பிரயாகை - கங்கையைக்காந்த ஒருதீர்த்தம். பரிவு - அன்பு.
புரி - செய்கின்ற.

(௩௪) ஒரு - ஒப்பற்ற. தென் - அழகு.

(௩௫) பாவிக்கும் - (அந்நதி) கொடுத்தருளும்.

(௧) மகபதி - இந்திரன். அமைக - தங்குக.

(௨) இயல் - தன்மை (ஆக.) தேவை - வாசவனல்லார். கரத்தோர்
கை - கிரணத்தின் கூட்டங்கள். விரித்தும் - விரித்தாலும். கர்த்தம் - சூரி
யகார்த்தகல். அருட்பற்று - அருளாகிய பற்றுமிடம்.

கரத்தொகை விரித்தும்வெய்யோன் காந்தம்பற் றுதல்போ லெம்மான்
றிரத்தல மனைத்துற் றுநூந் தேவையே யருட்பற் றுமால். (உ)

எந்தெந்தத் தேவ ரூப மெண்ணுகின் றுர்நெஞ் சுள்ளு
மந்தந்தத் தேவ ரூப மாகிவந் தருள்பா லிக்குஞ்
சிந்தத்தண் ணிழலார் சிந்தா மணியண்ண றிருவ டிக்கீழ்க்
'கந்தப்பூச் சொரிந்து வாழ்த்திக் காண்பவர் கயிலை காண்பார். (ங)

இந்திர னரந்தை மாற்றி யெழின்மணிக் கிரிட மீந்த
மந்திர சொரூப சிந்தா மணியண்ணன் மேனி வாய்ப்பச்
சந்தனக் குழம்பா லாட்டித் தண்ணல ரலங்கல் சூட்டி
யந்துகூர் பூர தீப முதலினோர் பிறப்பை வெல்வார். (ச)

நடம்புரி தேவை யீச னண்ணுபொன் னுல யத்துட்
டடம்புனை கமல நூலாற் றகையநெய் விளக்கிட் டோர்தாம்
வடம்புனை முலையார் செங்கை மாமணித் தீபமேந்த
விடம்படு ஞால மெல்லா மினிதர சியற்றி வாழ்வார். (ரு)

ஆவினை வதைத்த பாவ மந்தனர்க் கொன்ற பாவ
நாவினா னுபதே சிக்குங் குருமொழி நழுவும் பாவ
மீவினைத் தடுத்த பாவ மிரவிமுன் னிருளின் மாயு
மூவினை யியற்றுந் தேவை முதலடி பணிந்த போதே. (சு)

விரித்தசெந் தமிழ்கல் லாத வெள்ளறி வின ரேனும்
பரித்தகட் குடிக்கும் பொல்லாப் பழைஞரே யெனினும் வேழ

(ங) சிந்தத்தண்ணிழலார் - புளியமரத்தின் குளிர்த நீழலிலுடைய வராகிய.

(ச) அரந்தை - துன்பம். மேனி - திருவுருவில். உந்து - செலுத் துகின்ற.

(ரு) தடம் - குளத்தை. புனை - அலங்கரிக்கின்ற. கமலநூல் - தாம ரைநூல். தகைய - அழகுடைய. இடம்படு - விசாலமாகிய.

(சு) நழுவும் - தவறும். நாவினை - கொடுப்பதை. மூவினை - சிருட் டி, திதி, சங்காரமாகிய முத்தொழில்.

(எ) வெள் அறிவீனார் - முழுமூடர். பரித்த - சுமக்கப்பட்ட. பழை ஞர் - கட்டுடியர். வேழம் - யானை. மோலி - கிரீடம்.

மூர்த்தியும் முதல்வனும் மொருதரம் புனருண் மோலி
தரிக்கும்வேந் தாவார் மற்றோர் தரஞ்சொலிற் நேவ்ராவார். (எ)

கன்றிய புலன்கள் வென்று கருத்துமொன் றுண ராண்னீ
ணின்றிவாய் வசனம் பண்ணி யிருக்குவாய் வசனஞ் சொல்லி
நின்றுசெய் தவத்தின் பேறு நிறையுண்டி சான்றோர்க் கிந்து
மன்றிலா டியையோர் வைகல் வணங்கினு ரெய்து வாரே. (அ)

விளங்கிய காசி யாதி பதிதொறு மேவுந் தேவை
யுளங்கிந் துருகிப் பேரன் பொடுதெரி சித்தோர் பேறு
விளங்கமு கணையகண்டத் தெழிவிடப் பாக வல்லி
வளங்கொள்பா தியனைக் கண்டு வலஞ்செய்தா ரெய்து வாரே. (க)

பால்பழம் பனிநீர் தேவைப் பரமனை யபிடை கித்து
வாலிய மதிவா ரத்தின் மலர்சொரிந் தாயி ரத்தெட்
டாலுறு வில்வஞ் சாத்தி யகங்கனிந் திறைஞ்ச லோர்க்கர்
காலனும் பரவி நிற்கக் கபிலையி லுழி வாழ்வார். (க)

மகரமா மதியிற் பானு வாரத்தை மருவி நிற்கும்
பகரநம் பூச நாளிப் பரணைமஞ் சனந்தோய் வித்து
நகைமல ரருச்சித் தேத்தி நாமமா யிரமு மோதி
விசலறுஞ் சுவர்க்க மெப்தி பெண்ணிய போகந் துய்ப்பார். (கக)

சாற்றரு மோராண் டேகா தசிவிர தங்க னோற்பார்
பேற்றினு மதிகப் பேறு பெறுகுவார் கும்ப மாதந்

(அ) கன்றிய - வாட்டிய. (பிறவினை) ஆண்டு - ஒரு வருடம். வாய்
வு - பொருந்தியதாகிய, கிடைத்ததாகிய. அசனம்பண்ணி - உணவுண்டு.
இருக்கு - வேதத்தை. வாய்வசனம் - வாய்ப்பேச்சாக. சான்றோர்க்கு - உய
ர்ந்தோருக்கு.

(க) தேவை - கடவுளை. இளங்கழுந்து,—

(க) வாலிய - புனிதமாகிய.

(கக) பானுவாரம் - ஞாயிற்றுக்கிழமை. மஞ்சனந்தோய்வித்து—அயி
டேகஞ்செய்து. நகை - ஒளி. இகல் - பகை.

(கஉ) னோற்பார் - செய்வார். கும்பமாதம் - மாசிமாதம், ௧௩-௧௪
நாள்.

தோற்றிய கிருட்டிண பக்கந் தொடர்சுதூர்த் தகிரா வொன்றிற்
போற்றியிப் பரண யுண்டி. துயிலொரீ இப் பூசிக் தோரே. (கஉ)

கதிரவ னுச்ச ராசி கலந்திடுந் திங்கள் வாய்ந்த
முதிர்ச்சி நாளி லெங்கண் முதல்வனைச் சுருதி போதும்
விதிநிதே தங்க ளோர்ந்து மெய்யன்பிற் பூசை செய்தோர்
பதியுறு கிளைக ளோடும் பரகதி புகுவர் மெய்யே. (கஉ)

மின்னிடப் பாக வல்லி மேனியோர் பாதி யானைப்
பன்னிய வொருபன் மூன்றும் பக்கமாம் பிரதோ டத்திற்
சென்னிமே லிருகை கூப்பித் தெரிசித்தோர் நன்ம கப்பேற்
நின்னதீர்த் தின்ப மூழ்கி யீறிலாக் கதியிற் சேர்வார். (கச)

பன்னக விடமுந் தேவர் பருகிய வமுத மாகுந்
துன்னவர் பரவி நிற்பார் துட்டசெந் துவும்பிற் காட்டு
மன்னிய வெழுநா வாணு மருவினுங் கனலான் றேவை
தன்னில்வாழ் பரம னோக்கந் தருந்திரு வருள்பெற் றோர்க்கே. (கரு)

ஆடக வில்லி தேவை யண்ணலை யானைத் தாட்டிச்
சோடச முகம னோடுந் தொடரன்பிற் பூசை செய்தோர்
நாடக மரம்பை நல்லார் நவீற்றவைந் தருவி வீழ்
லீடரி யணைக்கீழ் வைகு மிந்திர பேரகந் துய்ப்பார். (கசு)

பையரா வணியுந் தேவைப் பரணமெய் யுறப்ப ணிந்தோ
ரெய்யும்வன் பவங்க ளியாவு மிரவிமுன் னிடம்போ லேகு

(கஉ) திங்கள் - சோமவாரம், நடுநாள் - உசுசிக்காவம், நிதேதம் - வி
லக்கு. பதியுறு - தங்குகின்ற.

(கச) இன்னல் - துன்பம், ஈறு - நாசம்.

(கரு) புன்னகம் - பாம்பு. துன்னவர் - பகைவர். துட்டசெந்து - பா
ம்பு முதலியவைகள், எழுநாவான் - அக்கினி. கனலான் - சுடமாட்டான்.

(கசு) ஆடகவில்லி - மேருவில்லையுடைய சிவபிரானாகிய. ஆனைந்து -
பூவிறன்றோன்றும் புஞ்சுக்கெனவியம், முகமன் - உபசாரம். நவீற்ற - செய்யு
நடி - (தனக்குத்தானே) சுமமாகிய.

(கசு) புவம்பிறப்பு. இமம்புனி, மெய் - (பணிவார்), கரீரம். துகண்
மண்பொடி. மை - குற்றம்.

மெய்யுறு துகளொன் றிற்கு வினம்புமொர் முக்க னாக
மையிலவெண் கயிலை மேவி வாழ்வர்வா னவர்குழந் தேத்த. (கௌ)

அன்பெனுந் தேறல் பாய வருஞ்சிவ மணங்கு வாவு
மின்புறு பதிகத் தாரெம் பிறைவனைச் சூட்டித் தாழ்ந்தோ
ரொன்பது மணிகொள் பூணு முடம்புறப் புனைந்தி யாரும்
பின்பொதிந் தேவல் செய்யப் பெருஞ்செல்வர் தினைத்து வாழ்வார்.

கண்ணிறை துதலோன் றேவைக் கடவுடன் றிருமுன் பாக
கண்ணியாழ் நரம்பின் மந்த மத்திம தார நாடிப்
பண்ணிசைத் தத்தோ டென்பு பாயவுள் னருகிக் தாழ்வே
ரெண்ணிலாப் பரமா னந்த மெய்திறந் கயிலைவாழ்வார். (கக)

தக்கவா மிரவி வன்மன் றனைப்புரந் தன்னோன் சேய்க்குப்
புக்கவெம் பெருநோய் தீர்த்துப் புக்ககதி கொடுத்துக் காக்கு
மிக்கதித் தேவென் றுன்னா வேடுருரு தெய்வந் தேட
லொக்கலை மகவி ருக்க ஆரெங்குந் தேடு மாறே. (உ௦)

எந்தவா ரத்து மெந்த நாளினு மெவிசே டத்தும்
பந்தவா ரந்தோய் தேவைப் பரனைப்பூ சிக்கி னேசந்
தந்தவா ரத்தின் மட்டே தன்னரு ஞாய்ச்சி நல்கு
மந்தவா ரத்தின் வாவி நீர்மட்டா மாம்பல் போலும். (உ௧)

எனப்பல வுரைக்க மூர்த்தி மகிமையை யிந்த வண்ண
மணக்கொள வுரைத்தாய் சேட்டு மகிழ்ந்தன மியாங்க ளின்னுங்

(கௌ) தேறல் - தேன். பதிகத்தார் - பத்துப்பாட்டாகியமலை.
பொதிந்து - குழந்து. தினைத்து - அறுபவித்து.

(கக) துதல் - நெற்றி - மந்தம், மத்திமம், தாரம் - இசைப்பேதல்
கள். பண் - இசைப்பாட்டு.

(உ௦) புரந்து - காத்து. சேய்க்கு - புத்திரனுக்கு. பெருநோய் - குட்
டலியாதி. தேவு - கடவுள். ஒக்கலை - இடையில். ஆறு - விதம் (போலும்).

(உ௧) பந்த - கட்டாகிய. வாரம் - அன்பு. மட்டே - அளவே. வு
ரம் - நீர்க்கரை. வாவி - குளம்.

(உ௨) மணக்கொள - மணம்பொருந்த. சனத்திரன் - மேகக்கூட்டம்
கதுவும - புற்றும். உனற்கரு - நினைத்தற்கரிய.

கனத்திரள் கதுவுஞ் சிந்த வனத்தியல் கனிவிற் சொல்கென்
அனற்கருந் தவத்தோர்கேட்பச் சூதனங் குரைப்ப தானான். (௨௨)

6 - ழீர்த்தி விசேடச்சநக்கம் முற்றுப்பெற்றது.

ஆகத் திருவிருத்தம். ௧௧௩.

மழாவது :—சிந்தவனச் சருக்கம்.

பகவ னேயுமை பங்கனே யருள்பரந் திடுமை
முகவ னேயென மாலயன் முதலிம யவருஞ்
சகல லோகரும் பதந்தொறுந் தனித்தனி புகழும்
புகழெ லாந்திரண் டியர்ந்தது போ லும்வெண் பொருப்பு. (௧)

தண்ணி றப்பனி வரைக்கிறை தவத்தினிற் பயந்த
வொண்ணு தற்கொடி தனையெந்தைக் குதவின தன்றி
வெண்ணி றப்படாத் துயர்ந்ததோர் கிருகமவீற் றிருக்கைக்
கெண்ணம் வைத்தொன்று செய்துதந் தாங்கெழிற் கயிலை. (௨)

முகக் ணுனுறை யிடமெனத் தன்னையுன் னுமற்
றக்க கம்பத்தும் புயமிரு பதுங்கொள்சத் துவக்தாற்
புக்கெ டுத்துவீழ்ந் திடுநிரு தன்புய பெலந்தான்
மிக்க நன்றென நகைத்தல்போல் விளங்கும்வெண் கயிலை. (௩)

அண்டர் நாயக னுறையிட மீதென வறிந்து
தொண்டர் கண்புன லுருப்பநின் றலர்சொரி வதுபோற்

(௧) பரந்திடம் - விரியும். ஐ - ஐந்து. பதம் - இடம். வெண்பொரு
ப்பு - கயிலையமலை.

(௨) தண் - குளிர்ச்சி. நிறம் - ஒளி. பனிவரை - இமயமலை. பயந்த-
பெற்ற. படாத்து - போர்வையால். ஓர் - ஒப்பற்ற. கிருகம் - வீடு. தந்தா
ங்கு - கொடுத்தது போலும்.

(௩) முண்ணுமல் - நினைபாமல். கம் - தலை. சத்துவம் - வலிமை. நி
ருதன் - அரக்கனாகிய இராவணன். நகைத்தல் - சிரித்தல்.

(௪) அலர் - மலரை. தண்டலைக்குலம் - சோலைக்கூட்டம். குவடு -
மலை.

றண்ட லைக்குலஞ் சூழ்ந்துகண் னீர்சிந்தத் தனீர்க்கை
கொண்டு பன்மலர் சிதறிட நிற்கும்வெண் குடை. (ச)

ஆண்ட வன்றிரு மேனியி லம்புவே ணேடி
மாண்ட னன்னெனக் கவனம்பா மதுவுள தகல்
வீண்ட ரற்குரைத் தெமைரட்சி யென்றுவெண் பொருப்பை
வேண்டி நிற்பபோற் பிண்டிக ளாரும்பர்வாய் விரியும். (இ)

இத்த லம்பயில் கயிலையங் கிரிமிசை யிமைக்கும்
பைத்த பொன்னினாற் பணிபல சமைத்தவா லயத்து
ளய்த்த மாமணி யொன்பதும் பதித்தொளி தழைக்க
வைத்த பேரணி திகழரி யாசன மருங்கில். (ஈ)

பவள நாகமு மொருபுடை பச்சைமால் வரையுங்
கவர்சி கைத்தழற் பிழம்புமோர் புறங்களை யிருளு
மிவர்செந் தாமரை கருநெய்தன் மலரிரு புறமுந்
தவல றீஞ்சிறப் பினிற்கண்ட காட்சிபோற் தயங்க. (எ)

ஒப்ப ருந்திறல் வெஞ்சின வருத்திரர் கணமு
மைப்பு யற்கிணை மேனிகொண் மாயவர் கணமுந்
தப்பி லாமறைப் பிரமரு மிந்திரர் தளமுஞ்
செப்பும் வானவர் குழாங்களு முனிவரர் திரளும். (அ)

(இ) வேள் - மன்மதன். தூண்டி - செலுத்தி. அவன் அம்பாம் அது-
அம்மன்மதன் பாணமாயிருக்கும் அச்செய்கை. உளது - இருப்பது. ஈண்டு-
இவ்விடத்து. நிற்ப - நிற்பன. அரும்பர்வாய்விரியும் பிண்டிகளெனக்கூட்
டி, நிற்குமென்னும் ஒருசொல் வருவித்துமுடிக்க. (பிண்டி - அசேரகு.)

(ஈ) இத்தலம் - (மேற்கூறிய) இந்திடும். பைத்த - பசுத்த. பணி-
வேலை. பதித்து - பதிக்கப்பட்டி. அணி - அழகு.

(எ) பவளநாகம் - பவளமலைபோலுந் திருமேனி. ஒருபுடை - ஒரு
பக்கம். பச்சைமால்வரை - பசிய பெரியமலைபோலுந்திருமேனி. கவர் - பி
ளவுபட்ட. சிகைத்தழற்பிழம்பு - குடுமியாகிய அக்கினிக்கூட்டம். களை -
மிகுதியாகிய. தவலரு-கெடுதலற்ற. தயங்க-(அர்த்தநாரீசுவடிவம்) விளங்க.

(அ) தளம் - சேனை. திரளும் - கூட்டமும்.

சித்தர் சார்ண நியக்கங்கர் திருவரெண் வசக்கண்
முத்தர் மேதரு அயிரவர் முழுதுளங் கரையும்
பத்தர் மாசுண நிலத்தவ றனைவரும் பரிவின்
மெத்து செங்கரங் குவித்தெங்கு மிடைந்துநின் றேத்த, (க)

ஆயி ரம்புய் வாணன்கைக் கடிப்பினுங் கெறியுஞ்
சேயி.ருங்குட முழுவொடு தேவதுந் துபியும்
பாய வாரியின் முழங்கிட விண்புவி பயந்த
தாயொ நென்கொ ளு. விருந்தருள் சதாசிவ மூர்த்தி. (க௦)

மாயை காரிய மனைத்தினு மருவியு மருவா
நாய காழுக்க ணம்பரா நான்முக னறியாத்
துய காரண துதித்துள முருகிய தொண்டர்
தாய காவென் வரும்மை துதிசிவ சம்பு. (க௧)

கயத்து ளாமயக் கிரீபனைக் காய்ந்தயின் விழியு
நயத்த பாற்கடல் கடைந்தநா ளமிழ்ந்துமந் தரத்தை
வயத்தி னேற்றவெந் நாமையோ மும்புனை வரைபெண்
புயத்த வன்பர போதக பூரணன் றனக்கே. (க௨)

விவப்பி னிற்செயும் பூசனைப் பரிகலம் விளக்குஞ்
செயற்கை வைகலும் பூண்டுளா நெருவன்வச் சிராங்க

(க) மேதரு - மேன்மை தங்கிய, மாசுண நிலத்தவர் - ஆதிசேடனி
லத்திலுள்ள நாகர், பரிவின் - அன்புடன், மெத்து - மெச்சுகின்ற, மிடை
ந்து - நெருங்கி.

(க௦) வாணன் - வாணசுரன், கைக்கடிப்பின் - கைக்கோலால், ஏறி
யும் - அடிக்கும், சேய் - நீளம், இரு - பெரிய, குடமுழவு - ஒரு வாச்சியம்,
வாரியின் - கடல்போல.

(க௧) மாயை காரியம் - மாயை காரணமாகத்தோன்றிய காரியப்பொ
ருள்கள்; அவை;—சராசரங்கள், தாயகா - ஆதாரமா யுள்ளவனை.

(க௨) கயம் - ஆழமாகிய கடல், (ஆகுபெயர்) அயக்கிரீவன் - (பிர
மனுறங்கும்போது வேதங்களைத் திருடிக்கொண்டு சென்ற) ஓரசுரன், இ
தைச் சங்கம் பதிப்பு அபிதான சிந்தாமணியிற் காண்க, காய்ந்த - கெடுத்த,
மீன்விழி - மச்சாவதாரமாகிய விஷ்ணுவின் கண், அமிழ்ந்தும் - ஆழும்,
வயத்தின் - வலிமையால், ஏற்ற - தங்கிய, ஆமைவெந் ஓடும் - கூர்மாவதா
ரமெடுத்த விஷ்ணு முதுகின் ஓடும், வரை - மலைபோலும்.

(க௩) பரிகலம் - போசன பாத்நிரம், வைகலும் - தினமும், அயர்
ச்சி - (ஒருதினம்) சோர்வு.

னியற்கை யன்பினு னெவளவும் பணிக்குறை யில்லா,
னயர்ச்சி கொண்டனன் விதியின்றி மதியினுண் டாமோ. (கரு)

கையி னுய்த்ததோர் பரிகலஞ் சிந்தவுங் கருத்து
மைய கோதிகைப் புற்றன னுங்கவை யுணர்ந்து
வைய மியாவையும் படைத்தவர் வினைவழி புரக்குந்
தெய்வ நாயகன் வாய்மலர்ந் தொருமொழி தெரித்தான். (கசு)
வேறு.

எந்த முன்பய மின்றிப் பரிகலஞ்
சிந்த லான்மரம் போனிற்ருஞ் செய்கையா
லந்தண் வார்கடல் சூழும் புவிக்கணை
சிந்த நீண்மர மாடுகென்று செப்பினான் (கரு)

என்ற சொற்க ளிருசெவி யூடுபோய்ச்
சென்ற போதவன் சிந்தை துணுக்குமீஇ
யன்றுமேனி நடுக்கமுற் றையகோ
வின்றி தெய்திய தென்கொலென் றஞ்சியே. (கசு)

வாயு நாவு முலர்ந்து மதிமறந்
தோயு நெஞ்சம் பதைப்ப வெடுங்கியே
தீயின் வீழ்ந்த மலரெனச் செம்முகங்
காய முந்தனி வாடிக்க லங்கினான். (கஎ)

சங்க வெண்குழைச் சங்கர சம்புவின்
பங்க யப்பதந் தன்னிற் பணிந்தெழுந்
தெங்க ணையக னேயரு ளீசனே
கங்கை வேணியின் வைத்த கடவுளே. (கஅ)

(கசு) உய்த்தது - செலுத்தியதாகிய, சிந்தவும் - தவறிவிழவும், ஐ
யகோ - ஐயோ, படைத்து - உண்டாக்கி, அவர் - அப்படைக்கப்பட்டவர்.

(கரு) எந்தம் - எம்முடைய, சிந்தமரம் - புளியமரம், ஆக - ஆவாய்.

(கசு) துணுக்குமீஇ - நடுக்கமுற்று.

(கஎ) காயம் - சரீரம்.

(கஅ) குழை - தோடு.

வீரசுவனூர்ப் புராணம்.

ஆல கால் மணிந்த களத்தினே
பாஸ் லோசன நாத பரமனே
கூல கால் கபால் கரேசனே
மூல காரண மான முதல்வனே.

(கக)

உன்ன டித்தொண்டு செய்திங் குறைந்திடு
மென்னை யிப்படி நீமுனி வெய்திடிற்
பின்ன ரேது பிதற்றுவ னியானரு
னென்னு நாதவென் றேபின்னுஞ் சொல்லுவான்.

(உ0)

வேறு.

கோவே யரனே முனியேன் முனியேல் குணமே குறியே மு
னியேன் முனியேல், பாவே பதமே முனியேன் முனியேல் பகை
யே யுறவே முனியேன் முனியேல், பூவே மணமே முனியேன் மு
னியேல் பொருளே முனியேன் முனியேன் முனியே,றேவே பரமே
முனியேன் முனியேல் சிவனே சிவனே முனியேன் முனியேல். ()

வரைமான் மணவா சரணஞ் சரணம் வரதா விரதா சரணஞ்
சரணந், திருமால் பணிநா யகனே சரணஞ் சிவனே சிவனே சரண
ஞ் சரணந், தருணை தயமே னியனே கரணஞ் சலசே கரனே சர
ணஞ் சரணந், கருணா கரனே சரணஞ் சரணந் கயிலா சபதி சரண
ஞ் சரணம்.

(உஉ)

(கக) ஆலகாலம் - விடம். பாலலோசன - நெற்றிக்கண்ணுடைய.
காலகால - யமனுக்கு யமனே. கபாலகரேசனே - பிரமகபாலத்தைக் கையி
லுடையவனே.

(உ0) முனிவெய்திடில் - கோபமெய்தினால். பிதற்றுவன் - சொல்லு
வன்.

(உக) முனியேல் - கோபஞ்செய்யாதே. குறி - அடையாளப் பொரு
ளா புள்ளானே. பாவே - செய்யுளே. பதமே - சொல்லே.

(உஉ) மணவா - விவாகத்தையுடையவனே. சரணம் - அடைக்க
லம். வரதா - வரங்கொடுப்பவனே. விரதா - ஆணையுடையவனே. தருணை
தய - மோட்சம் பிறத்தற்கிடமாகிய. சலசேகரனே - கங்கையணிந்த தலை
யுடையவனே. கருணாகரனே - கருணைக் கிறப்பிடமாயுள்ளவனே.

கொங்கா ரிதழிச் சடையாய் சரணங் கொலையா ரணநீ னூரியா
ய் சரணம், பொங்கா பாணு சரணஞ் சரணம் புரகோ புநஹப் புனி
தா சரணஞ், சங்கார் திருமெண் குழையாய் சரணஞ் சூதர்வே தழு
தற் பொருளே சரணங், கங்கா தரநா யகனே சரணங் கயிலா சப
தி சரணஞ் சரணம். (உக)

அநகா வபயா சரணஞ் சரணம் மரணே பரணே சரணஞ் சர
ணம், புனகா பாணு சரணஞ் சரணம் பரநா தையனே சரணஞ் சர
ணம், புனமான் முழுவாய் சரணஞ் சரணம் புலியா னூரியாய் சரண
ஞ் சரணங், கனகா சலரீள் சிலையா சரணங் கயிலா சபதி சரணஞ்
சரணம். (உச)

எனவே பலக றலுநா யகனும் மினிமே லயரேல் பதறேல் பத
றேன், மனமார் கவலைத் துயரம் விடுதி மனம்வாய் முறையோ டெ
னையே யெழுதா, முனவே தமதின் படிநீ துதியே மொழியா தத
னான் மகிழ்வா யினமின், றுனையா முனிவா லுரைசா பமதே யொ
ழியா தெனினும் மொழியா லுளதால். (உடு)

வேதார் தமதின் னளவே விளங்கும் வியப்பார் தலமொன் னு
ளாதத் தலமே, நாதார் தசொரு பமதா மதிலே நளினு சனனே முத
லா யுளவோர், போதார்ந் திடுநீண் மரமாய் விலந்தாய்ப் புல்லாய்ப்
புழுவாய்க் கல்லாய்ப் பிறத்தம், கேதாய் விரும்பித் தவமே புரிவா
ரெனிலப் பெருமை யியம்பற் கெளிதோ. (உசு)

(உக) கொங்கு - வாசனை. பொங்கு - மேலெழுதின்ற. ஆபரணு -
(சர்ப்) பாபரணத்தை யுடையவனே. புரகோபநகை - திரிபுரத்தைக் கொழி
க்கின்ற புன்சிரிப்பு. கங்காதர - கங்கையின் அன்புள்ள.

(உச) அநகா - பாவமில்லாதவனே. அபயா - பயந்தீர்ப்பவனே. புன
காபரணு - பாம்பாபரணத்தை யுடையவனே. கனகாசலம் - மகாமேரு மலை.

(உடு) அயரேல் - தளராதே. விடுதி - விடுவாய். முனவேதம் - புறநு
யவேதம். மொழி - சொல்கின்ற. ஆறதனான் - வித்ததால். ஒழியாது -
நீங்கும் விதம்.

(உசு) வியப்பு - மகிழ்ச்சி. நாதாந்தம் - நாதத்தொலுத்தின் முடி
வாகிய சிவம். போது - மலர். ஏது - காரணம்.

வேறு.

சிந்தவன மெனப்புகல்வ தல்லாது கொங்குதனிற் றிருச்செங் கோட்டீர், நந்துலவு நகர்தனிலோர் காரணத்தா லெழுந்ததென நவி லி ரண்டின், முந்துதலந் தேவைநக ராகுமென மொழிசுவதான் மு த்தி யாகுஞ், சிந்தையுட்கொண் டித்தலத்தைத் தெரிசிக்க வென்றி டமுஞ் செப்ப வன்னோன். (௨௭)

கவலைபெரி தாகிநின்று தேவைநகர் காண்பதென்றே கருணை வாழ்வே, பவமகல வுனதுசர ணிணைவணங்கு மெனக்கருணி பாவி யென்று, தவசுபுரிந் தேமனது முருகியிகத் தியானநிலை சாரத் தோன்றிச், சிவன்மகிழ்ச்சி யாகியவன் சொப்பனத்தில் வந்துணர் விற் றெரிக்க லுற்றான். (௨௮)

தீர்த்தவரை நதியெனவுங் குடதிசையில் வருமதனிற் சென்று மூழ்கிக், கீர்த்தனங்கொண் டேகருடன் வட்டமிடுந் தெரிசித்துக் கிழக்கு நோக்கிப், பார்த்துணிரைந் தோடுமதற் பினரெட்டரச் சிந்த மரம் பலவாய்நிற்கக், கார்த்திகெயன் றுணைவனையுஞ் செண்பகமா வனமதனிற் காண் லாமே. (௨௯)

திருநடனங் கண்டவரி கரனுறையு மிர்தநகர்த் தேவை தன்னி லுருவாகு மர்த்தநா ரீசருறைந் திருக்கையின லும்பர் கோமான்

(௨௭) அல்லாது - அல்லாமல். கொங்கு - கொங்குநாடு. திருச்செங் கோட்டீர், - (ஆகிய) நந்து உலவு நகரில் - சங்கங்கள் சஞ்சரிக்கும் நகரத் தில். எழுந்தது - (மேற்செய்யுளிற் கூறிய கேஷத்திரம்) தோன்றியது. தே வைநகர் - சிந்தவனமாகிய வாசவனார்.

(௨௮) பாலி - அருளுவாய். தியானநிலை - யோக நிலைமை. சார - அடைப. உணர்வில் - அறிவினிட்த்து.

(௨௯) குடதிசை - மேற்றிசை. அதனில் - அந்நதியில். கீர்த்தனங் கொண்டு - தோத்திரஞ் (செய்து) கொண்டு. அதற்பின்றொட்டா - அக்கரு டன்பின் விடாதுசெல்ல. கார்த்திகெயன் றுணைவன் - விநாயகக்கடவுளை. [கார்த்திகெயன் - கார்த்திகெயனென விகாரமாயிற்று.]

(௩௦) அரிகரன் - ஐயனார். வாய்த்தது - கிடைத்தது. நனவில் - சாக் கிரத்தில்.

மருமலியுங் கிரீடமது பெற்றவிட முன்றவத்தால் வாய்த்த தென்ன
வொருமுனிபோ லுரைக்கவறி துயிலுணர்ந்தான் பினுந்நலி லுணா
ப்ப தானான்.

(௩௦)

வேறு.

அந்தத் தலத்தை யெவார்க்கும் முரையோ மன்புற் றவனென்
றுனக்கியா முரைத்தேஞ், சிந்தத் தருவா யவனு குதிரீ செய்நீங்
கதலா லுமைமா தொருகா, விர்தப் படிநின் றிருமே னியும்வே ரீந்
னதா கழும்வே றுளதொப் பிலவா, லுந்தற் பொடுநா மிருவோர்
களுமோ ருருவா யுறையும் வரநல் கெனவே.

(௩௧)

கேட்டுத் தொழலுந் தவநீ புரியிற் கிட்டும் மலதிங் கெனினில்
லையென, மீட்டுந் தவஞ்செய் யிடமியா தெனவே வினவுற் றிடச்
சிந் தவனத் திடமென், மீட்டுத் தரவா லுமைமா தவத்துக் கெழு
வாள் காட்சிக் கவண்யாம் வருவோந், தாட்டுண் மனசஞ் சகம்போ
மரமாஞ் சாடஞ் சிலநா ளவணின் நகலும்.

(௩௨)

ஏகென் றிடவச் சிராங்கன் பணிந்தே யிருமான் கரத்துஞ் சிர
த்துந் தரித்தோய், சோகந் தவிர்த்துக் கதியே தருமத் துகடர் தல்
மெவ் விடமவ் விடமும், பாகங் கரினா ரடையா ளமுநீ பகர்ந்தே
யெளியேற் கருள்வா யெனலு, நாகந் தருகங் கணநா யகனு மவை
யும் வகையாய் நவிலுற் றனனல்.

(௩௩)

வேறு.

தெக்க ணத்தரசர் மூவ ருக்குறையர் தென்ன வன்னரசு செய்
திடு, மிக்க பொற்புமலி பாண்டி நாடதனில் வேந்தர் வேந்தர்கள்

(௩௪) சிந்தத்தருவாய் - புளியமரமாகி. அவன் - அவ்விடத்தில். ஆ
குதி - விருத்தியடைந்திருப்பாய். செயல் - செய்கை. அதலால் - அஃதல்
லாமல். இரதப்படி - இவ்விதம். வேறுளது - வேறாயிருக்கிறது. ஒப்பில் -
சம்மதமில்லை. ஆவ் - ஆதலால். (விசாரம்) உகது - செலுத்துகின்ற.

(௩௫) மீட்டும் - திரும்பவும். ஈட்டு - (நாம்)சொல்கின்ற. (தாற்பு
யம்) தாட்டு - குழப்பம். (ஆகிய) சஞ்சலம் - துன்பம்.

(௩௬) இருமான் - மானுங், கங்கையும். பாகம் - பகுப்பு.

(௩௭) தெக்கணம் - தென்றிசை. தென்னவன் - பாண்டியன். பொ
க்கம் - பொய். கூடல் - மதுரை.

இசு

வாசவனுர்ப் புராணம்.

வண்ணதயாம், பொங்க மற்றரசு செய்த கூடனக ருக்கொர் தெக்
கண புறத்திலே, தக்க நெல்லைக ருக்கு முத்தர மதிற்பொ வந்தி
கூச தழைக்குமால். (௩௬)

சீர்பொ வந்துவளர் செங்கத் தாரிவனத் தீசு ரர்க்குநிரு திக்
கணை, யேர்பொ ருந்தியுயர் வில்வ வாரணியத் தீசு ரர்க்குமொரு
வாயுயிற், ஞார்கொள் வன்னிவனத் தீசு ரர்க்கெதிர் தழைத்த தெக்
கண மதற்குநீள், பார்பு கழ்ந்திடு களாவ னத்தமல ருக்கு நேர்வரு
ண பாகமாம். (௩௭)

துறைமு கத்துறைவே லப்ப ருக்கனலி திசைய தாயெழி டுல
ங்குமா, பொறைபொ ருந்தியமந் தாச லம்மது தனக்கு ருத்ரதிசை
பொலியுமே, ருறையு மின்பமலி போத காரணியத் தீசு ரர்க்குமெதி
ருத்தர, மறையு கன்றிடு பராசர் வாசமரு காக மேற்றிசை வயங்
குமால். (௩௮)

அத்த லத்தினுறை கற்க ளியாவுமெம தணிகொண் மேனியவ
ணைல்லையி, லெத்தி சைக்கணு மிருந்த புனபுனலு மெமது செஞ்ச
டையி னிசையுநீர், சுத்த முற்றபற வைக்கு லாதெரி தருக்கு லம்பு
தர்க ளியாவுமெம், பதநி யுற்றநரர் நங்க ணுதிபர்க ளாமெ னிற்ப
கர வேணுமோ. (௩௯)

(௩௮) செங்கத்தாரிவனம் - தென்மலை, நிருதிக்கண் - தென்மேற்கு
முலையினிடம். வில்வ வனம் - கடையம். வாயுவில் - வடமேற்றிசையில்.
வன்னிவனம் - மடவார் விளாகம். தெக்கணமதற்கு - தெற்பக்கத்திலுள்ள.
களாவனம் - கருவைநல்லூர். வருணபாகம் - மேற்றிசைப்பக்கம்.

(௩௯) துறைமுகத்து - (குலசேகரப் பேரிக்குளத்துக்கு வருகிற பா
லையாற்றப்) பக்கத்தின் வழியிடத்து. வேலப்பருக்கு - வேலப்பர் கோயி
லுக்கு. அனலிதிசை - அக்கினிதிக்கு, தென்கிழக்கு. மந்தாசலம் - பொதி
யமலை. ருத்ரதிசை - வடதிசை. போதகாரணியம் - தாருகாபுரம். பராசர்
வாசம் - பராசமுனிவரிருப்பிடம்.

(௪௦) புன்புனலும் - சிறுசலமும். தருக்குலம் - கற்பகக் கூட்டம்.
புதர்கள் - குத்துச்செடிகள். நரர் - மனிதர்.

என்று பற்பலவு மெம்பி ரான்மிக வெடுத்து ரைத்திட விறை ஞ்சியே, நன்று நன்றிதென வச்சி ராங்கன்விடை கொண்டு வேள் ளியெனு நகமொரீஇத், துன்று நீளிமய வரைக டந்துதுதி சொல்லி யேத்திய பகேரதம், கன்ற வித்தருள்செய் கங்கை தங்கவளர் காசி யம்பதி யடைந்தனன். (௩௮)

அவனெ மண்ணியுட னத்த னைப்பரவி யங்க கன்றுபுக மும்புகை தவசு செய்தவொளிர் கச்சி யோடிம மிருந்தி மெம்பதி தனைப்பணிந் துவகை கூர்கனக சபைப ணிந்துபல பலத லங்களினு முற்றாந்ரு சிவனை வந்தனை புரிந்து மிஞ்சபல தீர்த்த மாடியு மகன்றனன். (௩௯)

மிக்க மாமதுரை தன்னி லெய்தியுயர் மீன லோசன மடந்தையைச் சொக்க நாயகரை யும்ப ணிந்துதுதி தோகை வாகனெனு மூவிரண் டக்க ரத்துறையும் வேள்ப ரங்கிரியின் வேலனைப்பரவி யருளுடன் மக்க சீர்பெருகு தேவை யென்றசிவ லோக பூமியது சார்ந்தனன். (40)

மயில்க ணின்னுநட மாட வோடிவரு வான ரங்கன்பல வின் கனி, பயிலு மத்தளமி தென்று செங்கைகொடு கொட்ட வண்டிசை கள் பாடவே, குயில்கண் மாகத ரெனத்து திக்கவுயர் கொன்றை யின்மல ருதிர்ந்திடச், செயிரில் காந்தளது தாங்கல் வள்ளறரு செம் பொ னேந்தியகை சிவனுமால். (௪௧)

அறையி டிக்குரலி னிமிர்பு லிக்கணமு மரவி னங்களு மிசைந் தொரு, துறையி னிற்புனல் குடிப்ப தன்றியுமொர் புலிமு லைத்தலை

(௩௮) நகம் - மலை. ஓரீஇ - நீங்கி.

(௩௯) இமம் - பனி. பதி - திருக்கழுக்குன்றமாகிய தலம்.

(௪0) மீனலோசனமடந்தை - மீனாகுழியம்மை. தோகைவாகன் - மயில்வாகனத்தை யுடையவன். அக்கரம் - எழுத்து.

(௪௧) மாகதர் - புகழ்ந்து பாடுவோர். செயிர் - குற்றம். வன்னல் - கொடையாளி. சிவனும் - போலும்.

(௪௨) அறை - மோதுகின்ற. நிமிர் - உயர்ந்த. ஆவினம் - பசுக்கூட் டம். மீளும் - திரும்பும். மஞ்ஞை - மயில். கறை - கறுப்பு.

வாசவனுர்ப் புராணம்.

சுரத்தபா, னிறைவி னிற்பசு வளித்த கன்றுகள் சுவைத்து மீளு
நெடு மஞ்சளையுங், கீழைப டைத்தவிட வரவு மேர்புடை கலந்து
லாவினை யாடுமால். (சஉ)

அருவி யின்புனல் சொரிந்து மந்திக ளநேக மாமலர் பறித்து
மூம், பொருளெ னுஞ்சிவ விலிங்க ரூபகிலை தனைய ருச்சனை புரிந்
துடன், பருவ மாமதூர சூத மென்கனி யரம்பை யின்கனி படைத்
துமே, பெரிய வன்பொடு நிவேத னஞ்செய்து வணங்கி நின்றபு
டை பெயருமால். (சங)

வேறு.

இன்ன வாறுபல் வளங்களுங் குறியுங்கண் டிதயந்
தன்னி லேபமை யாததோர் மகிழ்ச்சியுந் தாங்கிப்
பன்னு பேரடை யாளமுங் காட்டியெம் பரமன்
இசான்ன தோரெல்லை தானிது வாமெனத் துணியா. (சச)

மூறைத வாதவச் சிராங்கனு முண்ணைய வுருவை
யிறைவ னூர்தம தருளின லிகந்தச ரமதாய்ப்
பொறைகொ டேவரும் பிறந்திட விரும்புமிப் புரத்து
ணிறையு மாம்பிர மரவுரு வாகியே நின்றான். (சரு)

ஆம்பி ரத்தரு வாகிவச் சிராங்கனின் றாவிற்
பாம்ப ணிந்ததற் பரனொரு பாதிசை வேண்டிக்
காம்பி ணங்குதோட் கெளரியுந் கயிலைநீத் தினிதி
னோம்பு மாதவம் புரிவதற் குன்னின ளுளத்தில். (சசா)

(சங) சிலை - கல். சூதம் - மாமரம். அரம்பை - வரையு. புடைபெ
யரும் - பக்கமேசெல்லும்.

(சச) குறி - அடையாளம். அமையாதது - அடங்காதது. துணியா -
துணிந்து.

(சரு) தவாத - கெடாத. இகந்து - நீங்கி. அசரம் - நிலையிற்பொ
ருள், பொறை - பொறுமை. ஆம்பிரமரம் - புளியமரம்.

(சசா) காம்பு - மூங்கில். இணங்கு - போன்ற, ஒம்பும்-பாதுகாக்கும்

கடைக்க னோக்கறிந் தேவல்செய் பாங்கியர் கணமூந்
தொடைக்கொள் கொந்தள வரம்பைமா தரும்புடை சூழ
முடுக்க ளாயிவண் மதியென விமானமூந் தும்ப
ரடுக்கும் வார்பொழிற் சிந்தரீள் வனத்திலவந் தணைந்தாள். (ச௭)

தாம மென்கனி முதலிய கற்பகந் தரவின்
காம தேனுநெய் பான்முத லிபதரக் கங்கை
யாம ரம்பையர் வேண்டிய தருகுசின் றளிப்பக்
கோம டந்தையா மலைமகள் பூசனை குறித்தே. (ச௮)

கொந்த ளஞ்சடைக் கோலமாக் குயிற்றிவெண் ணீற்றூற்
சுந்த ரத்திரு மேனியுத் தூளனஞ் செய்து
கந்த ரஞ்சிரஞ் செவிகரங் கண்டுகை பூண்டு
தந்து போன்றதுண் ணிடையிடை மரவுரி தாங்கி. (ச௯)

ஊசி மேலொரு கான்மலர் நிறுவிநெஞ் சுள்ளு
மாசி லாமணி தன்கழ னிறுவிமா தவந்தா
னேசில் பஞ்சமாக் கினியிடை நின்றியற் றினளா
னேசி மாநவந் தனக்குறு பயனென நின்றான். (௫௦)

யோக மாதவம் புரிசெயல் காண்கவு முவக்கு
மேக வாகன னுறுதுயர் விலக்கவு முயிரா
யாக மெங்கனா நிறைந்தரு ளம்பிகைக் கர்த்த
பாக நல்கவுந் திருவுளஞ் செய்தனன் பரமன். (௫௧)

(ச௭) தொடை - பூமலை. கொந்தளம் - கூந்தல். உடுக்கள் - நகைத்
திரங்கள். ஆய் - ஆக. மதி - சந்திரன். வார் - நீண்ட. பொழில் - பூமியில்.

(ச௮) தாமம் - மலை. கோ - தலைமை.

(ச௯) குயிற்றி - செய்து. உத்தூளனஞ் செய்து - குழையாமற் றரித்
து. கந்தரம் - கழுத்து. கண்டுகை - உருத்திராக்கமலை. தந்து - தூல்.
இடையிடை - இடையிடத்தில்.

(௫௦) நிறுவி - நிறுத்தி. உள் - நடுவில். உ - சாரியை. ஏக - சிந்தை.
நேசி - அன்புவைக்கின்ற.

(௫௧) மேகவாகனன் - இ நிரன். நூர் - சீரம்.

சொந்த நாயகி பிரிவைபாற் றுதவர் தொகைபோ
னந்தி யாதுயாம் பூதர்வின் ணவர்குழா நண்ண
முந்து மந்தர் துந்துபி நான்மறை முழங்க
வந்து, தோன்றினன் விடையின்மே லரஹமவ் வனத்தில். (௫௨)

நந்தி நாயகன் றிருவருக் காண்டலு நாரி
சிந்தை யும்புகி தாமணஞ் செய்குவா னெண்ணி
வந்த போன்மகிழ் வுற்றன னீசெய்மா தவத்தாற்
றந்த மென்றன னர்த்தபா கஞ்சிவ தானு. (௫௩)

சொற்ற தோருமுன் னொருபுறஞ் சூழ்சடை யொருசார்
கற்றை வார்குழல் குழையொரு காதொன்று தோடே
யுற்ற மாறொரு கரமொன்று தொடிகழ லொருகான்
மற்றொர் கால்சிலம் பாகவோ ருருக்கொண்டு மகிழ்ந்தே. (௫௪)
வேறு.

நின்றவிச் சிந்த நீழ னெடுவட வாலி னீழ
லொன்றுமித் தேவை யூரே கயிலையென் றுமையா னோடு
மன்றறிந் திடப்பேர் சிந்தா மணியிடப் பாக வல்லி
யென்றுரு வொன்று யிங்ங னுறைதுமென் றிருந்தா னெம்மான். ()
ஆதலா லிந்தத் தேவை நிட்சேப மாடி யெம்மான்
பாத பூசனைசெய் தோர்கள் பரகதி யடைவார் மெய்யே
யீதின்மே லுமையா டக்க னிடத்தவ தரித்துப் பெற்ற
தானைத் தனரகம் வாழ்வுந் தடிந்தவா மெடுத்துச் சொல்வாம். (௫௬)

7- சிந்தவனச்சுருக்கம் முற்றுப்பெற்றது.

ஆகத் திருவிருத்தம் உசுக.

(௫௨) தொகை - கூடுதல். குழாம் - கூட்டம்.

(௫௩) நந்திநாயகன் - இடபாருடராகிய சிவபிரான். நாரி - உமா
தேவி. செய்குவான் - செய்தற்பொருட்டு. வந்த - வந்தது. (முற்றியுதி
தொக்கது) தந்தம் - கொடுத்தோம். தானு - பிரான்.

(௫௪) ஒரும் - உணரும். ஒருசார் - ஒருபக்கம். கற்றை - திரண்ட.

(௫௫) தொடி - வலையல். உரு - திருமேனி. உறைதும் - இருப்
போம். ஒருமுன் என்பதை - இருந்தானென்பதனோடு கூட்டுக.

(௫௬) நிட்சேபம் ஆடி - நிட்சேபநதியில் நானஞ்செய்து. தந்தன் -
பிரமபுத்திரரினொருவன். தடிந்த - செடுத்த.

எட்டாவது:—திருவவதாரச் சருக்கம்.

சகல லோகமு மொடுக்குறப் பிரளய சலதி
மிசுதி யாகவே பெருகிய நாளினில் விரிஞ்சன்
றிகிரி மாலுருத் தீரன்மகே சுரன்சதா சிவமுந்
தகைமை வந்துநா தழும்பரா சத்தியி னடங்கும். (க)

மெத்து சத்தியும் பரசிவத் தொடுங்குமவ் வளவி
னித்தி யானந்த போதமாய் நிட்கள மாகிப்
புத்தி யுட்படர் பரவெளிச் சொருபமாய்ப் பொருந்தித்
தத்து வங்களை யுந்தனி கடந்துசஞ் சரிக்கும். (உ)

பின்னு மம்முறை யாய்ப்பர சிவத்தினுட் பிறந்து
துன்னு மொன்பது பேதமு மரபினிற் றேன்று
மன்ன வாறதா யொடுங்கிய நாளினி லாழி
மன்னு மாலயன் முதலினர் முறைமுறை வந்தார். (ங)

வந்த பேரவ ரவர்தொழின் முயன்றனர் வனசக்
கந்த நாண்மல ரவன்படைத் திடுந்தொழில் கருதிச்
சிறதை கூாதசப் பிரமரைப் படைத்தனன் சிறந்த
மைந்தர் மைந்தர்கண் மதிகதிர் கிரகங்கண் மழையின். (ச)

சுரர்க ணாகரெண் வசுக்கன்கந் தருவர்க டொகைசேர்
விரத மாதவர் விஞ்சையர் மற்றுளோர் விருக்க
நரர் விலங்குபுண் முதிர்சரா சாங்களாய் நயந்தே
யரிதி னுல்வெகு விதங்களாய்ப் பிறந்தன வநேகம். (ரு)

(க) சலதி - சமுததிரம். விரிஞ்சன் - பிரமன். வந்து - அமுதத்து
ளி. நாதம் - ஒலி.

(உ) மெத்து - மெச்சுகின்ற. நிட்களம் - உருவில்லாமை. புத்தி -
அறிவு. படர் - செல்கின்ற. பரவெளி - ஞானாகாயம்.

(ங) ஒன்பதுபேதம் - மேற்பாடல்களிற் சொல்லிய பிரமன் முதலி
யநவபேதம். மரபினில் - முறையாக.

(ச) முயன்றனர் - செய்தனர். வனசம் - தாமரை. தசம் - பத்து.
மைந்தர் - புத்திரர்களின்.

(ரு) தொகை - கூட்டம். விருக்கம் - மரங்கள். அரிதின் - அருமை
யாக.

பிரமனீன்றிமெ பதின்மருட் பெருவிறற் பிறந்த
வரிய தக்கனூர் தந்தைத் தனடியினை தொழுதே
தெரிவ ருங்கலை தெரிந்துமியான் மெளனிலேன் மெளிய
வரிய தோர்த்தி யுறுநீர் புகலென வுரைப்பான். (சு)

என்க ளுக்கெலாங் காரண மூர்த்தியா யிருப்போன்
றிங்கள் சூடிய தேவனே யாதலாற் சிந்தை
'வங்க வன்பதஞ் செலுத்திநீ யருந்தவ சியற்றி
யிங்கி தந்தரு முத்திபுக் கிருத்தியென் றிடலும். (எ)

எவ்வி டத்திலவ் வகைசெய லெனவவ னிசைப்பக்
கொவ்வை வாயிதழ்க் கலைமகள் கொழுநனுங் கூறு
நவ்வி நேர்விழி யம்பினை நண்பனைத் தொழுதே
செவ்வ னூர்கதிர் மதியெவ ரெனனலுந் தேவன். (அ)

அவர்க ளெம்மிரு கண்ணென வம்புயக் கரத்தாற்
புவன நாயகன் விழியினை யுமைபுகைத் திடலு
மவனி யெங்கனு மந்தகா ரங்களா னதனாற்
றவமி யாகநித் தியத்தொழி லியாவருந் தவிர்த்தார். (க)

சீத ரன்முத லினருட னியானுமே சென்று
வேத நாதனே புனியெலா மிருட்குழா மிடைந்த
தாத வாலுயி ரிறக்குமென் றஞ்சினே மென்றுங்
கோதி லாறுதல் விழித்திற் தன்னெழில் குலவ. (க0)

அநிக வந்தகா ரங்கனீங் கியதினாற் புதைத்த
பதும மென்கர நீக்கியே யுமையவள் பதறி

(சு) பதின்மர் - பத்துப்பேர்.

(எ) புக்கு - புகுந்து.

(அ) செயல் - செய்தல். கொவ்வை - கொவ்வைப்பழம் போன்ற.
கொழுநன் - நாயகன். நவ்வி - மான். செவ்வன் - ஒழுங்கு.

(க) அவனி - உலகம். அந்தகாரம் - இருள். நித்தியத்தொழில் -
சன்மசுதுட்டானம்.

(க0) மிடைந்தது - நெருங்கினது. என்றும - என்றுசொன்னோம்.
குலவ - வீளங்க.

(கக) பதுமம் - தாமரை. எது - யாது. கொல் - அசை.

யெதுகொல் செய்தன மென்னவே மனம்புழுங் கிடலுந்
துதிசெ யுங்கதிர் மேனியில் வெயர்வுதோன் நீனதால். (கக)

தோன்று கின்றமெய்ந் நீர்கரத் தணிவிர றேறுந்
கான்று நீள்பெருங் கயிலையி னருவியாக் கான்று
மூன்று லோகமு முடிக்குநாட் கடல்களோ ரேழு
மேன்று பொங்கிய வாமெனப் பெருக்கெடுத்தெழுந்த. (கஉ)

எங்க ணும்பிர ளயமெனப் பெருக்கண் டியாங்க
ளங்க ணன்றனைத் தொழுதிருட் காகவிங் கடைந்தே
முங்கு சங்கரி செங்கரத் தொழுகிய வெயர்வை
பொங்கு நீத்தத்தின் பெருக்கையென் புகலுவே மெனலும். (கக)

கையி னுலதை வாரியே செஞ்சடைக் காட்டின்
மெய்ய னோர்சடை துனியினிற் றிவலையா மிலைந்து
மையை நேர்குழ லுமையவள் கரத்தின்வந் ததனாற்
றுய்ய மாபெருங் கங்கையென் றொருபெயர் சொன்னான். (கச)

மதிமு கத்தம்மை கரத்துற நீண்முடி வனைந்த
புதிய நீத்தத்தை யெங்கட்குந் தருகெனப் போற்றக்
கதிசெய் நாயகன் கங்கையி னனுவள வளித்தா
னைதழுக் கூறுசெய் தவரவர் புரத்திற்கொண் டமைந்தேம். (கடு)

வேறு.

ஒன்றை யிந்தி ரன்றன்வா னுலகில் வான கங்கையாய்
மன்ற வைத்த னன்பினே வண்டு கிண்டு தண்டொளாய்

(கஉ) கான்று - ககப்பட்டு. கான்று - வெளிப்பட்டு. [தாற்பரியம்]
என்று - எதிர்த்து. எழுந்த - எழுந்தது.

(கக) பிரளயம் - யுகாந்தகாலவெள்ளம். இருட்காக - இழுள் நீக்கத்
தின் பொருட்டு. உங்கு - இவ்விடத்து.

(கச) திவலையா - துளியாக. மிலைந்து - அணிந்து. மை - மேகம்.

(கடு) நீத்தத்தை - வெள்ளத்தை. முக்கூறு - மூன்றுபங்கு. புரம் -
ணர். அமைந்தேம் - அடங்கியிருந்தோம்.

(கக) மன்ற - நிலைபெற. வரவியில் - தடநகத்திள்.

துன்று மார்ப னென்றினைத் துகள் றந்தன் னூரிலே
நன்றி சேரொர் வாவியி னிரப்பி யுண்ண யந்தனன்.

(௧௬)

பின்னு மொன்றை யான்கொடு பெயர்ந்து வந்து மானதத்
துன்னி வாவி யொன்றுசெய் துவந்ததிற்பெ ருக்கலா
லின்னு மான தத்தட மென்றபேர்து லங்குமா
லன்ன வாவி போல்வே யெங்குமில்லை யாமரோ.

(௧௭)

தயங்கு மந்த மானதத் தடாக தீர மெய்தியே
வியன்பொ ருந்து தவசுநீ புரியி னம்பன் வெளிவரு
மிழைந்த நல்வ ரங்கள்கேட் டழிவி லின்ப மெய்தியே
புயங்க பூணன் கழனிமுற் புகுந்து வாழ்தி யென்றனன்.

(௧௮)

அந்த வாறு மானத வாவி தன்னை யணுகியே
சிந்தை கூர்ந்த மடுவினிற் தீர்த்த மாடி யோரிடை
நந்தில் பஞ்ச மாக்கினி நடுவிற் றுளொன் றானறியே
யிந்து சேக ரன்பத மிதய மூன்றி னின்றனன்.

(௧௯)

சதுர்மு கற்கு மரியதோர் தவசி வன்பு ரிந்திட
விதுவ ணிந்த சேகரன் விமலை யோடு தோன்றியே
யெதுகொல் வேண்டும் வரமென விறைஞ்சி யேததி மொழிகுவான்
அதிசெய் தேவ ரியூருமென் சொல்லி னேவல் செய்யவே.

(௨௦)

ஒப்ப⁵⁸ கன்ற பேரர சுதவி யுன்ற னிடமுறை
துப்பி சைந்த விதழுமைத் தோகை யென்றன் சுதையதா

(௧௭) மானதத்து - மனத்தில்.

(௧௮) தயங்கும் - விளங்கும். தீரம் - கரை. வியன் - பெருமை, வ
ரும் - வருவான். புயங்கபூணன் - சர்ப்பாபரணன்.

(௧௯) அ மடுவினில் - அந்தத்தடாகத்தில். நந்தில் - குறையில்லாத.
இத்துசேகரன் - சந்திரனையணிந்ததலையுடைய சிவபிரான்.

(௨௦) விது - சந்திரன்.

(௨௧) துப்பு - பவனத்தை. இசைந்த - ஓத்த. சுதை - மகள். பணி
த்தி - செய்வாய். இருத்தி - இருப்பாய்.

கப்ப ணித்தி யான்றாக் கவுரி தன்னைப் பின்பீழி.

செப்பு வேத முறைமணஞ் செய்தி ருத்தி யென்றனன்.

(உக)

தக்க னிந்த வாறதாய்த் தனக்கு வேண்டும் வரஞ்சொல்ல

முக்க ணீச னவையெலா மளித்து வெள்ளி முதுகிரிக்

கக்க ணத்தி னேகிளு னாதன்பின் யமுனை யருகிலே

மிக்க தக்க புரமென்றோர் நகர்செய் தங்ஙன் மேலினான்.

(உக)

சுரரி யாரு மாங்கவன் சொல்லி னேவல் செய்யவே

யுரவு மேவு தாதையு முரிய தாதை தாதையுங்

கரவி லாத வன்மனங் கருது மாறு புரியவே

யரசு செய்து மகிழ்வுட் னவனு னைந்தி றுந்தனன்.

(உக)

வேறு.

இந்தவா றரசு செய்தே யிருக்குநா ளினிலோர் நாட்பூங்

கொந்துசேந் நானந் தோய்ந்த கோதைய ராட லாலே

நந்துலா வியரீள் வாரிப் புலவினை யகற்றி நாளுங்

கந்தமே யாகச் செய்யுங் காளிந்தி நதிக்க னுற்றான்.

(உச)

அன்னமா நதியி னோர்பொன் னம்புய மலரிற் சங்கா

மென்னவுற் றனமொம் மன்னை தக்கன்கண் டிதென்கொ லென்று

தன்னெடுங் கரத்தாற் றீண்டக் குழந்தையா யினடங் னில்லான்

மின்னுபூங் கரத்தி னல்க விமலையைப் பெற்றா ளொத்தாள். (உரு)

தன்னருஞ் சேயா மென்ன வளர்த்துப்பின் றக்கன் வேதஞ்

சொன்னவாற் றாலே யீசற் கொணர்ந்தவற் களித்தான் றேறகை

(உஉ) யமுனை - யமுனாநதி.

(உஉ) உரவு - வலிமை. தாதைதாதை - பிரமன். கரவு - கள்ளம். அவன் - அத்தக்கன்.

(உச) நானம் - கஸ்தூரி. கோதையர் - கூந்தலையுடைய பெண்கள். ஆடல் - மூழ்குதல். வாரிப்புலவு - கடற்புலால் நாற்றம்.

(உரு) எம் அன்னை - எங்களுக்குத்தாயாகிய உமாதேவி. பெற்றாள் பெற்றதாய்.

(உசு) ஆற்றால் - முறைப்படி. கொணர்ந்து - கொண்டுவந்து.

தன்னிமா மணஞ்செய்தோங்கும் வெள்ளியங் கிரியிற் சார்த்தே
பெண்ணையா ஞுடையோ நெங்க னன்னையோ டிருந்தான் மாதேவர்.

சிலபகல் கழிந்த பின்னர்த் திருமகட் காண்பா நெண்ணி
யலர்மணி மகுட மின்ன வரம்பையர் கவரி வீச
வலன்மிகு முரசு மேங்க மாமணிச் சிவிகை யூர்ந்து
சலதிபோற் பதாதி சூழத் தக்கன்வெண் கயிலை புக்கான். (௨௭)

புக்கிய தக்க ராசன் புராரிக்கம் வரவு சொல்கென்
றக்கண் நாத நந்திக் கறைதர வவனுஞ் சென்று
நக்கனார் திருமுன் கூற நாதனும் வணங்கு வானேற்
றக்கனிங் கணுக வின்றேற் றன்னகர்க் கணுக வென்றான். (௨௮)

திருவுளப் படியே நந்தி றெயிவிதிக்குரைக்க வுந்தான்
மருகென வுணரா நெண்ணை மாமனென் றுணரான் கொல்லோ
பெருநிலத் தரவீச னும்பெற் றவருக்குப் பிள்ளை யென்ப
கருநிலன் கொல்லோ வென்னக் கனன்றுள முருத்துச்சொன்னான்.

பிணஞ்சுடு காடு வீடு பேயெலார் தனது சுற்ற
மிணங்குற வைய முண்டி யிடுகலன் றலையோ டாகு
முணங்குதோ லாடை யூர்தி யொருநரை யெருது பெற்றான்
வணங்கென்றனென்னையன்னோ வாழ்வுக்கென்வாழ்வுகாழ்வோ. (௨௯)

சாதிதொன் றில்லான் ருயுந் தந்தையு மின்மை யாலே
நீதிதொன் றில்லான் மாதர் நெடுகொள்கற் பழித்த தாலே
யோதிதொன் றறியா னாசா னினமையா விவனை யொப்பி
லாதிநர் யகனென் றேத்த லடாதும்பர் முதலெல் லோர்க்கும். (௩௦)

(௨௭) வலன் - வெற்றி. வங்க - முழங்க. சலதி - கடல். பதாதி - சேனை.

(௨௮) புக்கிய - புருந்த. கணநாதநந்தி - கணங்களுக்குத்தலைவராகிய நந்திதேவர். அணுக - நெருங்கிவருக.

(௨௯) றெயிவிதி - தக்கன். மருகு - மருமகன். என்ப - என்பது. கருநிலன் - நினைத்திலன். கனன்று - வெம்பி. உருத்து - கோபித்து.

(௩௦) ஐயம் - பிச்சை. இடுகலன் - இடப்பட்டபாத்திரம். உணங்கு - காய்ந்த. ஊர்தி - வாகனம். நரை - வெள்ளை.

(௩௧) ஒதி - படித்து. அடாது - கூடாது.

இந்தவுத் தரவு தப்பி விமையவர் முதலா தோலுந்
சுந்தையு ளவ்வின யுன்னிக் சிவனவேன்றே துணைகை கப்பி
வந்தனை செயினு மியாகம் வனர்க்கினு. மொறுப்பு. நென்னு
வந்தழி லமர ரஞ்ச வாக்கினை புரிந்தான் தக்கன். (ந.உ)

அன்றுதொட் டியாகஞ் செய்தே யறக்கிப் பாக, நல்க
வின்றெனிற் தண்ட மெய்து மென்னுளத் தெண்ணி யாரு
நன்றிசேர் வேள்வி செய்யா திருநதன ரதனை நாடிப்
பொன்றுமா தேயோ வேள்வி புரிந்திடத் துணிந்தான் தக்கன். (ந)
வேறு.

ஒன்று நெஞ்சகத் திருவர்துப் புலனாகோ டுயர்நான்
கென்ற தும்பியைந் தருவுளோ ரறுதொழி லியைவோர்
நன்றி சேரொழு தீவுளோ ரெண்வச நவமாய்
நின்றி டுந்தசப் பிரமர்பன் னொருவர்பன் னிருவர். (ந.ச)

மற்று ளோர்ஊஞ் சூழுவோர் வேள்வியை வகுத்தான்
கற்றை யங்குழ லுமையவ ளன்னது கருதிப்
பொற்றை வில்லியை யடிதொழு தெற்கையம் புவிபி
னுற்றி யாகஞ்செய் திருந்திடல் காண்பதற் குவந்தேன். (ந.நி)

அருள்செ யென்னலு மம்பிகைக் கம்பிகா பதியோ
ருரைபு கன்றிடு முன்றற்கை யவமதித் துள்ளான்
றெருளி லானவன் சென்றிடே லென்னவே சிறந்த
கருணை நாயகி பரவியின் னனசில கழறும். (ந.சு)

(ந.உ) ஒறுப்பன் - தண்டிப்பன்.

(ந.ந) அவிப்பாகம் - தேவர்கட்குக் கொடுக்குமுணவு. தண்டம் -
(சிவபிரானுலே) தண்டனை.

(ந.ச) இருவர் - பிரமன், விஷ்ணு. கோடு - கொம்பு. தும்பி - பா
னை. அறுதொழிலையவோர் - பிராமணர். நவம் - புதுமை. தசப்பிரமர்-பத்
துப்பிரமாக்கன். பன்னொருவர் - பதினொருத்திரர். பன்னிருவர் - பன்
னிரண்டு ரூரியர்.

(ந.நி) - வேள்வி - யாகம். பொற்றை - மலை. எந்தை - என். பிதாவா
விய தக்கன்.

(ந.சு) சென்றிடேல் - செல்லாதே. கழறும் - சொல்லுவன்.

சிறிய ரெண்ணமும் புலவர்செய் குற்றமுஞ் சிந்தை
நெறியில் கொஞ்சர்செய் ஷீனையும் வெம்புன்றெழுநீர்
ருறுதி யின்றிய நியமமும் பித்தர்சொல் லுரையு
மறிஞ ரியாவரும் பொருளென மதித்திடா ராமால். (௩௭)

பொன்னை வேண்டிய புகழினை நல்குப்பொற் பைங்கூழ்
தன்னை வேண்டினோர் முட்டரும் வேலியைத் தடியார்
நின்னை வேண்டியே பணிவிடை நித்தமும் புரியு
மென்னை வேண்டி நீ யதுபொறுத் தருளுத வியல்பே. (௩௮)

எனப்பு கன்றிடப் புன்னகை புரிந்திரு மேருக்
குனித்த நாயகன் விடைகொடுத் தருளலுங் குலவு
கனத்தை நேர்குழ லுமையவ டந்தையோர் கரும
நினைத்தி யாகஞ்செய் நெடுந்தலங் கடிதினி னேர்ந்தாள். (௩௯)

வந்தெ மன்னைத னன்னைமுன் னின்றன ளவடன்
சிந்தை கூர்ந்துடன் மழுவுறு திருந்தன டிய
தந்தை யாகிய தக்கனைச் சார்ந்தன ளவனு
நிந்தை பற்பல நிகழ்த்தியே யவணிநுந் தனனால். (௪௦)

இகழ்ந்த செய்கைகண் டம்பிகை யுண்முனி வெய்த
மகிழ்ந்து நீவிர்செய் வேள்வியு நங்கடம் வாழ்வு
மிகுந்த பேய்திரி பிணம்படு சுடலையாய் விடவென்
றகங்க றுத்துரை புகன்றுடன் மறைந்தன ளாமால். (௪௧)

(௩௭) நெறி - நீதி. கொஞ்சர் - அற்பர். நியமம் - தவம்.

(௩௮) வேண்டிய - விரும்பப்பட்ட. முட்டரும் - முன்னைத்தரும்.
தடியார் - விலக்கமாட்டார். அது-தக்கனவமதிப்பு.

(௩௯) இரு - பெரிய. குனித்த - வளைத்த. கனத்தை - மேகத்தை.
ஒர்கருமம் - ஒரு வஞ்சகத் தொழிலை. கடிதினில் - விரைவில். நேர்ந்தா
ள் - வந்தாள்.

(௪௦) நீந்தை - பழிமொழி. அவண் - அவ்விடத்தில்.

(௪௧) முனிவு - கோபம். கறுத்து - கோபித்து.

வேறு.

வேலிசை நெடுங்கண்மட மின்செய லறிந்து
காலனை யுதைத்தருள்செய் காலன்மனம் வெம்பி
மூலவழ லாமென முனிந்தவள வன்னோன்
பாலமதி னின்றிரண பத்திர னுதித்தான். (சஉ)

கார்நிற மிசைந்தகரு மேனியொளி காட்ட
வேர்பெருகு திண்புயம தெண்டிசை யடைப்ப
மேருவிரு கால்கொடெதிர் வந்ததென விண்ணும்
பார்களு நடுங்கரண பத்திர னுதித்தான். (ச௩)

மச்சவிழி யுந்திறல் வராகவெயி றும்பொற்
கச்சபம தோடுமகன் மார்பினணி காட்ட
வச்சமகல் சிங்கவுரி யுத்தரிய மாக
வுச்சித மிருந்தசெய பத்திர னுதித்தான். (சச)

செப்புறு கணிர்கடை யனற்பொரி தெறிப்ப
நிப்பரிய பட்டமணி நெற்றிமெய் கொதிப்ப
மற்பொடு கடுத்திதழ் கடித்துவரி தங்கு
பற்பணி துலங்கரண பத்திர னுதித்தான். (சடு)

இழுக்கக றரக்குரி யிடைக்குடைய தாக
வழுத்துமிடி யேறுதன் முழுக்கமென வாய்விட்

(சஉ) இசை - ஒத்த. காலன் - காலையுடையசிவபிரான். மூலவழல் - மூலாக்கினி. பாலம் - நெற்றி. இரணம் - போர்செய்கின்ற. பத்திரன் - வீரபத்திரர்.

(ச௩) கார் - மேகம். மேரு - மேருமலை. கொடு - கொண்டு.

(சச) மச்சவிழி - விஷ்ணுவர்கிய மீன்கண். திறல் - வலி. வராக எயிறு - விஷ்ணுவாகிய பன்றிக்கொம்பு. பொன் - அழகு. கச்சபம் - விஷ்ணு வாகிய ஆமை. ஒடு - முதுகினோடு. அகன் - விரிந்த. சிங்கவுரி - நரசிங்கத் தின்றோல். உச்சிதம் - உயர்ச்சி.

(சடு) கடையனல் - ஊழித்தீ. நிப்பரிய - நீத்தற்கரிய. (விகாரம்) மற்பு - வலிமை. (தாற்பரியம்) கடுத்து - கோபித்து. வரி - நீளம்.

(சசு) இழுக்கு - ஈனம். தரக்கு - புவி. உரி - தோல். உடை - ஆடை. வாய்விட்டு - ஒலித்து.

டழைத்ததெ னெனச்சொலென வஞ்சக புரிந்தே
பழிப்பிலதி வீரசெப பத்திர னுகித்தான்.

(சக)

காலவழ லாடுமன முனிந்துகடி தேகிச்
சீலமக மக்கனமை வேள்வியது சிந்திப்
பூலுவரு கென்றிறை பகர்ந்திட வணங்கி
யேதுமுயர் பூதரொ டெழுந்தவ னனன்குன்.

(சஎ)

வடவரையை யங்கைகொ டெடுக்கும்வலி தங்கு
மிடல்கொள்சத பூதர்பெரு விசிறியது வீசக்
கடல்சுவற வுண்மெதி தாகமக லாத
விடிஞரவி னாயிரவர் கவரிக னிரட்ட.

(சஅ)

அடற்புய பிலத்தர்பதி னாயிரவ ரண்ணல்
படைக்கலம தேந்தியிரு பாலும்வர விட்டுக்
கடக்கரியை யம்மாளை யெனக்கையி னெடுக்குந்
திடத்தர்பல கோடியரி நாதம திசைப்ப.

(சக)

பனைத்துடி மலாரிமுழ வாதிப லியங்கள்
விணிற்கடை யுகத்திடி யொலித்ததென மேவ
வணித்தொரு புறத்தினட லாயிர மியாளை
யினைத்தொரு தேரின்மிசை யேறினன்மன் மாதோ.

(இ௦)

சிற்பில கணங்களுயர் தேர்களுன வான
சிற்பில கணங்கண்மத சிந்துரம தான

(சஎ) காலஅழல் - யுகாந்தகாலாக்கினி. அமை - அமைக்கப்பட்ட.
பால - புத்திரனே. இறை - சிவபிரான். ஏனும் - பொருந்தும்.

(சஅ) வலியிடல் - மிக்கவன்மை. சதபூதர் - தூறுபூதர், சுவற-வற்ற.
இரட்ட - வீச.

(சக) அடல் - வலிமை. பிலத்தர் - பாதலத்திலுள்ளவர். கடக்கரி -
மதயாளை. அம்மாளை - அம்மாளைவிளையாடுங்காய். அரிநாதம் - சிங்கத்
தொடீரி.

(இ௦) பனை - பருத்தையுடைய விணில் - ஆகாயத்தில். அணித்து-
சமீபத்தில். இனைத்தது - பொருந்தியதாயி. மண் - வீரபத்திரன்.

(இக) ஆன - ஆயின.

சிற்தில கணங்கள்விசை சேர்ந்திரை யான

சிற்தில கணங்கள்பல சேனையென வான..

(100)

வாரிமுழு தஞ்சுவற வாய்நெடு மடுக்கும்

பாரையோர் கணத்தின்வல மாய்வருமொர் பாவி

சிரிப்புரி வேள்வியெவ ணென்றுதிசை தேடுங்

கார்நிற மிசைந்துமு னடந்தகண பூதம்.

(101)

காலன்மகி டத்தினையோர் கைகொடு பிடிக்கு

மாலும்வரு ணன்சுறவை யச்சுற வடிக்கு

நாலுமுக னூரினிடெ புகைகெழுவ நண்ணு

மேலுமதி வேகமோ டெழுந்தகண பூதம்.

(102)

அட்டகய முற்றையுமொர் வாயினு ளடக்கு

மட்டவரை யைத்திரி யென்றுகையின் வாங்குங்

குட்டநெடு வாரியள றும்படி குமைக்கு

நட்டமிடு வான்விட நடந்தகண பூதம்.

(103)

வேறு.

இன்னண மாகவே யெழுந்த பூதர்கள்

பன்னுமர் பாவியார் தக்கன் பாரினு

ஒன்னரும் வேள்விசெய் துறையுஞ் சாலைகண்

டர்நிலை மகிழ்ந்துதோள் கொட்டி யார்த்தனர்.

(104)

ஆர்த்தபல் வியத்துட னியாக சாலையைப்

போர்த்தெழும் பூதருட் புகுந்து தாம்வரல்

(100) மடுக்கும் - குடிக்கும். பாவி - பாவமுடையதக்கன்.

(101) மகிடம் - எருமைக்கடா. ஆலும் - அசையும். சுறவை - சுரு
மீனை. அச்சுற - பயப்பட. கெழுவ - பற்றுப்படி.

(102) அட்டகயம் - திக்குயானைகள். திரி - மூங்கில். வாங்குங் -
வளைக்கும். குட்டம் - ஆழம். அளறு - சேறு. குமைக்கும் - கலக்கும்.

(103) இன்னணம் - இவ்விதம்.

(104) போர்த்து - வளைந்து. விரட்டல் - ஓட்டல்.

பார்த்துப்பார்த் தயர்ந்துளம் பதைபுதைத்துமெய்
வேர்த்துறை தேவரை விரட்டன் மேயினார். (௫௬)

மண்ணினிற் கால்கொடு தேய்த்து வாய்ப்பெய்தும்
விண்ணிடை விசியும் வெற்பி டந்தொறுந்
தின்மைசேர் காத்திரஞ் சிதைய வெற்றியு
நன்னுறு தேவரை நலிவித் தாரரோ. (௫௭)

தேவர்க ணலிதலைக் கண்டு சேறியே
தூவிலிந் திரன்கன லியமன் கன்னியங்
கோவரு ணன்வளி குப்பேர னீசனென்
மேவரு மெண்மரு மெதிர்த்தன் மேயினார். (௫௮)

மையுடன் தகர்கடா மனிதன் மெய்ச்சுற
வெய்தருங் கலைதிகழ் விமான மேறென
வைபயி துரைக்குமென் வாகர் வந்துவந்
தையன்சே னையினுட்சென் றூர வாரித்தே. (௫௯)

வச்சிரந் திகிரிவாள் மழுவு லக்கைவேன்
முச்சிரக் கழுப்படை முதல வாயுதம்
பொச்சமி லான்விடம் பூத சேனைமே
லச்சுற விசியே யமரிற் றுக்கினார். (௬௦)

(௫௭) காத்திரம் - உடல், நலிவித்தார் - மெலியச்செய்தார்.

(௫௮) கனல் - அக்கினி, கன்னி-தென்மேற்கு மூலைக்கு, அங்கோ - அழகியதலைவனாகிய நிருதி, வளி-காற்று, ஈசன் - ஈசானியன். எண்மர்-எட்டுப்பேர், இவர் - அட்டதிக்குப்பாவகர்.

(௫௯) மை - மேகம், தகர் - ஆடு, கடா - எருமைக்கடா, மனிதன் - நரவாகனம், சிவிகை, சுறவு - முதலை, வெய் - கொடிமை, கலை - கலைமான், விமானம், - ஏறு - இடபம், வாகர் - வாகனத்தையுடைய மேற்கூறிய திக் குப்பாவகர், ஐயன் - வீரபத்திரர், ஆரவாரித்து - முழங்கி.

(௬௦) பொச்சமிலான் - பொய்யில்லாத வீரபத்திரர், அச்சுற - பயப்பட.

வேறு.

அடுத்தெறி படைக்கல மடர்த்திடவ யர்ந்து
கடுத்தி சினத்தொடெதிர் பூதர்கள் கலங்கித்
திடுக்கொடு வெகுண்டிடுதல் கண்டுதிகழ் வாகை
தொடுத்திசை காவலர்கள் சூழனர்கண் மாதோ.

(கக)

அன்னவர்கள் வாகைமலர் சூடுத லறிந்து
துன்னவரு பூதரினு ளெண்மர்க டெணிந்து
மன்னுமவர் தம்மையட லூர்தியொடும் வாரி
யின்ன லுறு மாறுநெடு விண்ணிடை யெறிந்தார்.

(கஉ)

வாரியெனு மேகலை யடுத்திய மடந்தை
யேருலவு மம்மனை யெறிந்ததென வேகிப்
பாரினடை தேவர்கள் பதிக்கணுறை தாரு
வேரினுட னிற்றுவிழு மாறென விழுந்தார்.

(கங)

விழுந்தவரு ளிந்திரன் வெகுண்டெதிர் செருத்தான்
றொழந்தகைய வீரனொர் வடிக்கணை தொடுத்தா
னழுந்துதுயர் பொங்கியொரு கோகிலம் தாகிப்
புழுங்கியிமை யோரிறை பொருக்கென வொளித்தான்.

(கச)

ஈசனள காபுரியின் வாழுமிறை வாயு
வாசில்வரு ணேசனுட னிருதியம ராடிப்
பேசரும் வயாவொடு பெயர்ந்தனர்கள் சண்டன்
மாசகலு வோன்விடுமொர் வாளியின் மடிந்தான்.

(கரு)

(கக) வெகுண்டு - பயந்து.

(கஉ) ஊர்தி - வாகனம். இன்னல் - துன்பம்.

(கங) மேகலை - மேன்மையாகியசேலை. மடந்தை - பூமிதேவி. தாரு - கற்பகமரம்.

(கச) செருத்தான் - யுத்தஞ்செய்தான். வடி - கூர்மை. கோகிலம் - குயில்.

(கரு) ஈசன் - ஈசானியன். ஆசில் - குற்றமில்லாத. வயா - நடுக்கம். சண்டன் - யமன்.

கனற்கடவுளன்னது கருத்தினி லறிந்து
சினத்தொடெதிர் சென்றுசுமர் செயதனனெ மையன்
மனத்தினதி கோபமொடு வார்சிலையை வாங்கி
யினற்செயொர் வடிக்களை யெடுத்தனன் விடுத்தான். (௬௬)

ஈதல்புரி யாதுமிக விட்டுநிதி போலும்
கோதில்பெரி யோர்களிடை கூடுதயர் போலும்
மாதியடி யார்பிறவி யாமென வனற்கோ
வாதைசெயு மேழ்கையு மறுத்தனவவ் வாளி. (௬௭)

வநில்கா மேழுமறு பட்டவுட னெய்த்துப்
பாரிடை புரண்டிடுதல் பார்த்தவ னகன்ற
ஊர்கொடெதிர் பாற்கரன் மணிப்பலே யுகிர்த்தான்
சீர்மதியை மண்ணிடை பதங்கன்கொடு தேய்த்தான். (௬௮)

வேறு,

கலைம டர்நைபொரு துண்ட மாகியது துண்ட மாகும்வகை
கண்டனன், மலைம டர்நைதனை மகளெ னச்சொல்பெரு மகிமை
பெற்றுமறி வற்றவெங், கொலைம டர்நையிரு காதி லாதவகை காதி
புங்கணிடை கொய்தன, நிலைம டம்பெருகு தக்க னுருறையு நீளி
ருக்கையை நெருக்கினன். (௬௯)

தேரும் வீரனு நெருங்கல் கண்டவ னெதிர்த தக்கனுயர் சி
சையோர், கூரும் வாளிகொ டறுத்து வேள்விபுரி குண்ட வங்கியதி

(௬௯) வாங்கி - வளைத்து. இனல் - துன்பம். (விகாரம்)

(௬௭) ஈட்டும் - சம்பாதிக்கும். ஆம் - போலும். வாதை - வருத்தம்

(௬௮) புரண்டிடுதல் - உருளுதல். அவன் - அவ்வீரபத்திரர். ஊர் -
சூரியனைச்சூழவிருக்கும் பரிவேடம். பாற்கரன் - சூரியன்.

(௬௯) துண்டம் - மூக்கு. துண்டம் - துண்டு. கொலைமடர்நை -
கொலைக்கேதுவாகிய தக்கன்மனைவி. காதி - மோதி. இடை - நடுவில். நி
லை - நிலைத்த. மடம் - அறியாமை.

(௭௦) குண்டம் - ஒழுகுபி. அங்கி - அக்கினி. அன்று - அல்லாமல்.
உன்னில் - நினைத்தால். அ - அந்த. வரில் - அழகில்வாத.

னிட்டனன், பாரு னோர்களுவ ரேனு மவ்வார்கள் பண்பை யன்
றதிக முன்னில, வேரில் காரியம தாவி றப்பர்க னெனுஞ்சொ ஸவ்
விடை தெரிந்ததால். (௭௦)

இறந்த தேவர்க டிரும்ப வுஞ்சம ரிபற்ற வேவிதி படைத்தனன்
பிறந்து வந்தெதி ரடர்ந்து வெஞ்சமர் பெ ருக்கி னூர்களை நெருக்கியே
துறந்து வைபமதை வைபமீதினதி துரித மாப்மிக நடத்தியே
யறங்கொ ளாதபெரு வேத ணைப்படவும் வேத ணைக்கர மறுத்தனன்.

மலரி னாயகன் முனம்ப டைகதபெரு மைந்த ரானபதின் மர்க
ளெனுந், தலைவர் தங்கடலை முத்த லைக்கொள்படை யால றும்படி
தடிந்துபின், குலவு தண்டொவ மாலை மாஃபெதிர் குறுகி னுனது
குறித்தொரு, சிலையை யேந்தியெதிர் வந்து வெஞ்சமர் திருத்தி
னாழு தருத்தினான். (௭௨)

பாக மீதிவிரு சிறையோர் துண்டமு மிசைந்த மேருவன பான்
மைசேர், நாக் கோபிமிசை நாக மோடனன நாக சத்ரனுயர் நாக
மார், மேக மொன்றுபொரு வில்லொ டெய்தலென வெய்தி யம்மு
கில் விடாதுபெய், சோக மற்றதுளி யஃபு மாரியென வப்புமாரிகள்
சொரிந்தனன். (௭௩)

வேறு.

மதுகுதனன் விடுவாளியை மதுகுதமன் விடுத்த
கதமேவிய வீரன்சில கணையால வ னுறுத்தே

(௭௧) துறந்து - நீக்கி. வையம் - தேர். துரிதம் - விரைவு. வேதனை -
துன்பம். வேதனை - பிரமனை.

(௭௨) முத்தலைக்கொள்படை - குலர். மாலை - விஷ்ணுவை. அமுதரு
த்தினான் - (தேவர்கட்) சுமுதமுட்டிய விஷ்ணு.

(௭௩) பாகம் - பக்கத்தில். சிறை - சிறகு. துண்டம் - மூக்கு. நாககோ
பி - சிங்கத்தின். மிசை - மேல். நாகம் - யானை. ஒடினன - ஒடினாலொத்த.
நாகசத்ரன் - மலைக்குடையுடைய விஷ்ணு நாகம் - ஆராயம். சோகம் -
துன்பம். அப்புமாரி - சலமதை. அப்பு - பாணம். (விகாரம்)

(௭௪) மதுகுதனன் - விஷ்ணு. மதுகுதமன் - தேனையுடைய (காஞ்
செபுரத்தில்) மாமரத்தின்கீழிருக்குத் தலைவராகிய சிவபிரான். கதம் - கோபம்.
கமையன் - குதிரையவதாரமாகிய விஷ்ணு. அடுத்தான் - அடுத்தவனாகி.

துதிகற்கியன் மீதேர்க்கணை தொடுத்தானெதி ரடுத்தான்
முதியோரென வளைவில்லையு மொருவாளியின் முடித்தான். (எசு)

கைவில்லறு படலும்மறு சிலைசெங்கரத் தேந்தி
யெய்வில்லம் ரார்கடம்படை யெடுத்தானுடன் விடுத்தான்
றெய்வில்லவ னவ்வாளிக டொடுத்தேயது முடித்தான்
செவ்வில்லரி வாள்கொண்டெதிர் செறுத்தானவ னறுத்தான். (எடு)

கட்கம்பொடி படவேயிரு கட்கந்தர மிகவும்
வெட்கம்பெரு கிப்பற்பல வேடங்கொ டெதிர்ந்தான்
மட்கும்பம நேகத்தையொர் கதைமாற்றுதன் மான
வுட்கும்படி மாய்த்தானிறை யுடன்மாயவன் வெகுண்டு. (எசு)

அருவாளியை யெரித்தான்முன மன்பாயரு ளியகூர்
திருவாளியை விடுத்தானது சென்றேபணிந் ததுவாற்
செருவாளிதா ளினில்வீழ்ந்தது கண்டேமிகு சீத
மருவாழியி லொருசேலென மாமாயவன் மறைந்தான். (எஎ)

அஞ்சக்கரத் தவனேவிய வவனான்மன மழுங்கி
யஞ்சக்கரப் படையானொரு சேலாயுரு வமைந்தே
யஞ்சக்கரத் திடைபுக்கலு மவனுற்றவ ரியாரு
மஞ்சக்கரத் துறைமுத்தலை யயில்வீசின னமலன். (எஅ)

(எடு) மறுசிலை - சேமவில். எய் - எய்யப்பட்ட. அமரர்கள் - தேவர்
கள். படை - ஆயுதம், தேவாஸ்திரம். எடுத்தான் - எடுத்தானாகி. தொய்வி
ல்லான் - தாழ்வில்லாத வீரபத்திரன். அரி - விஷ்ணு.

(எசு) கட்கம் - வாளாயுதம். கட்கந்தர-கண்ணீர்சொரிய. மட்கும்பம்-
மண்குடம். கதை - தண்டாயுதம். மான - ஒப்ப. உட்கும்படி - பயப்படும்
விதம்.

(எஎ) அருவாளி - மன்மதன். வாளி - பாசுபதாஸ்திரம். செருவாளி-
போரையாளுதலை யுடைய வீரபத்திரர். சீதம் - குளிர்ச்சி. ஆழியில் - கட
லில். சேல் - கெண்டைமீன்.

(எஅ) அஞ்சக்கரத்தவன்- பஞ்சாக்கரத்தையுடைய சிவபிரான். அம்-
அழகிய. அம் - ஈரையுடைய. சக்கரம் - கடல். புக்கலும் - புகுதலும். (விகா
ரம்) கரத்துறை - நஞ்சோடுவெகிங்கின்ற.

அடுத்தேபொரும் பெருபூதருக் கச்சுற்று எரிச்சை
விடுத்தேனெரும் பேயாயுரு மேவித் தமதுடலை
யெடுத்தேயொளித் தலைதேவரை யெம்மான்விடுஞ் சூலம்
முடித்தேகினை பேயாயுரு முடிந்தாரென்று முடியார். (எக)

சுரர்சாரணர் திசைகாவலர் துகடர்முனி வரரோ
ரெமீறிய நிலவாதிய ருளுள்ளோருட லுயிரைக்
கரவாரெறி யவனேவிய கதிர்மேவிய சூலந்
திரமாயொரு கணத்தேயதி செயமாகவுண் டதுவால். (அ௦)

வீங்குங்குரற் குறுந்தாட்பெரு வெம்பூதரு னொருவ
னாங்கன்புறு மெள்ளோடுநெற் பொரியாவையு மருந்திப்
பாங்கொன்றுநெய்க் குடம்வாய்ப்பெயும் போதும்பசி யுதரத்
தோங்கும்பெரு மூலாக்கினி யோமாக்கினி நீகரும். (அ௧)

இறந்தோருடற் புண்டோறும்வந் தெழுந்தோங்குசெம் புனலாம்
பிறங்கார்கட றுனையோர்கைகொ டணைசெய்தொரு பெரும்பேய்
மறங்கூரொழிற் தகன்வாயிடை மடுத்துண்டின் மதுரைப்
புறம்போம்வைகை தனைமுன்புணு குண்டோதரன் போலும். (அ௨)
வேறு.

தேவ ரோடு முனிவர் மிக்க சித்தர் வேத வித்தியர்
யாவ ராயு னோரையு மெடுத்தெ டுத்த ருந்தியே
கோவ மீறி யுலவு மோர்பேய் குண்ட மொத்த வுதரமே
பாவ காரி செய்த யாக சாலை யோடுபப் பாகுமால். (அ௩)

(எக) அச்சுற்று - பயந்து, ஒளித்து - மறைந்து, ஏகினை - சென்றது.
(விகாரம்) முடியார் - இறவாததேவர்.

(அ௦) சாரணர் - தேவரிலோர்பிரிவார், நிலவு - சந்திரன், கரவா -
கன்னமில்லாத.

(அ௧) வீங்கும் - பருக்கும், குறுந்தான் - சிறியபாதம், பாங்கு - பக்
கம், ஒன்று - பொருந்திய.

(அ௨) செம்புனல் - இரத்தம், பிறங்கு - விளங்குதல், மறம் - வீரம்,
அகன் - விரிந்த, மடுத்து - கலந்து.

(அ௩) வித்தியர் - வித்தியாதாரர், (விகாரம்) யாவர் - எவர், கோலம் -
கோபம், குண்டம் - யாககுண்டம், பாவகாரி - பாவத்தையுடைய தக்கன்.

மண்டை யோட்டி லமர ஞான வாரி வைத்தங் கவர்சிர
மண்டை யால டுப்பமைத் தனல்கொ ளுத்தி யவியல் செய்
துண்ட பூத ஞுண்ட தன்றி யொழிந்தி டாத வும்பரைக்
கண்ட தில்லை யவர்கண் மேனி கண்ட துண்டு கண்டதே. (அச)

தக்க ஞர்செய் வேள்வி தன்னை யிந்த வாறு சங்கரித்
தக்க ணத்தின் முக்க னீச னடிப ணிந்தன் னவையெலா
மிக்க வீர பத்திரன் வீளம்பி நிற்க விண்பொலி
செக்கர் மேனி யண்ணுலுஞ் சினந்த விரந்தி ரங்கியே. (அரு)

இலகு தீயை யன்றியங் கிறந்த பேரி யார்க்குமே .
குலவு மாவி யோடுமுன் பதங்களுங் கொடுத்தலா
னிலவ ணிந்த நம்பர் தானே நெஞ்சு வந்து பரவியே
தலைமை மேவி யவர்க டங்க டங்களுர் புகுந்தனர். (அசு)

ஆறி ரண்டி வவம்புரூர மாறி ரண்டி னைந்திடை
யாறி ரண்டி னடுவ தாமெ னன்னையைப் பயந்தவ
னாறி ரண்டி னுபய நாத னன்று ரைத்த மொழியினு
லாறி ரண்டி னென்ற தான வானனம் பொருந்தினுன். (அஎ)

எங்க னாத முதலைமுன் னிகழ்ந்த தக்கன் மகனெனத்
தங்கு போர்த விரந்திடத் தனமம் விட்டொர் தமனியத்

(அச) அண்டையால் - பக்கத்தில். ஒழிந்திடாத - இறவாத. கண்ட
துண்டு - கண்டமாகிய துண்டம். கண்டது - செய்யப்பட்டது. (ஆல்-உருபு
மயக்கம்.)

(அரு) செக்கர் - செவ்வானம். இரங்கி - இரக்கஞ்செய்து.

(அசு) தீயை அன்றி - அக்கினியை அல்லாமல்.

(அஎ) ஆறி ரண்டின் - பன்னிரண்டிராசிகளின். நவம் - ஒன்பதாகி
யததுசு. புரூரம் - புருவம். ஐந்து - அஞ்சாகிய சிங்கம். இடை, - நடுவது-
நடுவிலுள்ளதாகிய கண்ணி. ஆமென் - ஆகுமென்று சொல்லப்பட்ட. ஐயை
யை - உமாதேவியை. பயந்தவன் - பெற்றவனாகிய தக்கன். உபயநாதன் -
இரண்டாகிய இடபத்தின் நாயகனாகிய சிவபிரான். ஒன்றதான - முதலா
வதாகிய மேடத்தினது. ஆனனம் - முகத்தை. [மேடம் - ஆடு]

(அஅ) நாதமுதலை - நாதனாகிய தலைவனை. தன் நாமம் - தன்பெயர்,
தாக்கூறாயணி. தமனியம் - பொன். துங்கம் - உயர்ச்சி.

துங்க மீறு மிமய வேந்தன் றுகளில் கற்பு மேனையா
ரங்கி யற்று தவசிஞலு மவத ரிக்க லாயினுள்.

(அஅ)

வெற்பி னுச்சி மீது வேந்தன் மிகுதவம் புரிந்தவ
ணிற்ப தற்கொர் பாங்க ரான நெடுந்த டாக வனசமே
லற்பு மேவோர் சேய தாக வமைதல்கண் டெடுத்துடன்
கற்பு மேனை பென்னு மாது கைம்ம லர்க்கு ணல்கினுள்.

(அக)

குன்ற வேந்த னல்க மேனை குலவு சேயை வாங்கலு
மின்ற னைப்ப யந்து ளாள்பொன் மேனி வேற தாயினு
ளன்று தன்ற னத்தி னூறு மமுத மூட்டி யாட்டியே
துன்று நீரு மாட்டி யாரம் பூட்டி மாலை சூட்டினுள்.

(கா)

உச்சி மோந்து தொட்டி லேற்றி மடியிருத்தி யுவகையாய்
மெச்ச திங்க ளாண்டு தோறு மிகுவிழா வியற்றியே
வெச்ச ராச ஈங்களும் பயந்த தாயை யின்சுகை
வைச்சி லங்கு வாலசோம னென்னவே வளர்த்தனர்.

(கக)

சங்கி வாறு வளரு நாளின் மதனனெந்தை யோடுபோர்
பாங்கு டன்செய் கென்று தேவ மன்னவன் பணித்தீட
வாங்கு விற்கை மார னண்ணன் மீதுபோர் மலைந்தது
நீங்கள் கேண்மி னென்றுருத னெறிவழாம லோதினாள்.

(கஉ)

8 - திருவவதாரச் சுருக்கம் முற்றுப்பெற்றது.

ஆகத் திருவிருத்தம் நசுக.

(அக) வனசம் - தாமரைப்பூ. அற்பு - அன்பு. சேய் - பிள்ளை. அமை
தல் - அமைந்திருத்தல்.

(கா) சேய் - இளமையுடைய பிள்ளை. மின் - (சேயாகிய) மின்னல்
போன்ற அப்பெண். பயந்துளாள் - பெற்ற அந்தமேனை.

(கக) திங்கள் - மாதம். சுகை - அமுதம். வைச்சு - வைத்து. வால
சோமன் - இளஞ்சந்திரன்.

(கஉ) மதனன் - மன்மதனை. செய்க - செய்வாய். தேவமன்னவன் -
இந்திரன். அண்ணல் - தலைவனாகிய சிவபிரான்.

ஒன்பதாவது. — சம்பாரிச் சருக்கம்.

கன்ன வின்சொன் மேனை மேவு காதல்வேந் திடத்தினிற்
பன்னு வேத நார தன்னோர் பகலின்வந் தடைந்தனன்
றுன்னு மெச்ச ராச ரங்கண் முழுவதுந் தொகுத்தவைக்
கண்ணை யான மின்னி லக்க ணங்க டோர்ந்தி தறைகின்றான். (க)

நெற்றிமீ தரைக்க ணுண்டு நெடிய கூந்த லோர்புறங்
கற்றைமேவு சடைக ளாமொர் காதின் மின்னு சங்கமே
துற்று மோர்கை வளைக ளொன்று சூலமெந்து மிதுவலான்
மற்று முற்ற தனமி ரண்டி லொன்றுபின் மறைந்திடும். (உ)

கச்ச மற்ற சிலம்ப கன்றோர் கால்கழல் புனைந்திடும்
பச்சை வன்ன மற்றோர் பாதி பவளவன்ன மேனியா
மிச்செ யல்பொ ருந்து மாதை யீன்றெடுத்த நின்னைநேர்
முச்ச கத்தி லுள்ள பேரி னெவர்தவங்கண் முற்றினார். (ங)

வேறு.

என்றுரைத் தினிய கீத நாரத னகன்றா னிப்பாற்
றுன்றுசீ ரமரர் கோவுஞ் சுரர்களுங் குழைக்கொண் டெய்தி
மன்றலங் கமலத் தண்ணன் மனோவதி நகரத் தன்னுட்
சென்றவர் பணிந்தா ரன்னோர்க் கிருக்கையீர் தனத்தோன் செப்பும்.

பரசுவாய் மடிந்துங் கூர்பொற் பரிதிபெய் படைமட் குற்றும்
விரசுமுத் தலைவேல் பின்ன மாயுரீர் மெலிந்து றங்கள்

(க) கன்னல் - கரும்பு. பகல் - நாள். தொகுத்து - சேரப்படைத்து வைத்து. மின்-உமாதேவி.

(உ) அரைக்கண் - (சிவபிரான்) நிருமேனியொரு பாதியிலிருக்கும் போது பாதிகேத்திரம். கற்றை - திரட்சி. துற்று - நெருங்குகின்ற.

(ங) கச்சம் - (விலை) அளவு. கழல் - வீரக்கழல். வன்னம் - நிறம். மாதை - உமாதேவியை. நின்னைநேர் - உனக்கொப்பாக.

(ச) கீதம் - இசை. குழை - கூட்டம். மனோவதி - பிரமலோகம். அனத்தோன் - பிரமதேவன்.

(ஊ) பரசு - மழுவாயுதம். வாய்மடிந்தும் - வாய்தேய்ந்தும். கூர் - கூர்மை. மட்குற்றும் - மழுங்கியும். விரசு - கலகத. பின்னமாயும் - உடைந்தும். சொல்வான் - (பிரமன்) சொல்லுவான்.

சிரசிடை மகுட நீத்த வாறுமென் னெனலுந்தேவர்க்
கரசுளான் முழுதுஞ் சூர னழித்தன னெனலுஞ் சொல்வான். (௫)

அன்னவன் தன்னை யென்னு லரியினு லமர்செய் வோமென்
றுன்னினு நெஞ்ச மஞ்சிப் பதறுமே லுரைப்ப தென்னே
பொன்னெடு வரைவில் லாள் னருளினுற் பொருப்பின் மானு
தன்னிடத் துதிக்குஞ் செவ்வேள் சத்தியா லவனை மாய்க்கும். (கூ)

ஆதலா லாலி னீழ லமர்ந்தருண் மறைமெய்ஞ் ஞான
போதமே யுணர்த்தி மேவும் புண்ணிய முதல்வன் வெற்பின்
மாதிரை மணக்கு மாறு மதனனு வியற்று மென்றான்
வேதனை விபுதர் நாதன் பணிந்தகன் றிருக்கை மேவி. (எ)

மருத்துவன் மதனன் தன்னை மனத்தினு ணினைந்தா னந்தக்
கருத்தவ னறிந்து வந்தான் வரவுகண் டெழுந்து காதல்
பொருத்துவ னீயே யென்னப் புகழ்ந்துடம் பிறுகப் புல்லி
முருத்துவன் மூர லிந்தி ராணிகோன் முகமன் சொன்னான். (அ)

எந்தமா தரைம யக்க வெத்தவ மழிக்க நீவிர்
சிந்தனைத் துயரா லென்னை யழைத்ததென் செப்பு மென்னுச்
சந்தரக் கருப்பு வில்லான் செல்லலுஞ் சரர்கோ னிந்தச்
சந்திர மௌலி யான்றன் மவத்தினைத் தவிர்த்தி யென்றான். (கூ)

பாகசா தனன்சொல் வார்த்தை பனிமதிக் குடையோன் கேளாச்
சோகமாய் வெருவி வீழ்ந்து சோர்ந்தெழுந் துரைப்பா னன்னோன்

(கூ) பொருப்பின்மானு - இமயமலையிற்கேன்றிய பார்வதி. சத்தி -
வேலாயுதம். மாய்க்கும் - கொன்றருளுவன்.

(எ) ஆலின் - கல்லாலவிருகத்தின். போதம் - அறிவு. இயற்றும்-
செய்யும். வேதனை - பிரமனை. விபுதர்நாதன் - இத்திரன்.

(அ) மருத்துவன்-இத்திரன். காதல்- (காமத்தின்) ஆசை. முருத்து-
மயிலிறகினடிபோலும். வன் - வலிய. மூரல் - பற்களையுடைய. முகமன்-
உபசாரவார்த்தை.

(கூ) என் - யாது. சந்திரமௌலி - சந்திரனைச்சடையிற்றரித்த சிவ
பிரான்.

(க0) பாகசாதனன் - இத்திரன். வெருவி - பயந்து.

மோகமும் வெறுப்பு மில்லான் மூவுல களிக்க வல்லா
னேகநா யகன்மெய் வாக்கு மனத்தினுக் கெட்டா னுமால். (க௦)

ஆணலான் பெண்ணு மல்லா னுலியலா னுருவ மில்லான்
நேணுரு வருவ மில்லான் றன்பிலா னின்ப மில்லான்
காணரும் பொருளா யாவங் கண்டளித் தழிப்பான் வேண்டித்
தாணுமாலயனாய்த்தேரன் றித்தலைமைசெய்துறையுந்தொல்லோன்.

கையுமோ வழலா யுள்ளோன் கண்ணுமோ வழலா யுள்ளோன்
மெய்யுமோ வழலா யுள்ளோன் வெண்ணகை யழலா யுள்ளோன்
பொய்யுடன் மெய்யி லான்மேற் பொருந்துமென் மலரம் பைந்து
பெய்யினும் புகைந்து திந்து கரியுமா லன்றென் செய்யும். (க௧)

என்னவே பயந்து வில்வேள் சாற்றலு மகவான் சொல்வான்
மன்னுவே தன்ற னாவில் வாணியை மாலோன் மாப்பிற்
பொன்னையீ சுரன்கம் மீதிற் புனலினைப் பொறித்தென் மெய்யிற்
றுன்னுமா யிரங்கண் செய்த செயலுமுன் சூழ்ச்சி யன்றோ. (க௩)

மதியுயர் குருவின மானை மணந்திடப் புரிந்தா யந்த
விதியொரு சிரசு பின்ன மேவவும் பொருதாய் நீயே
மதுமலர்ப் பகழி யேந்தும் வள்ளலே நின்னை யல்லாற்
றுதிசெய்ப்பல் லுயிர்க ளியாவுந் தொகுத்தனித் தழிப்பார் யாரே. (௧)

ஆசிலான் றன்னை வென்று மீள்வதற் கைய மென்கொன்
மாசிலா யெனது வார்த்தை மருவிநீ யுலகை மேவி

(க௧) கண்டு - சிருட்டித்து. அளித்து - காத்து. அழிப்பான் - சங்கா
ரஞ்செய்யும் பொருட்டு. தாணுமாலயன் என்பதை - அயன்மால்தாணுவெ
னமுறையாக வைத்துப்பொருள் கொள்க. தொல்லோன் - பழையோன்.

(க௨) அழல் - அக்கினி. நகை - புன்சிரிப்பு. மெல் - மெல்லிய.
ஆல் - அசை. அன்று - அல்லாமல்.

(க௩) மகவான் - இத்திரன். பொன்னை - இலக்குமியை. கம் - தலை.
பொறித்து - சேர்த்து. (தாற்பரியம்) சூழ்ச்சி - உபாயம்.

(க௪) மதி - சந்திரன். குரு - வியாபகவான். விதி - பிரமன்.
பகழி - பாணம். தொகுத்து - படைத்து.

(க௫) ஆசிலான் - குற்றமில்லாத சிவபிரான். மாசு - களங்கம். தீர்
த்து - நீக்கி. இத்தவரம் - (தீர்ப்பதாயி) இவ்வரம்.

யீசனார் தவத்தைத் தீர்த்திங் தெமக்கிந்த வார்த்தா வென்று
பேசியே தழுவிச் செங்கை பிடித்தது மதன்பின் செப்பும். (கடு)

கன்மலை யெடுத்தோன் றந்த காமன்கா மீனையே பாரப்
பொன்மலை வளைத்து நின்ற செம்மலை மலைந்து பொற்பார்
நின்மலை தன்னை யந்த நிருமல னணையச் செய்திங்
குன்மலை பொழிப்பே னென்ன வுரைத்தடி பணிந்து போனான். (1)

வேறு.

மந்திரி யெனுந்திறல் வசந்தன் வந் தனன்கா
மந்திரிந் தனை தரு மணம்பிறிந் தவர்கன்
சந்திர வினிலுறந் காவகை தழல்கால்
சந்திர மணிக்குடை சார்ந்தது மாதோ. (கௌ)

கரும்பனை யிவணினிக் காண்பரி தெனல்போற்
கரும்பனை தருஞ்சன்ம காசுள மொலிகத
தரும்பரி வரைச்சுமக் குவலென வணிசே
ரரும்பரி யெனுங்கிளி யடைந் தது மாதோ. (கஅ)

(கசு) கன்மலை - கல்லாகியமலை, கோவத்தனகிரி. எடுத்தோன் -
(குடையாகத்) தூக்கிய விஷ்ணு. காமனை - இந்திரனை. செம்மலை - சிவபி
ரானை. நின்மலை - பார்வதி. மலைவு - வருத்தம். காமனைப்பணிந்தெனக்
கூட்டுக.

(கௌ) திறல் - வலிய. வசந்தன் - வசந்தகாலமானவன். காமம் - விர
கத்தால். திரிந்து - சுழன்று. அல்லைதரு - இருளில் வருந்துகின்ற. மணம்
பிறிந்தவர்கள்-(தமதுகணவர்)சேர்க்கையைநீங்கியமாதர்கள். சந்து-(அத்தனை
வர்க்குத்) தூதர்களைச்(செல்லுத்தும்). இரவினில்-இராக்காலத்தில். உறங்கா
வகை - நித்திரைசெய்யாத விதம். தழல்கால் - அக்கினியைக்கக்குகின்ற.
சந்திரமணிக்குடை - சந்திரனாகிய அழகியகுடை.

(கஅ) கரும்பனை - கருப்புவில்லுடைய மன்மதனை. இவண் - இவ்வி
டத்து. கரும்பனை - கரியபனைமரம். தரும் - கொடுக்கும். சன்மம் - பிறப்பு
பையுடைய. காகனம் - (சுயிலாகிய) சின்னம். அரும்பர் - பூவரும்பையுடைய
யவராகிய. இவரை - இம்மன்மதனாரை. சுமக்குவல் - தாவருவேன். அணி
சேர் - அழகுபொருங்கிய. பரி - வாகனம். குயிலுக்குக்கரும்பனை கொடுக்
குஞ்சன்மமாவது:- பனைமரத்திலுள்ள காக்கைக்கூட்டிற் குயில் முட்டையி
ட்டுச்செல்லக் காக்கை தன்முட்டையென்று குஞ்சுபூரித்து வளர்வி

கருவரி யெனுந்திறற் கயமும்வந் ததுமேற்
கருவரி முரசுமும் கறங்கின கணையாற்
பொருகயற் கேதன தடலெனப் புகழ்மாண்
பொருகயற் கேதனம் பொருந்தின மாதோ. (௧௯)

அரவிந்த முதற்கணை யைந்தும்விற் கரும்பு
மரவிந்த டிகர்முலை யிரதிகொண் டணைந்தாள்
புருவவில் விழிக்கணை பொருந்தியிற் திரைமாண்
புருவவின் மணிமுகப் படைஞரும் புகுந்தார். (௨௦)

திருத்தத்தை மொழிரதி சேர்மகிழ்த் தாமர்
திருத்தத்தை யரனுடன் புரிந்தின்று சிதைய
வருத்திதென் றலைவிதி யெனவுரை வழங்கா
வருத்திதென் றலையிர் தழும்வந்த மாதோ. (௨௧)

த்து ஒண்சுவேறுபாட்டார் றன்குஞ்சன்றென்று தூத்த வெளிப்பட்டு வரு
தலால் ஊகித்தறிக, இதனை “வருந்தியின்றான் மறந்தொழிந்தான் வளர்
த்தனன் சொற்கேட் டில்கடிந்தான்” என்னும் ஆன்றோர் செய்யுளாலுங்கா
ண்க.

(௧௯) கருவரி - இருள். திறல் - வலிய. கயமும் - யானையும். மேல் -
உயர்ந்த. கரு-கரிய, உவரி-கடலாகிய. கறங்கின-ஒலித்தது. கணையால்-(பு
ட்டி) பாணத்தால். பொரு - சண்டை செய்கின்ற. கயற்கே - கையையுடை
ய மன்மதனுக்கே. தனது - தன்னுடைய. அடலென - வெற்றியென்று
சொல்ல. புகழ்மாண் - புகழின்மடட்சிமையுடைய. பொரு - (தனக்குத் தா
னை) சமமாகிய. கயற் கேதனம் - மீனக்கொடி. பொருந்தின - வந்துசேர்ந்
து. கயற்கு - போலி. கறங்கின, பொருந்தின என்பனவற்றில் முற்றி
றுதி தொக்கது.

(௨௦) அரவிந்தம் - தாமரை. அரவிந்தம் - குகையையுடைய விந்த
மலை. இந்திரை - இலக்குமிபோலும். மாண்பு உருவ - மாட்சிமைதங்கிய
வடிவத்தையுடைய. இன்மணி - இனிய அழகுதங்கிய, முகப்படைஞர் -
முகத்தையுடைய சேனைகளாகிய மாதர்.

(௨௧) திரு - இலக்குமிபோன்ற. தத்தைமொழி - கிளிபோலுஞ்
சொல்லையுடைய. மகிழ்த்தாமர் - மகிழும்பூமாலையணிந்தமன்மதனார். திரு-
சிறந்த. உத்தத்தை - சண்டையை. சிதைய - அழிய. வருத்து - வருத்தப்
படுத்துகின்ற. வரைவழங்கா - பேச்சுப்பேசி. அருத்தி - ஆசையுடைய.
தென்றல் - தென்றற்காற்றாகிய. ஐ இரதமும் - அழகிய தேரும். யானை,

கண்டலம் வான்மருங் கசைத்தெவ ரேனும்
கண்டலம் வரும்வகை கவசமும் பூட்டிப்
பெண்டெனும் படைபைமுன் னேவின னுடன்பின்
பெண்டரும் பேரணி யாமதன் பெயர்ந்தான். (௨௨)

வேறு.

கருப்புயில் லிறைவன் சென்று காஞ்சனப் பார மேருப்
பொருப்புயில் லிறைவன் முன்னர்ப் புருந்தன னுடனே நெஞ்சம்
வெருக்கொடு கலங்கி முன்பின் வினாவுட னொளித்தா னந்தத்
தருப்புரார் தரனார் சொல்லை யெண்ணிப்பின் முன்னர்ச் சார்ந்தான்.

திபத்திச் சுடர்போ லன்பர் சிந்தையுட் டெவங்கு மெம்மான்
கோபத்தி யதனால் வியிற் கூறரும் பதவி யுண்டாஞ்
சோபத்திச் சுடவே கோர ருரானன் மெலிந்த போகி
சாபத்தி யதனால் வியிற் றளர்வலா திலையென் றெண்ணி. (௨௪)

கரும்பினை வளைத்து நாணங் கடிமலர் நறவ மாந்து
கரும்பினைப் பூட்டி வாசக் கஞ்சமே முதலா கத்தாங்
கரும்பினை யேற்றி வெள்ளிக் கஞ்சமண் டபயின் சேர்மோ
கரும்பினை கேள்வர் தாமுங் காணரு மமலன் மீதே (௨௫)

ஆனையெனப்படுகல் போல, யுத்தம்-உத்தமெனப்பட்டது. அருத்தி தென்
றல், சந்தனோக்கி பொற்றிரட்டிக்கவிலலை, வந்த, முற்றிறுதி தொக்கது.

(௨௨) கண்டல் - தாழம்பூவாகிய- அலம்வரும் - சுழலும். பெண்டு -
பெண்கள். பின்பு - பின்னர், பேரணி - நடுசசேனை.

(௨௩) காஞ்சனம் - பொன். வெருக்கொடு - பயங்கொண்டு. தரு -
கற்பகம். முன்னர் - (சிவபிரா)னெதிர்.

(௨௪) வீயில் - இறந்தால். போகி - இத்திரன்.

(௨௫) நாண் - கயிறு. நறவம் - தேன். மாந்து - உண்ணுகின்ற.
கரும்பு-வண்டு. தாங்கு-சுழக்கப்பட்ட. அரும்பு - பூவரும்பு. வெள்ளிக்கஞ்ச
மண்டபம் - வெண்டாமரைமாதம். மின் - சரசுவதி. மோகரும் - ஆசையு
டையபிரமணம். பினைகேள்வர்-இலக்குமிநாயகனாகிய விஷ்ணுவும். [பினை-
பின்னையென்பதன் விகாரமொழி. கரும்பு - வண்டு என்பதை மயூரகிரிக்
கோவை அரும்பதவுரையிற் காண்க.]

அசு

வாசவனுர்ப் புராணம்.

தேக்கணை வாரிப் பேரிச் செம்மதிக் குண்டமான் போன்ற
நோக்கினை யுடைய னென்றே றுவலெழி விரதி கோமான்
பூக்கணை விடுத்தான் பூவைப் பொதிந்ததாட் கணையோன் சற்றே
திக்கணை விடுத்தான் வில்வே ஞடலெலாஞ் செந்தி யான. (உசு)

திரிபுரர் தன்னி லூட்டுஞ் செந்தழ லெனவே மார
னொருபுரர் தனிதறிப் பற்றி யுறுசிகை புகைகண் டங்கண்
வருபுரர் தானே யாதி வானவ ரியாரு மஞ்சிப்
பருவர லோடும் பார்த்த திசைதொ றும் பரந்து போனார். (உஎ)

ஆலமுண் டிருண்ட கண்டத் தமலனு மெழுந்து வெள்ளிக்
கோலமால் வரைபிற் செம்பொற் கோயிலுட் புகுந்தா னந்த
வேலையில் வேலைப் பேரி வேந்தனவ் விமலன் செந்திப்
பாலநேத் திரத்தாற் பட்ட பாடெலா மிரதி கண்டான். (உஅ)

ஐயகோ வைய கோபொன் னணியிழைப் பணைமென் கொங்கைத்
தையலோர் பாக னார்கட் டழலிவ னெனது கோமான்
மெய்யெலாம் பற்று தேகோ வேகுதே கூகூ வென்று
கையுதுண் ணிடையான் மேனி நடுக்கமுற் றயர்ந்து வீழ்வான். ()

சோருவா னெழுவா னுள்ளர் துணுக்கமுற் றிடுவாள் செங்க
னீர்தரப் பாரக் கொங்கை முலையினைத் தழுவி நிற்பாள்

(உசு) தேக்கு - நிறைகின்ற. அணை - கரை. வாரிப்பேரி - கடலா
விய முரசு. தாட்டு - முயற்சிக்கு. அணையோன் - அத்தன்மையுடைய சிவ
பிரான். கணை - (கண்ணை) பாணம்.

(உஎ) ஒரு - ஒப்பற்ற. புரம் - சரீரம். சிகை - தீக்கொழுந்து. பரு
வரல் - துன்பம். பரந்து - வியாபித்து.

(உஅ) ஆலம் - விடம். வேலை - காலம். வேலைப்பேரி - கடல்வாச்சி
யம். பாலநேத்திரம் - நெற்றிக்கண்.

(உக) இழை - ஆபரணம். பணை - பருத்த. கோ - ஐயோ. கூகூ -
அச்சத்தாற் பிறரை யழைக்கு மொழி. பற்றுது, வேகுது என்பன - பற்று
கின்றது, வேகின் றதென்பவற்றின் மருஉ.

(உ௦) துணுக்கம் - நடுக்கம். கொங்கைமுலை, - (இருபெயரோட்டு) அ
லமந்து - சுழன்று. நீப்பாள் - விடுவாள்.

கார்குழ லலிழ்ந்து தாழக் கைநெறித் தலமந் தேங்கிப்
பார்மிசைடி புரண்டு நெஞ்சம் பதைபதைத் தாவி நீப்பான். (௧௦)

மங்கையோர் பாகன் சற்று மாதர்மேற் றயின் நென்பான்
செங்கையால் வயிற லேத்துச் செம்முகத் தெற்றிப் பாரக்
கொங்கைத் தறைவா னெஞ்சங் குலைந்திவ்வா ருகத் துன்பம்
பொங்குவார் கடலின் மூழ்கிப் புழுங்கிவெய் துயிர்த்து நொந்தான்.

படியுண்ட திருமால் காணுப் பாதனோர் பார்த்தன் வில்லா
லடியுண்ட மெய்யன் கண்ணி லழலுண்டென் றறிந்தும் வந்து
பொடியுண்டாய் மெய்யென் றோதிப் புண்ணுண்ட மனத்தா ளாகி
யிடியுண்ட வரவ மென்ன வெய்த்திவை புலம்ப லுற்றான். (௧௨)

வேறு.

உன்னுயிரை யீந்தே யுயருலகத் தார்மகவான்
றன்னுயிரைக் காக்கவென்றே சங்கரனார் கட்டழற்குத்
துன்னுமிரையாயிருந்தாய் தோலாப் பெருவலியோ
யென்னுயிரை யாரே யினிமேற் புரப்பவரே. (௧௩)

காமனார் சொற்கேட்டுக் காமனா ரென்றுசொலச்
சோமனா ரென்றகுடை தோற்றுயிருந் தோற்றையே
மாமனார் பெற்ற மகவே மலர்க்கடுக்கைத்
தாமனார் செங்கண் டழலென் றய்யாயோ. (௧௪)

முன்னாளோர் பெண்ணை முடிமீது சேர்ப்பித்தா
யந்நான் முதலா யமலருக்குன் மேற்பகையீ

(௧௧) அலைத்து - அடித்து. எற்றி - அடித்து. வெய்துயிர்த்து - பெ
ருமச்சுவிட்டு.

(௧௨) படி - பூமி. பார்த்தன் - அருச்சுநன். பொடியுண்டாய் - பொ
டிபட்டாய். மெய் - உடல். இடியுண்ட - இடிவிழுந்த.

(௧௩) மகவான் - இந்திரன். தழல் - அக்கினி. இரை - உணவு. தோ
லா - தோல்வியடையாத. புரப்பவர் - காப்பவர்.

(௧௪) காமன் - இந்திரன். காமன் - மன்மதன். ஆர் - (இனிமேல்)
எவர். சோமன் - சந்திரன். தோற்று - இழுந்து. மாமன் - இலக்குமிநாயகன்.
சடுக்கைத்தாமன் - கொன்றைமாலையுடைய சிவபிரான்.

(௧௫) அமலருக்கு - நின்மலராகிய சிவபிரானுக்கு. உன்னுது - நீனை
யாது.

துன்னுது வந்திற் குயிரிழந்தா பேயிதற்குப்
பின்னு யினுந்தான் பெரும்பகைக டர்ந்தாரோ. (௩௫)

துயரான் மிகப்புலம்பிச் சோர்ந்தேன் றனைப்பார்த்
தயரே லென்வு மறைந்திலா யீசன்
மயமீர் விழியான் மடிந்தவுடன் மாளாச்
செயலாச்சோ பழிக்கஞ்சி பென்றுமனஞ் சிந்தித்தோ. (௩௬)

முத்தர் செய்யுமிழையு முத்தமிழோர் செய்யுழையும்
பத்தர் செய்யுமிழையும் பாலகந்தாஞ் செய்யுழையும்
பித்தர் செய்யுமிழையும் பேதைபாள் செய்யுழையு
மித்தனையுங் குற்றமென வெண்ணு ருணர்ந்தோரே. (௩௭)

எக்குற்ற மியானே யிழைத்திடினு மென்கோவே
யக்குற்ற நீடுபாறுத்திற் கொன்றறைய லாகாதோ
மெய்க்குற்றந் தேவாம் விமலர்விழி யாலெரிந்து
கைக்குற்ற வில்லாந் களைகளைந்து நீங்கினதோ. (௩௮)

விண்ணு டருக்கு மிகுகளைக ணென்றே
மண்ணுதி யாம்புவன மூன்றிடத்து வாழ்பவர்தங்
கண்ணேறு பட்டுவனந் கண்கடுமென் றீதுவரை
பெண்ணு திருந்தேன்பா னிப்போ தறிந்தேனே. (௩௯)

என்று புலம்பி யழுதிரங்கி யேங்கியம்பொற்
குன்ற முலையிரதி கூறருந்துன் போதுங்காற்
பின்றையுன்ற னாயகனை நல்குதுமியாம் பேதுறே
லென்றொர்மொழி மின்கேட்ப வந்தரத்தி னுற்றதுவால். (௪௦)

(௩௬) அயரேல் - சோர்வடையாதே. எனவுமறைந்திலாய் - என்றுஞ்
சொன்னுயில்லை. ஈசன்பழிக்கஞ்சி பென்றுமனஞ் சிந்தித்தோ எனக்கூட்டுச.
(ஆதலால்) மடிந்தவுடல் - இறந்தசரீரம். மாளாச்செயலாச்சோ - இறவாத
செயலாயிற்றோ. ஆயிற்றோவென்பது, ஆக்கோவென ஈருவாயிற்று.

(௩௭) பேதைபாள் - அறிவில்லாதவர்.

(௩௮) மெய்க்குற்றம் - உடலின்குற்றம். லீரிந்து-வேகப்பட்டது. கைக்
குற்றம் - கையினிடத்துப் பொருந்திய.

(௩௯) களைகண் - ஆதாரம். கண்ணேறு - திட்டி. அனல் - அக்
கிணி. [பட்டு என்னுங் குற்றியலுக்கார திரியாது நின்றது.]

(௪௦) பின்றை - பின்னர். பேதுறேல் - மயங்காதே. மின் - இரதி.

அம்மாற்றங் கேட்டா ளரியயற்கு மெட்டாத்,
வெம்மான் தனக்கிதுவு மேர்வினையாட் டென்றேத்தி
விம்மாத் துயரமெலாம் விட்டு மகிழ்வோடுஞ்
செம்மா விழியிரதி தன்னிருக்கை சேர்ந்தனளால்.

(சக)

இவ்வண்ண மங்க ணிகழந்தபரி சிங்கிதற்பின்
மைவண்ணக் கண்டர்மழை வண்ணவரை மின்னைமணஞ்
செய்வண்ணஞ் செய்ததுவு துங்களுக்குச் செப்புதுமென்
றய்வண்ணஞ் சூதமுனி மாதவருக் கோதுவனால்.

(சஉ)

9-சம்பாரிச் சருக்கம் முற்றுப்பெற்றது.

ஆகத் திருவருத்தம் நட்அந்.

பத்தாவது:—திருக்கல்யாணச் சருக்கம்.

இரச தத்தவ எப்பொ ருப்புறை யெந்தை நந்தியை நோக்கியே
வருதி யென்றிட வன்ன வன்னுடன் வந்து தான்மலர் பணிதலு
மரிய மாதவ ரெழுவர் தம்மை யழைத்தி யென்றிட வவ்வுரை
சிரமி சைக்கொ டெழுந்து போயவர் சேரி ருக்கையி னெய்தினான்.

தம்மை யெம்மை யளிக்கு மாதி துதற்க னானுமை யழைத்தனன்
வம்மி னென்றலு முடனெ முந்தவர் வந்து வந்தரி கஞ்சன்மா
றம்மை யின்றரு ளம்மை பாகர் பதாம்பு யத்திடை தாமலும்
பம்மு வண்டுகள் கிண்டு கொன்றை யணிந்த தேவிது பகருமால். ()

(சக) விம்மா - (உடல்) பூரித்து. செம் - (அழுதவாற்) சிவந்த. மா -
மாவடுப்போ லும். விழி - கண்.

(சஉ) பரிசு - தன்மை. கண்டர் - கழுத்துடைய சிவபிரான். மழை-
மேகங்கள் குழும். வண்ணம் - அழகுடைய. செய்வண்ணம் - செய்யும்
விதம்.

(க) இரசதம் - வெள்ளி. தவளம் - வெண்மை. வருதி - வருவாய்.
எழுவர் - சத்தருஷிகள்.

(உ) அளிக்கும் - காக்கும். ஆதி - முதன்மையாகிய. வம்மின் - வாரு
ங்கள். அரி - இந்திரன். பம்மு - (உள்) எடங்குகின்ற.

இமய நெற்புறை சூங்கு மக்கள பப்ப டாழு மிசைந்தபொற்
சிமய மொத்திது மாந்து வாரணி திதலை பூக்தலர் பணைமுலைக்
குமரி யைக்கடி மணமு வந்தன மென்று பூதர கோமகம்
கமைவி னோடு புகன்று மீளுதி ரென்று நாயக னருளினுன். (௩)

அந்த வாறு புகன்று மீளுது மைய வென்றவர் கைதொழுஉச்
சிந்தை யானது பின்ப டும்படி சென்று தண்பனி மொய்த்தலான்
முந்து செங்கன கங்கு வித்ததன் மீது வெண்பட மூடின
லெந்த வாறுள தந்த வாடுளரி ரிமய வேந்திடை யெய்தினார். (௪)

நண்ணு மாதவ வேட மேவுபு ராத இதய நான்மறைப்
புண்ணி யப்பொரு ளென்னு மாமுனி வரந்த மக்கெதிர் போந்துசீ
ரண்ணன் மாதவ நாதர் ரீரிவ ணடைவ தற்குமு நெத்தவம்
பண்ணி னேனென வேபு கழ்ந்தடி பரசி னுன்வரை யரசினுன். (௫)

ஆச னத்தி விருத்தி யன்பொடருக்கி யங்களை யாதிய
பூச னைத்தொழின் முற்றி யேமுக மன்பு கன்று பொருப்பிறை
நேச மோடிவண் வந்த தென்ன நிகழ்த்து மென்று சிகழ்த்தலு
மாயில் வேந்த விருத்தி யென்ன விருந்த பினவ ரறைகுவார். (௬)

ஆதி நாயகன் வண்டு கிண்ட வலர்ந்து தேன்மழை சிதறியே
தாது லாவிய கொன்றை வேணிய னுன்ற னக்கொரு தனையளா
யாது காரண மாகியோ வெம தன்னை யாகிய விமலிதன்
மாத வத்தினை யேயுணர்ந்து மணம்பு ரிந்திட வெண்ணினுன். (௭)

(௩) படாம் - மேற்போர்வை. சிமையம் - மலை. திதலை - தேமல்.
பூதரகோமகன் - மலையரசன். மீளுதிர் - திரும்புங்கள்.

(௪) கனகம் - பொன்மயமான தேமல். குவித்த - மூடிய. ஒளிர் -
விளங்குகின்ற.

(௫) புராதன - பழைய. அண்ணல் - பெருமை. நாதர் - பெரியவர்.

(௬) ஆதிய - முதலிய. முகமன் - உபசாரவார்த்தை. இருத்தி - இரு
ப்பாய்.

(௭) தாது - மகரபதம். தனையன் - புத்திரி. வேணியன் மணமுணர்
புதிட எனக்கூட்டுக.

அனைத்துநகர நின்று னக்கு மொழிந்து மீளாகி ராமெனத், திசால்
துணைவி லெம்மை விடுத்த னன்னுன தெண்ண மென்டுகிற் றுணைந்து
லெனலு மம்பா னுக்கி யான்பெறு மானை யிரதிடற் தெந்தவ
முனமி யற்றின னென்று ரைத்திது மேனையோடு மொழிந்தனன்.

ஊரு மிலலையோர் பேரு மிலலை யுவக நமகளை தந்தைதா
யாரு மிலலை மிகுங்கு லவகுடி யொன்று மிலலை யருக்கமே
தாரே லும்பணி கசச ராநிறை சாமபர் பூசகடை புல்லதாம்,
போர்வை யுங்கரி யீம மேகுடி விடம தேயதி போர்சனம். (க)

மண்டை யோட்டினி லைப மேற்றிடு பனறி ரீன்றதன் மகளைமுன்
பண்டா போற்றிட நல்கி மாதுல னெனற தகக னடைந்த்பே
றெண்டி சாமுக மும்பு கன்றிடு மீத றிருநா நேருதிழை
யொண்டொ டிக்கொடி தனனை யிரதிட லெந்தவாறெனவேயாதினான்.

வேறு.

மேனையிது கூறுதலும வேதியாகள் சொல்வா
ரானவுயிர யாவமு ளட நகுபர லோகந
தானினிய லூதிலம தோடுதறி லமபோன
மாநில சராசரமு மியாவையினு மன்னும. (கக)

சகத்திர நெடுமபெயர தன் ரியள வின்றந
திசுமசுசியுறு பூருதுளவ மாணபுதல தேவர்க

(அ) மீளாகி - திரு மபுகள துணவில் - விரைவில். அமபரன் -
அழகிய சிவபிரான். மேனை - மலையரசன் மனைவி.

(க) அருக்கம் - எருக்கம்பூ. தார - மாலை. அணி - ஆபரணம். கச்சு -
அரைநாண். பூசச - பூசதல. உடை - ஆடை புல்லதாம் - புவித்தோலாம்.
கரி - யானைத்தோல். சமம் - மயான புல், கரி - ஆகுபெயர்கள்.

(க0) ஏற்றிடும - ஏற்பாண முனபு - பண்டைக்காலம். மாதுலன்
மாமன்.

(கக) பரலோகம் - பாரமாகியவுலகம். திலம் - என், தயிலம் - எண்
ணைய. மன்னும - பொருந் திற்பன்.

(கஉ) சகத்திரம் - ஆயிரம். திசுமசுசி - விளக்கம். உகப்பு - மகிழ்ச்சி
சுதின - இதனால். மெய்யாம் - (உளரது) உண்மையாம்.

சூகப்புறு பிதாவினுட னன்னையிவ னீதின்
மிசுத்தகுல முங்குடியு நற்கிளையு மெய்யாம். (கஉ)

திவ்விய மணம்பெருகு கொன்றைதிகழ் செந்தா
ரோவ்வுதிரு மான்முத லொடுங்குமொரு காலத்
தெவ்வமி னுதற்கணி னெரித்ததி னடிக்குங்
கவ்வையக லன்னவர்க ளென்புகல னுமால். (கங)

தாருக வனத்தர்விடு வெம்புலி தனைக்கொன்
ரோர்தரு கயாசுரனை யுந்தனி யொறுத்தே
யீருரி புனைந்தமரர் தம்முயிரை யீவான்
கார்நிற மிசைந்தவிட முண்டதுமெய் காணும். (கச)

அம்புயனோர் செஞ்சிரசை யங்கைகொடு கிள்ளி
யிம்பரின் முகுந்தனவ னாதிய ரிடும்பை
வெம்பிய வுயிர்ப்பலிகொண் மேன்மையிவை யெல்லா
மம்புவியி னிற்சில விகழ்ச்சியென லாமோ. (கரு)

ஆதியினோர் பேதைனை யன்புட னளித்த
மாதலனை வேரொடு முடித்ததென மாதே
யோதினை யவன்செய லுணர்ந்திலை மனைக்கண்
மூதுறை விளக்கெனினு முத்தமிட லாமோ. (கசு)

ஈதறிகி லாய்கொலென வேதிய ரியம்பப்
போதமில னிவ்வுரை பொறுத்தருடி ரிவ்வா

(கங) ஒவ்வு - பொருந்துகின்ற. எவ்வம் - குற்றம். அதில்-(எரித்த)
மயானத்தில். நடிக்கும் - நடனஞ்செய்வன். கவ்வை - துன்பம். அன்னவர்-
அத்திருமால் முதலியவர்கள். கலன் - ஆபரணம்.

(கச) ஈர் - பிளக்கின்ற. உரி - தோல். ஈவான் -கொடுக்குந்மித்தம்.
காணும் . காணுங்கள்.

(கரு) இம்பரின் - இவ்வுலகத்தில். இடும்பை - அக்கிரமம். வெம்ப -
கெட.

(கசு) என - என்று. அவன் - அந்தத்தக்கன். மூது - பழமை (யாக).

(கஎ) வேதியர் - சத்தருஷிகள். போதம் - ஞானம். ஃஅருடர் - அரு
ளுங்கள். ஏதும் - எதுவும். மின் - மேனை.

மேதுமிது நாள்வரை தெரிந்தில னெனாயின்
 னோதியவர் தாளினை யுவப்பொடு துதித்தே. (கங்)

அந்திமதி வேணியர னூர்க்கெம தணங்கைத்
 தந்திடுவ லென்றிசை தலுந்திகழ் தவத்தோர்
 முந்துகணி தத்தரை யழைத்துநன் முகூர்த்தஞ்
 சிந்தைகளி கூர்ந்துரைமி னென்னவுரை செய்தார். (கஅ)

நானேநன் முகூர்த்தமென நற்கருணை வேந்தே
 கோளில்பெறு மன்றல்புரி கோயின்முத லாதி
 யாள்வினைசெ யென்றுசொலி யவ்வுழி தணநது
 நீளிர சதக்கிரி நெடுந்தவ ரடைந்தார். (கக)

வெள்ளிவரை வாழும்விம லேசனரு ளான
 கள்ளுலவு தாண்மலர் பணிந்துகளி கூர்ந்தே
 யெள்ளிலிம யத்தவர்கள் பேசிய வியாவும்
 வள்ளறிரு முன்புசொலி மாதவர்க ணின்றார். (உ0)

வேறு

ஒகை பொருந்திம கிரியிறை மகண்மண வோலை பொறித்துநெடுஞ்
 சாகர மேழெழு தீவுறை மன்னவர் சத்த குலக்கிரியு
 மேக நிறத்தரி பிரம ருருத்திரர் விண்ணவர் தங்கணமு
 நாக நகர்க்கதி பதிமுத லாயிரு நாலு வசகளுமே. (உக)

சித்தர் மருத்துவர் துமபுரு நாரதர் தெய்வத முனிவரரு
 முத்தம முத்தர்கள் கருட ரியக்கர்க ளொன்பது கோண்முதலாச்

(கஅ) கணிதத்தர் - சோதிடர்.

(கக) கோள் - குற்றம். இல்பெறு - இன்மைபெற்ற. கோயில் - மண்
 வறை. ஆள்வினை - (அலங்காரஞ் செய்யு) முயற்சி. அவ்வுழி - அவ்விடத்
 தை. தணநது - நீங்கி. இரகதக்கிரி - கயிலாசமலை.

(உ0) கள் - தேன். என் - இகழ்ச்சி.

(உக) ஒகை - மகிழ்ச்சி. இமகிரி யிறைமகள் - பார்வதி. பொறித்து-
 எழுதி. சாகரம் - கடல். சத்தகிரி - ஏழுமலை; அவை:-கயிலை, இமயம்,
 மநதரம், வீர்தம், நிடதம், ஏமகூடம், நீலகிரி யென்பன. நாகநகர் - தேவ
 லோகம்.

(உஉ) முத்தர்கள் - மகாஞானிகள். ம ரக்தலததவர் - நாகலோகத்தி
 லுள்ளவர். வருக - வருதுருங்கன்.

சுத்திய விஞ்சையர் தானவ ரூரக தலத்தவர் மற்றுளரு,
மித்தினம் வருகென விடலு முறைப்படி யின்பொடு வந்தனரால். (1)

அனைவரும் வந்து செறிநதன ரென்றலு மகமகிழ் வானவமா
மினமணி யிற்செயு மன்றலின் மண்டப மெங்கு மலங்கிருதம்
புனைகென வழுதினை யின்கவை செய்தன பொன்னி னியற்றுபடா
மனவு பதித்த படங்கு விசித்தனர் மறரவி யஞ்சிடவே. (உ௩)

தண்டி ரசதமடன் மரகத மிலைகாய் தருதுகிர் பூவெனவுங் [போன்
கொண்டுசெய் வாழை நிரைத்தனா தூணிடை கூத்தயர் மங்கையர்
மிண்டிய செம்பொற் பாவை யமைத்தனா வெள்ளிநனிதிகொடுசெய்
முண்டக மாமலர் மாலிகை சூழ்வா முழுதும் விசிக்குவரால். (உ௪)

வேறு.

திகையொ ரெட்டையுந் தோகளி னாலுமா
மகிழ்செய் தோரண த தாலு மறைத்தனா
மிகுதி யாகிய வீதி யடங்கலுந்
திகழ்ம ணிக்குலத் தாற்பநதா செய்தனா. (உ௫)

சாந்து வாசச் சவாது புழுகினல்
வேய்ந்த பொற்றரை முற்று மெழுகினர்
பூந்து ணர்கள் பொவிதா நாற்றினா
வாய்ந்த பொற்றுகில் கொண்டு வணைந்தனர். (உ௬)

(உ௩) செறிநதனர் - நெருங்கினா. நவம் - ஒன்பது. மனறல் - கலி
யாணம். அலங்கிருதம் - அலங்காரம். புனைகென - செய்கின்ற. செய்தன -
செய்தாற்போல. படாம் - திரைச்சீலை. மனவு - சங்குமணி. படங்கு - மே
ற்கட்டி.

(உ௪) இரசதம் - வெள்ளி. துகிர் - பவளம். நிரைத்தனர் - வரிசை
படுத்தினா. அயர் - செய்கின்ற. ஆடுகின்ற. மிண்டிய - நெருங்கிய. முண்
டகம் - தாமரை. மாலிகை - மாலை. விசிக்குவா - கட்டுவா.

(உ௫) யநதர் - பந்தல்.

(உ௬) சாந்து - சுத்தனம். வேயநத - அணிநத. பூநதுணர் - பூங்கொ
த்து. நாற்றினர் - நொங்கவிட்டனர். பொற்றுகில் - பீதாம்பரம்.

காண்டொ றுங்கண் கவரு நவமணித்

தூண்க டேற்றஞ் சுவைமிக வேதரு

மாண்க ரும்பு நிரைத்தனர் மாமணி

பூண்கொள் பாவை நிரையிற் பொருத்தினார்.

(2.௪)

*கூழகி னோடு கதலி நிறைத்தனர்

விமலன் றன்னை மருடுகன மேவலா

விமய வேந்த னிமையவர் வேந்தென்றே

யமுத பூரண கும்பம்வத தாரரோ.

(2.௫)

விரிப தாகை விளக்கம்வைத் தாரெழி

றருக னாடிவெண் சாமரை சேர்த்தினார்

முரச நன்முனைப் பாலிகை மொய்ம்மணி

யரிய மங்கல மியாவு மமைத்தனர்.

(2.௬)

வேறு.

அமரா பதியும் மனகா புரியும்

மிமயா சலம்வந் திதுகா னுறுமேற்

கமைநா னுறவிவ வரையே கவினோர்

சுமைபா யுறவே தொகுசெய் தனரால்.

(௩.0)

கலைமா னொடுசெங் கமலா சனன்மா

னிலமான் முகனே ரிழையார் குழுமிக்

குலமால் வரைமா மயிலை குளிர்சீர்

மலிபூம் புனன்மஞ் சனமாட் டினரால்.

(௩.௧)

(2.௪) மாண் - மாட்சிமையுடைய. மாமணி - மாணிக்கம். பூண் கொள் - அணிந்த.

(2.௫) மருகு - மருமகன்.

ய் (2.௬) பதாகை - கொடி. முரசம்-அட்டமங்கலத்தொன்று. மொய்-கூட்டமாகிய.

(௩.0) அமராவதி - தேவலோகம். அனகாபுரி - சூரேயபட்டணம். கமை - பொறுமையோடு. இவ்வரை - இந்த இமயமலை. கவின் - அழகை. தொகுசெய்தனர் - சேர்த்துவைத்தனர்.

(௩.௧) குழுமி - கூடி. மஞ்சனம் ஆட்டினர் - வகாணஞ்செய்வித்தனர்.

எம்மன் னையின்மெல் விடைநோ வரவே
பொம்மென் கலையே புனைந்தார் திகழ்கார்
பம்முங் குழலிற் பகர்ச் ரகிலின்
கம்மென் மணமார் புகைகட் டினரால்.

(௩௨)

பிறைநேர் நுதலிற் பொருநீ றணிநது
துறுசீர் மலிசுந துரந்தீட் டினர்கூர்
கறையே லனகட் கடைக்கஞ் சனம்னைத்
தறனேர் குழலா ரணிசெய் தனரால்.

(௩௩)

களபப் புளகக் கனகச் சைலத்
திளமைத் தனமா மிருசெப் பதிலே
வளமைத் தொயில்செவ் வகையா யெழுதி
விளர்கச் சும்விசித் துனர்மெல் லியலார்.

(௩௪)

மதியொன் றிருபா லினும்வன் கிரணப்
பதிவந் ததெனப் பகர்தோ டுபுனைந்
ததிற்செவ் வரியம் மதியைக கவரா
தெதிரசெம் மணிச்சுட் டியிசைத் தனரால்

(௩௫)

கொடியிற் பவளக் கொடிசுந் றியசெய்
வடிவுந் றிடுதா மரைமா மலரி

(௩௨) நோவர - துன்பமுற. பொம்மென் - பொம்மென்றெலிக்கும.
கலை - மேகலாபரணம். பம்முங் - பதுங்கும. கம் - நல்வாசனைககுறிப்பு.

(௩௩) துறு - நெருங்கிய. கறை - கறுப்பு. அஞ்சனம் - மை. அறல்
கருமணல்.

(௩௪) களபம் - கூட்டுச்சுத்தனம் புளகம் - மயிர்க்கால் தடிப்பு.
கனகச்சைலத்து - மகாமேருமலைபோன்ற. வளமை - அழகு. விளர் - இள
மை, புதிது. விசித்தனர் - கட்டினர்.

(௩௫) மதியொன்று - (முகமாகிய) ஒருசுந்திரனது. வன்-வலிய - கிர
ணப்பதி, சூரியன். அதில் - அதனோட்டிலுள்ள. அரி - ஒளி. அம்மதியை-
அந்த (முகமாகிய) சுந்திரனை. கவராத - கிரகியாமல். எதிர் - நேரே.

(௩௬) கொடியின் - கொடிபோலும் பார்வதியினது. சுற்றிய - சுற்ற.
செய்வடிவு - செய்த அழகு. தாமரை - (கையாகிய) தாமரை. அடியில் -

னடியிற் சுடர்குழற் தடைந்தா லெனவே
தொடிபொற் கடகந் துணிவிற் புனைந்தார்.

(௩௩)

அக்கா லனைவென் தவனோ டழலை
முக்கால் வலம்வந் திடுமா முளரி
யிக்கா லெனவோ துதல்போ லொலிசோ
மிக்கா மறைநா புரமிட் டனரால்.

(௩௪)

வேறு.

அழகி னுக்கழ் கான வணங்கினுக் கரிதி' நிவ்வகை யாயணி
செய்தலு, மொழிவ ருங்களி மான்முத லோரடைந் தும்ப ராதியர்
தம்பெரு மான்பதம், வழுவி லாது பணிந்து நினக்கியா மன்னு மாம
ணக் கோலஞ்செய் கேமெனு, மொழிகு றிப்பிற் புகன்றுட் கருத்
தினை மூரல்கூட்ட மகிழ்ந்து முயன்றனர்.

(௩௫)

குலவு கங்கையை யாதிய தீர்த்தங்கள் கொணர்ந்து நீயு ரு மஞ்
சன மாட்டிலெவம, புலியின் றோலுடை நீக்கி யெழிறரு பொற்பி
தாம்பரஞ் சேர்த்திப் பொலிவின, விலகு நீறு நுதலணிந் தோங்குசீ
ரிசைகத் தூரித திலக மெழுதியே, மலியுஞ் செஞ்சடை முற்று
மறைத்துமா மணியி சைத்த மகுடந் தரித்தனர்.

(௩௬)

அன்பி னாற்சநத னாதி களபமெய் யையன் மேனி முழுது மணி
நதன, ரென்பி னுபர ணங்களை நீக்கியே யிரத்தி னுபர ணங்க டரித்
தனர், வன்ப னாகத்தின் கங்கண மாற்றிமா மணியின் வாகு வலயம்
புனைந்தனர், புன்பு லான்மழுச குல மகற்றியே பொருவின் மந்திர
வாள்கரம் பூட்டினார்.

(௪௦)

அடிப்பாகத்தில், சுடர் - (நாயகனாகிய) சூரியன். தொடி - வளையல், கட
கம் - கங்கணம்.

(௩௪) முளரி - தாமரை. மறைநாபுரம் - வேதமாகிய பாதசரம்.

(௩௫) ஒழிவரு - கெடுதலற்ற. களி - மகிழ்ச்சி. செய்கேம் - செய்
வோம். மூரல் - புன்சிரிப்பு.

(௩௬) திலகமெழுதி - பொட்டிட்டு.

(௪௦) என்பின் - எலும்பின், எனபல - வலியுடையதாய்.

மத்த மோடெருக் கந்தொடை மாற்றியே வாச மார்தரு மாலை
வணைத்தன, ரத்தி யாருரிப் போர்வை யகற்றியே யம்பொற் போர்
வை யழகுற் சாத்தினார், முத்தொ ழிற்கு முத்ல்வனுக் கிவ்வகை
முருந்த னுதி யவரெழில் செய்தெநிர், துத்தி யஞ்சொலி நிற்க வெ
முந்தரன் சுடர்செய் கோயிலின் வாயிலிற் றுன்னினான். (சக)

தேவர் மாமலர் மாரிகள் சிநகவே சித்தர் சாரணர் வாழ்த்தொலி
பொங்கவே, தாவி லாமணி மால்விடையேறினான் சந்தி ராதித்தா
வெண்குடை தாங்கினார், பூவை மெய்ய னடைப்பைகொண் டெய்
தினான் போத னுலவட்டங் கொடு போதனன், காவீனிழ லுறைந்த
ரு னிந்திரன் கனக ரதனக களாஞ்சிகொண் டெற்றனன். (சஉ)

தரும ராசன் சரணத்திற் சேர்த்திய தமனி யத்திருப் பாதுகை
தாங்கியே, விரைவி னெய்தினன் றம்புரு நாரதா வீணை கொண்டி
ரு பாலினு மேவினர், முருடு மலலரி சல்லரி காகள முரறு மெற்றிய
பம்பை குடமுழா, வரிய சங்கு தடாரி முரகட னமர துநதுபி யா
ப்பரித் தோங்கின (சங)

வேறு.

விரதைப்பெரு வொளவா

ளெநதைக்குழ னேநதி

நந்திககண நாதன்

வந்துறறனன் மன்றே,

(சச)

அடர்பூதாக் ளண்ணல்

சடைமேவிய தண்ணார்

(சக) மத்தம் - ணுமத்தம்பூ. எருக்கந்தொடை - வெள்ளருக்கலம்பூ
மாலை. அத்தி - யானை.

(சஉ) தா - கேடு. பூவைமெய்யன் - காயாமலாபோலுஞ்சரீரமுடைய
விஷ்ணு. போதன் - பிரமன். ஆலவட்டம் - விசிறி.

(சங) தருமராசன் - யமன். பாதுகை - பாதரகை. எற்றிய - அடி
க்கப்பட்ட. துநதுபி - தேவவாத்தியம். ஆர்ப்பரிதது - முழங்கி.

(சச) வந்தை - ஆசசரியம்.

(சடு) நீர்மை - குணமுடைய.

நெடுமாமதி நீர்மைத்
குடைகோடி கொணர்ந்தார்.

(சுரு)

கரமார்மணித கவரி
யிருபாலினு மிரட்டிப்
பெருமாமுலைப் பேதைச்
சுரர்மாதாக டொக்கார்.

(சுசு)

வருசாரணர் மடவார
விரிமாமணி விசிறி
யிருபாலினு மேந்தித்
திருமாதெனச் சோந்தார்.

(சுஎ)

அரவப்பதி யணங்கார
கரபொற்கும லத்தே
தெரிநற்றின திபம
விசைவிறகொடு மிடைந்தார்.

(சுஅ)

அகனீரர மகனீர்
மகிழ்கூதர வாழ்த்த
மி யுகின்னரர் மிவனார்
பகாவீணை பயின்றார்.

(சுக)

மதியேழ்மட வாருந்
துதிசோபனஞ் சொன்னார்
புதிதாக்கலை கொடுபொற்
பதிமாதர் படர்ந்தார்.

(ரு0)

(சுசு) கரம - ஒளி, இரட்டி - அசைத்து.

(சுஎ) மணி - இரத்தமபயித்த.

(சுஅ) அரவப்பதி - நாகருலகம். மிடைந்தார் - நெருங்கினார்.

(சுக) அகல் - விரிந்த, பயின்றார் - பாடினார்.

(ரு0) மதி - மதிக்கப்படுகின்ற, ஏழ்மடவார் - சத்தகன்னியர், பொற்
பதி - பொன்னுலகு.

இடர்தீர்தரு மியக்கர்
மடவார்நவ மணிப்பொற்
சுடரார்பணி சுமந்தே
பிடியாமெனப் பெயர்ந்தார்.

(௫௧)

வேறு.

எள்ளிடவு மிடமின்றி விண்ணுமண்ணு நெருங்கியொன்றா
யீமய வெற்பும், வெள்ளிவரை யஞ்சரியா நிரைததபெருஞ் சேனை
நடு விடைந டாத்தித், தள்ளலரும் வழியெலாங் கடந்திமய வரை
நகரிற் சார்த லோடும், வள்ளறிரு வழுகுண்ட மாநகரின் மாதாசிலர்
வகுப்ப தானார்.

(௫௨)

மெய்க்கோல விழிக்கொரி மணக்கோலந் தனக்கிணங்கு மேன்
மை யான, விக்கோலந் தனைபறியா திருக்கோல மிடுவதெனகொ
லென்பார் வாசக், கைக்கோலஞ் சரிநாணின் கருமபுயில்லி யுடனெடு
நாட் காப்ப்த நோன்மை, வைக்கோலி னனல்கொளுவுந் தன்மை
யெனப் பொடித்தத்தந்த வகைகா ணென்பார்.

(௫௩)

இத்தனைநாள் வரைவரைவேந் தியற்றுதவ மேயதிக மென்பா
ரன்னோன், புத்திரியாஞ் செந்நுவர்வாய்க் கொளிதவ மதிகமெனப்
புகல்வ ரிந்தக், கத்தனிவ டனைப்புணரப் புரிந்ததவ மதிகமென்பார்
கருது போழ்தின், மெத்துமிவர் மணக்கோலங் காணுறுமெம் மருந்
தவமே வியப்பென் பாரால்.

(௫௪)

கந்தமத னம்பெறுநன் கரும்பினெடு கருமபிசைத்த கரும்புந்
தாங்கு, மந்தமதன் முடிவாக வந்தமதன் முடிவானு னழித்த வா

(௫௧) பிடி - பெண்யானை.

(௫௨) தள்ளல் அரு - நீங்கற்கரிய, வள்ளல் - கொடையாளியாகிய
சிவபிரான்.

(௫௩) கோலம் - அழகு. இக்கோலம் - இந்தக்கலியாணக்கோலம்.
ஒலமிடுவது - அலறுவது. கை - கையிலுள்ள. கோல் - பாணம். அஞ்சு, —
அரிநான் - வண்டாகிய கயிறு. நோன்மை - வலிமை. வகை - விதம்.

(௫௪) வரைவேந்து - மலையாசன். துவர் - பவளமபோன்ற. மெத்
தும் - மிகும்.

(௫௫) கந்தம் - மணம். மதனம் - பஞ்சபாணுவத்தைக்குணங்களி
னோன்று, நன்கு, — அரும்பு - பூவரும்பு. கரும்பு - வண்டாகிய கயிறு.

றங், கெந்தமதம் வெந்தமதன் மீட்டுவர வளித்தவகை யென்கொ
லென்று, தந்தமதன் பெவ்வளவு எவ்வளவு மம்மடவார் சாற்றி
னாரால். (கூகூ)

எட்டிலே யெழுதாத மறையிலே யன்பர்தம திதயக் கஞ்ச
வீட்டிலே நாதாந்த வெளியிலே தெளிதமிழின் வியந்த மூவர்
பாட்டிலே யரியபரா பரத்திலே யிருக்குமுதற் பரம ரின்னோர் [ரூர்,
மாட்டிலே யேறிவருந் தன்மைபென்கொ லென்றுபலர் வகுத்துநின்

வேறு.

நிடத வெற்பனு நேரியாம் வெற்பனுந் திகிரி
வடிவு வெற்பனும் வழுதியாம் வெற்பனு மிமயக்
கடவுள் வெற்பனுங் கயிலேவெற் பிறையெதி ரெய்தி
யடிம லர்க்கணிற் பணிந்தெழுந் தருகுவந் தனரால். (கூஎ)

பெற்ற வாகன மணப்பந்த ரருகிடை பெயர
மற்ற வாகன மாலயன் கரம்பிடித் திழிந்தின்
கொற்ற வாகன மேவுகு ணதிபா நீற
துற்ற வாகனம் பரமவென் றனைவருந் தொழுதார். (கூஅ)

பந்த ரிற்சென்று மண்டபத் திடைபெரி தமைத்த
சுந்த ரத்தம னியவரி யாசனத் தும்ப
ரந்த ரத்தம ராகடொழு வமலனு மிருந்தான்
றந்த ரத்தவர் தனத்தங் ரவரிருந் தனரால். (கூசு)

இசைத்த - பொருந்திய. மதன் - வலி, முடிவாக. அந்த, — மதன் - மன்மு
தன். மதம் - நோக்கம்.

(கூசு) நாதாந்தவெளி - ஞானாகாயம். மூவர்பாட்டு - தேவாரம். பரா
பரம் - அநாதி. வகுத்து - பிரித்துப்பேசி.

(கூஎ) திகிரி - சக்கரம். வழுதி - பாண்டியன். கடவுள் - தெய்வத்
தன்மை. கணில் - இடத்தில்.

(கூஅ) பெற்றவாகனம் - இடபவாகனம். பெயர - பெயர்ந்துசெல்ல.
மற்ற - அசை. அவா - ஆசையும். கனம் - மேன்மையுமுடைய. இன் -
இனிய. கொற்ற - வெற்றியுடையாய். வா - வருவாய். கனம் - நிறைவு
ஆக - திருமேனியுடையாய்.

(கூசு) தமனிய - பொன்னாற்செய்த. உம்பர் - மேல். தந்தரத்த - தங்
கள் தகுதியுடைய. ஆதனத்து - ஆசனத்தில்.

வெற்பு மாதர்கண் மேனைய ரீன்றமென் குதலைக் ,
கற்பு மானினைத் தாங்கினர் கொணர்ந்துகண் ணுதலா
மற்புராணன் வலப்புறத் திருத்தினர் வாசப்
பொற்பு நடிண்மல ரான்மறைசு சடங்குகள புரிந்தான். (சு௦)

வேறு.

மாமத்தை யணிந்த வேணி வுள்ளார் முன்பு செய்த
வோமத்தீ வளர்த்தா னெள்ளும் பொரியுமற் றுதவி யெங்குந்
தாமத்தை யெழுப்பி நெய்புஞ் சொரிந்தவ னீரைஞ் னூறு
நாமத்தைப் புகன்றான் வாச நளினத்தை யிருப்பா யுற்றான். (1)

தமாபதி சடையிற் சூடித் தழைத்திடு முயிர்கட் கெல்லாஞ்
சுமாபதி பசுபா சங்க ளாகவே தோன்றி நின்ற
உமாபதி கரத்தா லெங்க ளுமைதிருக் கரத்தைப் பற்றி
யமாபதி யுடனே மத்தை முமமுறை வலஞ்செய் தானால் (2)

நற்கர கத்திற் றுங்கு நன்புனல கொணாநது பார
வெற்பிறை புதல்வி கையை விமலாகை யுடனே சேர்த்தி
யற்புதம் பெருக வார்த்துக கொடுத்தன னாதன்பி னண்ணல்
பொற்புமங் கலநா ணமமை கழுத்தினிற் புனைந்தான் மன்னோ.

வேறு.

ஆர்த்தன பல்விய மமரா பூமழை
தூர்த்தனர் வாழ்த்தினர் துகலின மாதவசு

(சு௦) மல - வளந்தங்கிய. சடங்கு - கிரியை.

(சு௧) மத்தை - ஊமத்தமபூ, தாமம - புகை. நாமம - பெயர். நளின
த்தை - தாமரைமலரை.

(சு௨) தமாபதி - இருட்காலத்தின் தலைவனாகிய சுதிரன். (தமாபதி
யென்பது எதுகைநோக்கி நீட்டல் விகாரம்பெற்றது) சுமா - பயன்கரு
தாது. (விகாரம்) பதி பசு பாசம் - திரிபதார்த்தங்கன். அமா - அசை.
பதி - அன்பு. (பத்தியென் பதனிடைக்குறை)

(சு௩) கரகம் - சலபாத்திரம். பொற்பு - அழகு.

(சு௪) தூர்த்தனர் - சிறைத்தனர். சீர்த்தி - கீர்த்தி. அரு - நீங்காத.

கக:—இடப்பாகம்பெற்ற சருக்கம்.

கக

சீர்த்திமா முனிவர்கள் சென்று மாமணம்.

பார்த்து மகிழ்ச்சியுட் பரவ வேத்தினர்.

(கக)

பேதையாங் கௌரியும் பெற்ற தாயுடன்

முதையைப் பணிந்தன எண்ண மன்னையே

சீதரன் முதலினோ ரியாருஞ் சென்றுசென்

முதரம் பெருகநின் றடிவ ணங்கினர்.

(கக)

மைந்தனைப் பணிந்துநம் பரன்ம கிழந்தன

னிந்தவிக் கதையிவ்வா றீது நிற்கமுன்

பந்தரிக் கிடப்புற மனித்த காதையைப்

புந்திசால் முனிவாகுப் புகல்வ தாயினான்.

(கக)

10-திருக்கல்யாணச் சருக்கம் முற்றிற்று.

ஆக திருவிருத்தம் சகக.

பதினொராவது:— இடப்பாகம்பெற்ற சருக்கம்.

மலைமகளை மணமுடித்து வெள்ளிமலை தனிம்கிழ்வாய் மத்
தத் தோடு, கலைநெறிசெஞ் சடைதாங்கு கண்ணுதல்வீற் றிருந்தா
னக காலே மேருச, சிலையனெழில் பசுப்பரவித் தேவர்கோன் குறை
யுரைக்கச் செலுமுன் னாகத், பொலவறுநா மறைபயிலு நாவி
னற் பிருகிறையைத் தொழுவந் தானால்

(க)

வந்தமுனி யருகிருக்குமுமையவளை யலதுவலம் வந்து ஷேகத்
தந்தியுரி போர்த்துமுக்கட் சயம்புவடி தொழுதானீன் சயில மீன்ற

(கக) ஆதரம் - அன்பு.

(கக) மைந்தன் - புத்திரனாகிய விநாயகக்கடவுள். அந்தரிக்கு - உமா
தேவிக்கு. புந்திசால் - அறிவுமிக்க.

(க) மத்தம் - ஊமத்தம்பூ, செறி - நெருங்கிய, முன்னாக - முன்னம்,
பிருகு - பிருகுமுனிவர். இறை - சிவபிரானே.

(உ) தந்தியுரி - யானைத்தோல், போர்த்தம் - மூடிக்கொண்டிருக்
கும். சயம்பு - சுயம்புவடிவாகிய சிவபிரான், குழ்ச்சி - தந்திரம், கந்தரம் -
கழுத்து.

சுந்தரிபார்த் திதுவறையுங் காண்கிலாப். புதுமைபிவன் சூழ்ச்சியெ
ன்றே, கந்தரத்தில் விடமுறையுஞ் சங்கரற்குச் சிற்சின்மொழி கழறி
னூளால். (உ)

உலகமெலா முவந்தெனையு முன்னையுமே பணியுமிவ னோரா
தென்னை, விலகியுனைப் பணியும்வகை விளம்புதியென் றுளதற்கு
விரிஞ்சன் றன்னே, டலர்கமல மின்கேள்வ னறியாத சுடர்வடி
வொன் றுகி மேருச், சிலைகுனித்துப் புரமெரித்த தேவதே வன்மலர்
வாய் திறந்து சொல்வான். (ங)

வேறு.

சத்தி யென்பது சிவமெனும் பொருளொளி தழைத்து
நத்து மின்பதுன் பங்களுக் கிடமதாய் நடத்திச்
சித்தி யாவையும் விளைத்தற மயக்கலாற் றோர்ந்த
முத்த ரானவ ருனையெண்ணு ராதலான் முனிவன். (ச)

வேறு.

சிவசத்தி யிரண்டு செறிந்திடலா
னவசத்திக ளிவ்வகை நண்ணநெடும்
புவனத்தொழின் முற்றுறு போழ்தினிலே
தவசத்தி சிவத்திடை சாருறுமே. (ரு)

சிவமேபொரு ளன்றியு மேதுசெய
னவமேபது வென்று நபந்ததன

(ங) ஓராது - உணராமல். விளம்புதி - சொல்வாய். ஆகி - ஆனவன்.
குனித்து - விளைத்து.

(ச) ஒளிதழைத்து - பிரகாசத்தால் விருத்தியாகி, நத்தம் - விரும்ப
ப்படும். அற - மிக.

(ரு) செறிந்திடல் - நெருங்கல். நவசத்திகள் - (மற்றை) ஒன்பதுசத்
திகள். புவனத்தொழில் - சிருட்டித்தொழிலை. முற்றுறுபோழ்தினில் -
முடிக்குங்காலத்தில். தவ - தவத்தையுடைய.

(ச) செயல் - செய்கை. நவமே - சிநேகமே. அது - சிவத்தோடு சத்
தியிருத்தல். நயந்ததனால் - விரும்பியதனால். கவலா - கவலையுடையாமல்.
கண்டனை - தெரிவாயாக.

விவனிது தெரிந்துணை யன்றியெனைக்

கவலாவலம் வந்தது கண்டனையால்.

(சு)

பிடிபோனடை பாலன பேசுமொழித்

துடிமின்னிடை யென்றின சொற்றிடலும்

வடிகொண்டு மதாத்தயி லொத்தெழிலே

குடிகொண்டக ணமபிகை கூறுவாரால்.

(எ)

வேறு.

ரித்த மாகி நிகழ்பரத துக்குமே

சத்தி யன்றியோ தாபர மிலையாற்

பததி யன்று படிவ முழுவதுஞ்

சுத்த மாசத்தி கூடுறென்று சொல்வரால்.

(அ)

பன்னு நாத பராசத்தி தன்னிடந்

துன்னு மொன்பது சுகதிக டோன்றுமா

லன்ன ஷொன்பதி லொன்றிறை யாமென

மன்னு வேதம் புகல்வது மாயமே.

(க)

ஏரு லாஹிய சததி யினிறசிவஞ்

சேரி லத்தொழி வியாவையுஞ் செய்யுமா

லாருஞ் சததி யகனறிடி லசசிவம்

பேரு தற்கு மரிதெனப பேசுமால்

(க0)

விந்து நாதத்தின் மேவ விலாதெனி

விந்த மன்னுயி ரியாவுமின ருப்பிடு

(எ) துடி - உடுக்கும், மின் - மின்னும்போன்ற, இடை - இடையை யுடையவளே, இன் - இந்தவார்த்தைகள், வடி - கூர்மை, மதர்த்து - கருவ க்கொண்டு.

(அ) ரித்தம் - அழியாமை, தாபரம் - ஆதாரம், பத்தியன்று - (இம் முனிவன் செய்கை) அன்பல்ல, படிவம் - (உம்முடைய) திருமேனி.

(க) நாதம் - ஒலிவடிவாகிய, இறை - சிவம், மாயமே - பொய்யா.

(க0) எத்தொழில்யாவையும் - எல்லாத்தொழில் முழுதும், பேருதற் கும் - அசைதற்கும், அரிது - முடியாது, (தாற்பரியம்)

(கக) விந்து - சத்தி, நாதம் - சிவம், வகுக்கும் - (சிவம்) சிவத்திக்கும்.

மந்த நாதத்தில் விர்து வணுகுங்கால்,
வந்த யாவைபுந் தோன்ற வுக்குமால். (கக)

சுதெ லாமுண ராதெனே ழீக்கிநிற்
காத லோடு பணிந்தது கண்டுமிப்
போது லீயும் புசுழந்தனை யென்றுமை
மாது கோப மனத்தினி லாகியே. (கஉ)

சென்று மட்டுற ரிடத் தெனிற் சேர்ந்தன
ளன்று விரண்டோ டயன்முத லோரெலா
நின்ற காய நிரம்ப வொடுங்கியே
பொன்று மாறு பொடையுந் திருந்தனர். (கங)

சச னுங்குற கண்டிமை போர்கண்மே
னேச னுகி லே ரிந் தேகிய
மாசி லாவுமை தன்னிடம் வந்துவிந்
காசு மாநிர சாபன் கழறுவான். (கச)

பேறு.

நீவில கித்தனி நின்றிற் றாடத்
தாவி கடத்தாத யகன், உ மென்குந்
தாவி வழத்தது சுராதிரா யாபன்
பூவினின் மன்றல் பொருந் துதல் போடும். (கரு)

சீருற வுன்னெடு சேர்ந்தெழி லங்கு
மீருற வெள்ளுமங் டெண்ணையு மென்ன

(கஉ) நின் - உன்னை.

(கங) விரண்டு - விஷ்ணு. காயம் - சரீரம். பொறையுற்று - சுமந்து
கொண்டு.

(கச) வில் - ஒளியுடைய. காசுமாநிரம் - பொன்மலை. சாபன் - வில்
லுடையவன். சசனுகிய மாநிரனெனக்கூட்டுக.

(கரு) அண்டத்து - அண்டங்களில். ஆவி - உயிர். கடத்தை - சரீர
த்தை. மன்றல் - வாசனை.

(கசு) இணங்கி - சம்மதித்து.

கக.—இடப்பாக்கம்பெற்ற சருக்கம்.

கட்டு

வோருரு வாசி வுரைத்தன மாகில்
யாரு மிணங்கி மிறைஞ்சவர் மாதே.

(கக)

என்ன வுரைத்துல கீனறரு ளன்னீன
தன்னீன மகிழந்தக லத்திடை தங்க
முன்னி யணைத்திட மொய்குழல வேணிச
சென்னிய னோடு செறித்தன ளனமே.

(கக)

வேறு.

சென்னியிலோர் புறங்கூந்த லோபுறங்கோ டாமிரு செவியி
லொன்றிற, றுன்னியசங் கொன்றினமணித தோடுகராம புயத்தி
லொன்றிற றொடிமற றொன்றில, வன்னியுறு மருவிரண்டு காலிலொ
ன்று கழலொன்று மணிசசி லமபு, வினனவடி வால்வாம விமபவல்லி
வலப்பாகத தீச னாறு.

(கக)

அவவுருவோ டிரசதமா திரமீதி லரியணையி லமாந்தார் செய்ய,
கொவ்வையித முமைபாகங் கொண்ட திரைத தனமமரா குழுஉக்
குள யாருரு, செவ்வனசப பதமபரவு மிரதிரனுக் கெவழுதித தென்
ன னோடும், வெவ்வமாசெய் துறுமகுட பங்கமினி யுரைத்துமென
விளமப ஹறான.

(கக)

11 - இடப்பாக்கம்பெற்ற சருக்கம் முற்றுப்பெற்றது.

ஆகக திருவிருசதம சகக.

(கக) அகலத்திடை - மாரபளி - ததில மொய்குழல - நெருங்கிய
கூந்தலையுடையவுமாதேவ் செறித்தன - (ஒன்றுசோகது) நெருங்கியிருந்
தனள்.

(கக) கோடரம - சடை, கராமபுயம் - கையாகியதாமரை, தொடி -
வளையல், வன்னி - அக்கினி, கழல - வீரககழல், இன்ன - இததனமையா
கிய, வடிவு - திருமேனி.

(கக) இரசதமாதிரம் - கயிலாசமலை வனசம் - தாமரைப்பூ, வெங்
அம் - கொடியசுண்டை மருடபங்கம் - கீட்டமிழத்தல,

பன்னிரண்டாவது—

இந்திரன் மகுடபங்கம் பெற்ற சருக்கம்.

மதுரையி னுக்கிர வழுதி மண்ணெலார்
துதிசெயப் பாய்ந்தெதிர் சுருட்டு நீடிரை
நதிபதி சுவறவேல் விடுத்து நன்மனு
விதிமுறை யுலகெலாம் விளங்கக காக்குநாள். (க)

மாரியற் துலகினில் மலிந்து நீர்செறி
யேரிவா யெரியெழ வினங்கு நற்குடி
சீரியல் கெட்டது சிறுமை யுற்றது
பாரெலா மிம்முறை பரி சழிந்தவே. (உ)

இன்னண நிகழவிவ் விழிவு தீர்ப்பதற்
குன்னியே யுதியர்கோன் வளவ னுக்கிர
தென்னனிம் மூவரு மலயஞ் சோந்துவான்
மின்னொளிர் சடைக்குறு முனிமுன் மேவியே. (ங)

உற்றடி பணிந்துதம் முளக்கு றிப்பெலாஞ்
சொறதலு மம்முனி துளங்குங் கொணிலை
முற்றுமோர்ந் தரசர்மூ வருக்கு மோதுவான்
மற்றது கரதலா மலக மென்னவே. (ச)

அருக்கன்முன் கவிபின்ன ரார லிவ்வகை
நெருக்கமை மாரிபெய் யானு நீங்குமென்

(க) மண - பூமி, சுருட்டும் - மடக்கும், நீந்திரை - நீண்டஅலை,
நதிபதி - கடல், சுவற - வற்ற.

(உ) மாரி - மழை, மலிந்து - நிறைந்து, ஏரிவாய் - குளத்தினிடத்
தில், எரி - அக்கினி, பரிசு - தன்மை.

(ங) இன்னணம்-இவ்விதம், உதியர்கோன் - சேரன், வளவன்-சோ
முன், உக்கிரதென்னன் - உக்கிரபாண்டியன், மலயம் - பொதியமலை.

(ச) துளங்கும் - அசையும், கோள்நிலை - நவக்கிரகங்களினிலைமை,
அது - அந்நிலைமை, கரதல ஆமலகம் - உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி.

(இ) அருக்கன் - சூரியன், கவி - சுக்கிரன், ஆரல் - செவ்வாய், நெ
ருக்க - நெருக்கிச்செல்ல, மை - மேகம், இருக்கு - வேதம்.

கஉ.—இந்திரன் மீகுடபங்கம் பெற்ற சருக்கம். குள்.

றிருத்ததே முதன்மறை யெடுத்துக் கீட்டிய
பெருக்கமா னுலெலாம் பேசு கின்றதே. (இ)

அம்முறை கோளெலா மடுத்துச் செல்வதா
விம்மகி தனின்மழை பொழித லின்றியே
வெமமைசோந் ததுமழை வேண்டி லிந்திரற்
கும்மனக குறையெலா மறிய வோதுவீர். (ஈ)

எகுமென் றுனதற கிசைந்து வானுறை
போகிபாற செல்வழி புகலு வாரியனத
தோகைபங் காவனைச் சோம வாரகதின
மோகமாய்ப் பூரனை முறையி னுமறிஞல். (எ)

எண்ணிய பயனெலா மெய்து மெனறுமுக
கண்ணிறை சோமவா ரதநின் காட்சியு
முண்ணிறை யுவகையா நிறை பூரனை
பண்ணிமீ மிதிக்கும் பகாநன மேயினான். (அ)

மலைகளிற் சிறந்தது வடகுன றுன்களிற
றுலையிலா வருளொடு துலங்கு தேதுவே
தலைமையாக தானத்தி னன்ன நானமே
நிலைதருக களிற்சுடா தருந் தினககின்மேல. (ஊ)

நராகளின் மேனமையக கணாபொன் னாட்டினிற்
சுராதமி லதிக்குஞ் சோம சேகர
னுரைசெய்மந திரத்திலுந் செழுத்த துண்மையாம்
விரதமுள் ளேசகி வார மேலதாம். (க0)

(சு) மகி - பூமி உம - உலகளுடைய.

(எ) போகி - இந்திரன்.

(அ) காட்சி - கோற்றம், உவகை - மகிழ்ச்சி.

(ஊ) வடகுன்று - மகாமேருமலை. ஆன்கள் - பசுக்கள். தேது - காம
தேது. தரு - மரம். சுராதரு - கற்பகம்.

(க0) சுரர் - தேவா. சோமசேகரன் - சந்திரனைத் தலையிற்றரித்தவன்
பிரான். சசிவாரம் - சோமவாரம்.

இல்லறக் கிழமைபுண் டவரில் வாழ்க்கைவிட்

டல்லறீர் துறவறத் தவர்தங் காந்தனோ

டெல்லியில் வாழ்வின பதியி முந்தவ,

ரொல்லையிவ் விரதனோற் றொழுகிற் சீர்தரும்

(கக)

மங்கைபங் காளனை வணங்கிப் போற்றுநாட்

டிங்களவா ரமதலா தில்லை தீநெறிப்

பங்கமாம் பிறவினோ யொழிததுப் டாபுக

முங்கண் பதமல ரடைய வுய்க்குமால்.

(கஉ)

என்றவ னுரைத்தலு மிருசெ விகொளா

நன்றென விருகர முகிழ்த்து நன்முனி

தன்றுணைப் பதமலா தாழ்நது வநதுபின்

வென்றிவேன் மன்னாழ வருமெய் யன்பினே.

(கங)

துங்கமால் விடைவருஞ் சொக்க நாயகன்

பங்கய மலரடி மனம்ப திததுமேற்

றிங்கனோன் பியறநவுஞ் செய்த வத்தினன்

மங்குரோய் வான்புகும வழிகண் டாரரோ.

(கச)

வேறு

விண்ணெறிச சென்ற மூன்று வேந்தரு நூற்றுப் பத்துக்

கண்ணெறி யுடைய கோமான கனிநதுறை கொலுவிற் புக்கார்

(கக) கிழமை - உரிமை. அல்லல் - துன்பம். காந்தன் - நாயகன். எல்லை - அளவு. வாழ்வின - வாழ்வையுடைய. பதி - நகரம். ஒல்லை - விரைவில். நோற்றொழுகில் - செய்துவருதால்.

(கஉ) உயகமம் - (அவவிரதம்) செலுத்தும்.

(கங) செவி - காதுகளில். கொண்டு - ஏற்று. முகிழ்த்து - குவித்து.

(கச) துவகம் - உயர்ச்சி. மங்குல் - மேகம்.

(கஊ) நெறி - வழி. ஏறி - வீசுகின்ற. பெண்ணை - பனம்பூமாலை. புயத்தன் - புயத்தையுடைய சேரன். கோழிவேந்த - உறையூர்க்குத் தலைவனாகிய சேரமுனை. தண் - குளிர்ச்சியை. ஏறி - வீசுகின்ற. காமன் - கற்ப சத்தாகுகிறவன்.

கஉ — இந்நிரன் மகுடபங்குப் பெற்ற சருக்கம். (கஉ)

புண்ணெறி செவ்வேற் பெண்ணைப் புயத்தனங் கோழி வேந்தன்
தண்ணெறி காமன் காட்டுந் தவிசிடை யினிது வைக. (கஉ)

அம்புவி யொருகோ லோச்சு மடலுகர வழுதி பென்பான்
கிம்புரி மகுட ரதனக் கிளரொளி பரப்பத் தேவர்
தம்பிரான் றவிசி லேறிச சரியணை யிருக்க விந்தான்
வெம்பியுட் புழுங்கி மறற வேந்தாதம் முகத்தை நோக்கா. (கஉ)

யாதுநீர் கருதி வந்த தியம்புமி னென்னப் பாக
சாதன வெங்க ணுட்டின் மழையின்றிச சாராதே மென்றார்
காதலுற் றன்னா நாட்டிற் கருமுகில் சுரக்க நல்கி
யோதரும பலபூ ணுடை யுதவிநீர் சென்மி னென்றான். (கஉ)

மனத்திலவே நெண்ணங் கொண்டு வரிசைபோ லநேகர் தாங்கிக்
கனத்தோண் மெலியு மொறறைக கடியவா ரததை யின்னே
யுணக்களித் தனங்கொள னென்ற னும்பாகோன வழுதி வாங்கித்
தனக்குறித தான நிமபத தாமமபோற் கழுகதி விட்டான். (கஉ)

தாதவிழ் தாபோல் வேய்ந்த தடம்பப வலிகண் டிந்தான்
மேதகு மனமுங் கொளளா விமமித மெய்தித் தென்றற்
பூதலத் தரசே யாரம பொறுதகபாண் டியனென றுனனை
மேதினி யின்று தொடடு விளம்புக வென்று சொன்னான். (கஉ)

இன்னணந தேவர் கோமா னிசைக்கயா வதுமவா ளாமே
தென்னவன் மதுரை சேர்ந்தான் சிலபகல கழிந்தபின்ன

(கஉ) ஓசகம் - செலுத்தும் அடல் - வயி. கிம்புரிமகுடம், — (இரு
பெயரோட்டு) சரியணை - சரியாசனம் (ஆக). வெம்பி - வாடி. புழுங்கி-
வருகதி.

(கஉ) யாது - ஏது. பாகசாதன - இந்நிரனே

(கஉ) கடிய - கொடிய. ஆரததை - முத்தமாஸையை. இன்னே - இப்
பொழுதே. வழுதி - பாண்டியன். நிமபததாமம் - வேப்பமாலை.

(கஉ) மேதகு - மேனமைதங்கிய. விமமிதம் - ஆச்சரியம். தென்றற்
பூதலம் - தென்றற்காற்று வீசும் பாண்டியநாடு. மேதினி - பூமி.

(உஉ) யாவதும - ஒன்றும. வாளாமே - பேசாமல். (தாற்பரியம்) அவித்
விளங்கும்.

தன்னதென் பொதிகை வேட்டை யாடுவா நெண்ணிச் சென்றான்
மிண்ணிர் மேக நான்கும் வெற்பிடை மேயக் கண்டான். (உ௦)

அடுத்தபுட் கலாவ ருத்த மாதியா மேக நான்குந்
தொடுத்துடன் பிடித்து நெஞ்சந் துணுக்குமத் தனைகால் யாத்துப்
படுத்தவா ரணம்போற் கூடற் பதிகொண்டு சென்று தென்னன்
விடுச்சிறை வைத்தா னீது மகபதிக் கொற்றர் சொன்னார். (உ௧)

சொல்லிய கொடுஞ்சொற் காற்றாத் துருத்தியாஞ் செவிவா யோடி
யொல்லையிற் கோபச் செந்தி யு நுத்தெழக் கண்ணு சொல்வான்
நெல்லையிற் வறப்ப வென்று ஞாந்தைச சமந்தான் காரை
வில்லதாச் சிறையிட டானோர் மனிதற்கிவ் வலியா தென்னா. (உ௨)

விக்கிய மாண மூள விண்ணவர் கோமா னான்கு
யாங்குறு படையுஞ் சூழப் பஞ்சவன் மதுரை புககா
விக்கருஞ் செழியன் சேனை நிலையுமவ் வண்ணஞ் சூழத்
தாங்கிரு படையு மொன்றிச சமர்புரிந் தினைக்க லுற்றார். (உ௩)

இற்றவெம் படைக ளன்றி யிருந்தவெம் படைகள் சூழ
மற்றிரு வரும்வில் வாங்கி வடிக்கனை விடுத்தக தாங்கள்
கற்றவெம் படைக ளியாவுந் கணக்கிலா தோச்சி ரோசகி
யுற்றபோர் வினைத்து நின்ற ரொருவருக் கொருவர் தாழார். (உ௪)

அன்னது தெரிந்து தேவாக் கரசனவச் சிரம்விட் டாப்பத்
தென்னவன் வளைகைக் கொண்டு திரித்துவி் சுதலு மன்னோன்

(உ௧) தொடுத்து - பற்றி. துணுகுற - நடுங்க. தனைகால்யாத்து -
காவில்விலங்கிட்டு. படுத்த, - வாரணம் - யானை. ஒற்றா - தூதர்.

(உ௨) தாற்று - காற்றாக. ஒல்லையில் - விரைவில். உருத்து - கோபி
த்து. கண்ணு - (உடல்) வெறுமையி. வறப்ப - வற்ற. என்னுன் - என்று
சொன்னவனாகி, வல்லதா - வல்லமையுடையதாக. என்னா - என்று.

(உ௩) நான்குபடை - ராத கச தூரக பதாதிகள். பஞ்சவன் - பாண்டி
யன். ஒன்றி - சேர்ந்தது.

(உ௪) ஒச்சி - எறித்து.

(உ௫) வச்சிரம் - வச்சிராயுதம். வினை - சக்கரம். திரித்து - சுழற்றி.
சூலிசம் - வச்சிராயுதம். சாய்த்து - செடுத்து. மகுடபங்கம் - கீரீடமிழத்
தல். புரிதது - செய்தது.

கூ. — இந்திரன் வரம்பெற்ற சருக்கம். ௧௩௩

நன்னது குலிசர் தன்னைச் சாய்த்துருத் தழல்போற் சேறிப்,
பொன்னவர் மகுட பங்கம் புரிந்தது தேவர் கோணை. (௨௩)

மணிமுடி சிதைந்து போன வாசவன் வழுதி ஊம்மூர்க்
கணிபெற மீழ்பெய் ஸ்ப்பே னம்முகில் விடுத்தி யென்னப்
பணிவரைத் தோலை போக்கப் பாசுர மனத்தி லோர்ந்து
அணிவுடன் வழுதி காரைச சூழ்தனை நீக்கா னாக. (௨௪)

அந்தவா சவற்கு நட்டோ னாமென வொருவே ளாளன்
வந்தியாம் பிணையென் றேற்று மஞ்சுசூழ் சிதைமீட் டான்மே
லிந்திரன் மகுட பங்கத் தியலுமா பதிபாற் செப்பிச்
சிந்தைநோய் நணிதத வாறு முனிவர்க்குத் தெரிப்பான் ஞ்தன். ()

12 - இந்திரன் மகுடபங்கம்பெற்ற சருக்கம் முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம். ௪௬௩.

பதின்மூன்றாவது:— இந்திரன் வரம்பெற்ற சருக்கம்.

வாசவ னந்தி பாதம வணங்கியான் வரவீ சமரு
நேசமா யுணர்த்து கென்றே நிகழ்த்தினு னதனை நந்தி
தேசறு மரன்பா லெய்திச செப்பலுந் தருதி யென்றான்
மாசிலா தவனாவு குற்ற வலாரிபைச சிவன்மு னுய்த்தான். (௧)

வந்துநா ரியுமே தானும வடிவொன்ற யிருந்த நீல
கந்தரன் றனைத்தன் கண்ணுந் களிப்புறம் கண்டு மேலாஞ்

(௨௧) அணி - அழகு. விடுததி - விடுப்பாய், பணி - வாசகம், பாசு
ரம் - ஓலையை.

(௨௨) நட்டோன் - சிநேகன். பிணை, — ஏற்று - ஏற்றுகொண்டு.
மஞ்சு - மேகம். தெரிப்பான் - தெளிவிப்பான்.

(௧) யான்வரவு - என்வருதல். உணர்த்துக - சொல்லுவாய், தேசு -
அழகு. தருதி - அழைத்துவருவாய், வலாரியை - இவ்வினை. உய்த்தான் -
செலுத்தினான்.

(௨) காரி - பார்வதி. கந்தரன் - கண்டத்துதையுடையவன். பெரறி -
இவ்வினியம்.

சிந்தைவாக் குடன்மெய் மூன்று பொறிகளு மொருங்கு சேரச்
சந்தமார் பதங்க டம்மிற் ருழந்தெழுந் தினைய சொல்வான். (உ)

சங்கரா போற்றி பிள்ளை சசிபுனை மாலா போற்றி
கங்கையார் சடையாய் போற்றி காய்மழுப் படையாய் போற்றி
துங்கமால் விடையாய் போற்றி தோகைபங் குடையாய் போற்றி
யெங்குமா கியமெய்ச் சோதி யிறையவா போற்றி போற்றி. (ங)

ஆதிசன் ளீறி லாத வருட்பெருங் குணதகாய் போற்றி
பாதிமெய்ப் பசுசை சோகத பவளமா மலையே போற்றி
தாதிடை யுதிர்பொற் கொணதைத தாமனே போற்றி கஞ்ச
வேதியன் மாலுக் கெட்டா விண்ணவா போற்றி போற்றி. (ச)

கரும்புனைக காய்ந்த நெற்றிக் கண்ணனே போற்றி யன்பர்
விரும்பிய தனிகுரு நேம விரதனே போற்றி முல்லை
யரும்பினை நகையார் செங்கை யணிவளை கவாநது பின்னுந்
தரும்பெரி யவனே போற்றி சயம்பவே போற்றி போற்றி. (ரு)

என்றுநற் றுதிகள் செய்தே யிருகையுந் சென்னி மேலாய்
சின்றவன் றன்னை நோக்கி கியக மகிழ்நனை டெனபா
லுன்றனி வரவே தென்ன வரைதகலு மாரன போரிற்
சென்றுதன் மகுட பிறை திறனெலாந் தெரியா சொல்வான். (கூ)

வேறு.

சேரல நெடுமபனை சிறந்தபுன னுடன்

வீரமிகு மாறனிவா மெய்மமதை வி ருபின்

(ங) பிள்ளை - இளஞ்சுந்திரன். மாலா - ஆசையுடையவனே.

(ச) கன் - கடு. ஈறு - கடை. இடை - கடுவில தாமனே - மாலை யை யுடையவனே.

(ரு) நேமம் - நயதி இளை - வருகதுகின்ற. நகையா - பல்வையுடை யபெண்கள். வளை - வளையல். கவாநது - கிரகிதது. [வளைகவாநத சரிதம். திருவிளையாடல்புராணம் வளையல்வற்ற படலத்தாட்காணக]

(கூ) ஈண்டு - இவ்விடத்தது. தனிவரவு - தனியேவருதல். மாறன் - பாண்டியன். இற்ற - பங்கமடைந்த.

(எ) சேரலன் - சேரன். பனை - வயல். புனனுடன் - நீராட்டையு டைய சோழன். சாரம் - இனிமை.

சாரமுட னென்னருகு சாரவவர் தங்கட

கேரணியு மாசன மிருந்திட வளித்தேன்.

(௭)

ஆங்கிரு வருந்தவி சடைந்தனர்க ணிம்பத்

தேங்கிளரு மாலைபுனை தென்னவன் விரைந்தென்

பாங்குற விருக்கவது பார்த்தெதி ரிருக்கும்

வீங்குபுய மன்னவர் விரும்பிய தளித்தேன்.

(௮)

அப்பொழுது தென்னவ னகன்றுபுய லைத்தன்

கைப்பட வடர்த்துமிகு காவலி லமைத்தே

யொப்பில்வளை யாலென்மகு டத்தையி முடைத்தா

னப்பரி செலாமுன தருட்டிறமை யன்றோ.

(௯)

வன்பகை புகுந்திடையி மையையொரு மேழி

யன்பிணை கொடுத்துவிடு வித்தவத னாலே

தென்பெருகு பாண்டிவள நாட்டிடை சிறக்க

வென்பெயர்கொ டோர்க்கரி தோன்றவரு ளீவாய்.

(௧௦)

அந்தலம் வியப்புறவெ னம்மையொடு நீயு

மித்தகைய கோலமொ டெழுந்தருளி யாங்கே

கத்துபுய லின்சிறை களைந்துவிடு வித்த

வுத்தமர்க னுடொறு முவப்புடன் விளங்க.

(௧௧)

நின்கிருபை செய்கவென நித்தனு மகிழ்ந்தே

நன்கமலை சேர்ந்திலகு பாண்டிவள நாட்டிற்

(௭) நிம்பம் - வேம்பு. தேம் - வாசனை. கிளரும் - விளங்கும். பாங்கு - பக்கம்.

(௯) புயலை - (புட்கலாவர்த்தமுதலிய) மேகங்களை. அடர்த்து - பொருது. வளை - சக்கரம். பரிசு - தன்மை.

(௧௦) பகை - பகைவனிடத்தில். இடையும் - வருந்தும். மையை - மேகங்களை. மேழியன் - கலப்பைத்தொழிலுடைய வேளாளன். இதன் - அழகு. கொடு - கொண்டு. நகரி - நகரம்.

(௧௧) வியப்பு - மகிழ்ச்சி. கோலம் - தோற்றம். கத்து - முழங்குகின்ற. உத்தமர் - (வேளாளராகிய) நன்மையுடையவர்.

(௧௨) கமலை - இலக்குமி. பொன்கிரி - மகாமேருமலை. தென்கிரி - பொதியமலை.

பொன்கிரி தனக்குநிக ராகியெழில் பூண்டே
தென்கிரி சிறக்குமத னுத்தர திசைக்கண். (கஉ)

தாமரைபி லிந்திரை தழைக்கும்வயல் குழுஞ்
சேமநதி யின்கரை சிறந்தவட பாலாய்ப்
பூமருவு பொன்னகரி போனகரி யொன்றுன்
ஹமமொடு தோன்றுமதி னுமினி நிருப்போம். (கங)

வேறு.

அங்கோதரு வேளாளரென் னருள்பெற்றக மகிழ்வாய்ப்
பொங்கோதநற் கலையேபுனை புலியுள்ளன வுஞ்சீர்
மங்காடுதழி லுடனேமிக வாழ்வாரவ ணீபோய்ச்
செங்காவியி னறைசேருநிட் சேபப்புன றேழ்யதே. (கசு)

அன்புற்றணி வடவீதியி லமாகுஞ்சர முகலை
முன்பிற்றுதி செய்தெம்மைபு முன்னித்தொழு தேபுன்
அன்பற்றுவின முடிபெற்றுயர் தொன்மைப்படி ஷான்மே
லின்புற்றுறை வாயெனனவு மிசைத்தான்மக பதிககே. (கரு)

விடைகொண்டொரு துநர்மாதிர ிந்தேபடர் பசைசத்
கொடிதுன்றுதல் போலவருறை கோமானடி பரவித்
கடிதங்கிர சதவெற்பிணை காட்டித்தமிழ் முனிவன்
குடிக்கொண்டயர் பொதியத்திறை கூடப்பதி சேர்த்தான். (கக)

வைகைப்புன றேழ்யதேயவண் வளாசொக்கரை றாதோ
டுய்கைக்கருள் செய்வாயென வேரநித்தொழு தேநித்

(கங) இந்நிறை - இலக்குமி. சேமநதி - (இந்நிறை மருடர்) புதையல்கொண்டிருக்கும் ஆறு. பூ-அழகு. போல் நகரி-போலநகரம். உன் நாமம்-உன்பெயர், வாசவன்.

(கசு) ஓதரு - சொல்லுதற்கரிய. ஓதம் - கடலாகிய. கலை - சேலை. நறை - தேன். நிட்சேபப்புனல் - நிட்சேபநதியினர்.

(கரு) வில் - ஒளியுள்ள. முடி - மருடம். மரபழிகரு - இந்நிறைக்கு.

(கசு) துகிராமாதிரம் - பவளமலை. துன்றுதல் - நெருங்குதல். கடி - காவல். இரசதவெற்பு - வெள்ளிமலைக்கு. இணை - ஒப்பு. குடி கொண்டு - குடியிருக்கப்பெற்று. காட்டியுயரெனக்கூடடுக. இறை - பாண்டியன்.

(கங) உய்கைக்கு - பிழைத்தற்கு. குலிசம் - வச்சிராயுதம். செய்கட்கு - வயல்களுக்கு. எழுபுனல் - மேல்வருநீர்.

கைபறறிய குவிசத்திறை கண்டான்வள நகரைச
செய்கட்கெழு புனலபாயுதிட சேபககரை யருகே. (க௭)

மறைவானாக னெறியாலுயா வளவீதிக னொருபா
விறையோசெறி வெடுமேவிப வெழிலவீதிக னொருபான்
முறைகோன லவை சியா கநதொழின் முயலவீதிக னொருபா
னிவைவாழவுறு வேளாளாக னெடுவீதிக னொருபால. (க௮)

மபனைப்பொரு வியகபமியா வாழவீதிக னொருபா
னயமுற ிட வெழு ியாவியா நணறுநதெரு வெருபாற்
செபமுறபல குடிபனகொடு செறிவீதிக னொருபாற்
குயவெறபொடு விலைமா காகா குலவுநதெரு வெருபால. (க௯)

வேறு.

ஆவணத்தினை சிறப்பையோ ராயிர
ராநிறுநாநில வரியாப
புலிற பி கலக திற்பொன னுலகிதிக
தேவை மாநகா ருபெற வேங்குமால. (௨௦)

இந்த மாநகா நாபப னிலகிய
சிறத கததரு பீழிற டெகரா
னிநதர சாபத திணகிய கோலமாய
வந்த முககண வரதனை யுககண்டான. (௨௧)

இந்ரு குடு மிறைய வன முன்னத
நதம் பட்ட சரிணிபு மாதியாய

(௧௮) இறையோ - கடிதவிய செறிவு - கெருககம்

(௧௯) பொருவிய - ஓசை க மியா - சச்சா ஒவியா - சித்திரமெழு

துவோ பண இசையுடையத குயவெறபு - முலையாகியமலை.

(௨௦) சூண - கடைவீதி ஆயிரநாவினை - ஆதிசேடன். அரிய
வா - அருமையுடையவாக பூவில் பூரியில் தேவைமாநகா - வாசவனல்
லா

(௨௧) நாபபண - நடுவிடத்தில் சிந்தகததரு - புளியமரம். செகரா
வான - செவ்வானம் இநதரசாபம் - இந்திரததுச இணகிய - பொரு
கிய கோலமாய - அழகாக

(௨௨) இந்ரு சந்திரனை. கநதம் - வாசனை புடகரிணி - ஒரு தீர்த

வந்து செண்பத மாநிலம் வைகிய
தந்தி யானனன் றுள்களுங் கண்டனன். (உஉ)

மாத வத்துக் குறுமுனி வாய்மையாற்
பூத லத்திற் புகுநதி மாந்தாசெய்
பாத கத்தைப் படிநது விலககரீள்
காதல் வைக்குநிட் சேயமுங் கண்டனன். (உங)

அங்கு பூம்புன லாடி மடநதையர்
கொங்கை மீதணி குங்கும முஞ்சநதுஞ்
செங்கண் மையுங் கரைத்தெழில் சேரலாற்
கங்கை சோணை யமுனையைக காட்டுமால். (உச)

அங்க மாசையுற் றாடிடு மெண்ணிலா
சங்க மாசை கடுக்குமன னாரகை
சங்க மீனாந தரள மெழில்வரால்
சங்க மீனவிழி தநதரங் காட்டுமால். (உடு)

கந்த ரத்தவை வேலெனுங் கண்ணியர்
கந்த ரததரங் கம்புகள காட்டின
மந்த ரததனங் காட்டின மஞ்சு
மந்த ரதத வனச முகைகளே. (உசு)

தம. ஆதியாய - முதறபொருளாகி. செண்பகம-ஒருமரம். தந்தியானனன்-
யானைமுகவிநாயகக்கடவுள்.

(உங) நிட்சேபநதியெனக்கூட்டுக.

(உச) சுந்தம - சுந்தனமும. கங்கை - வெண்ணிறமுள்ள கங்காநதி.
சோணை - சிவப்புநிறமுள்ள சோணைநதி. யமுனை - கறுப்புநிறமுள்ள யமு
நைநதி.

(உடு) அம கம் - அழகியநீர். அங்கம - சரீரம். மாசை - பொன்.
கடுக்கும - போலும். நகை - பறகள். சங்கம அனாம - சங்குகளாற்பெறப்ப
டும். தரளம் - முத்துக்கள். சங்கம - கணைக்கால். விழி - விழிகளுடைய.
தரம் - உவமை.

(உசு) கந்தர் - முருகக்கடவுள். அத்த - கையிலுள்ள. வை - கூரிய.
கந்தர - கழுத்தினது. தரம் - உவமானத்தை. கம்புகள் - சங்குகள். மந்தர
த்தனம் - மந்தாமலைபோன்றமுலைகளை. மஞ்சு - அழகு. சுமந்த - தாங்கிய.
வித்த - சிவந்த. வனசமுலைகள் - தாமரையருமபுகள்.

கக.—இத்திரன் வரம்பெற்ற சருக்கம். ககஎ

குவளை யோசை வலத்தழ கோகைதங்
குவளை யோசைசெய் மாதர்கண் கூந்தன்மோ
கவளை யாருங் கரத்தரி பாங்குதங்
கவளை யாரு மவர்க்கிணை காட்டுவார். (உஎ)

ஈசன் றானன் றியம்புவ ரப்படி
தேச குழு நகருஞ் சிவனிடம்
பாச மாகப் பரைநண்ணு ம வண்ணமும்
பேச ருந்தன் னதியின் பெருக்கமும். (உஅ)

கண்டு கண்டு மிகவுங் களிப்புளங்
கொண்டு வாசக குடிஞையு னெய்தியே
யண்டா நாயகன் போபகாந தாடினான்
பண்டு வெறபின் சிறையரி பான்மையான். (உக)

புனவி லாழ்ந்தெழும் போதினி லொண்மணிக்
கனக டாழுடி கையினி லெய்தலாற
பனக வாரப் பரனருள் பாடியுள்
வினன்முன கஞ்ச மெனமலாந தானரோ. (உ௫)

திரையின் மாமணி சேருதிட் சேபநீள
கரையு றககக னததச ரீரியோ
ருரையிம மோலி யுனதெனக கூறவே
வினரகொள் பூமழை விண்ணவா பெய்தனர். (உச)

(உஎ) குவளையோ - நீலோற்பலமோ. சைவலதது - பாசிககொத்
தின். கைதவகு - கையினிடததுததங்கிய. வளை - வளையல். மோகம் - விர
கமுடைய. வளை - சவகு. பாவகு - பககத்தில. தவகு அவளை - தவகுதின்
றஅந்த இலககுதியை அவர்ககு - அமமாதருககு.

(உஅ) வரப்படி - வரத்தினபடி. பாசம - அன்பு. தென் - அழகிய.

(உக) குடிஞை - ரிட்சேபநீதி.

(உ௫) முடி - (பாண்டியனாற் பங்கம்பெற்ற) கிரீடம். பனகவாரம்.
சர்ப்பமாகியமாலை. இணை - சூரியன். கஞ்சம் - தாமரை. மலர்ந்தான் - மக
ழ்ச்சியுற்றான்.

(உச) திரையின் - அலையில். ககனத்து - ஆகாயத்தில. மோலி - ம
குடம். வினா - வாசனை.

மந்த ரத்துணைத் தோளுடை மன்னவன்
சிந்து மோலி திரும்ப வெனக்கெனத்
தந்த தென்னுளந் தித்திப்புச சாரலா
லிந்த வாற்றினை யேதென வெண்ணினான் (௩௨)

தம்பல் கண்ணிற் றரளங்க டோன்றலா
லிம்பர் நல்லுரு விற்றது காணலாற
பம்பல் வாடும் பரிசில்கண் டோளகலாற்
கம்பு நேர்களத் தாமொழி காட்டலால். (௩௩)

கருப்ப மாநதி யெனனனித காசினி
விருப்ப மாக விளமபுகை ஶ்ரேநிய
சுருப்பின் மாலையன சூழிகை சென்னியிற
பொருப்பின் மேற்கதி ஶ்ருகநெனச சூழினான். (௩௪)

அந்த ரத்தி லறையிடு துத்துரி
சிந்து விற்கம் பலைமிகு செய்யலை
வநது செண்பகத் தைநங்கை வரநாரு
முநதப் பூசை முறையி லிபற்றினான். (௩௫)

(௩௨) மந்தரத்துணை - மந்தர மலைபோலப் இரண்டு திரும்ப - மறு
படி. ஏது - யாது.

(௩௩) தம் - தன்னுடைய பலகண்ணில் - பட்டை ததில், (பலகண்ணு
க்களில்). தரளங்கன் - முச்சூடகன் இடப - இவ்விடகது நல - நலல.
உருவீற்றது - வடிவீனையடைந்ததாகிய உரு, (வடிவ உடைபடுவது) பம்
பல் வாடும் பரிசில் - (பயிர்கள்) வாட்டமடையுந், (நெருங்கிய இரு
ளில்) (காமுகர்கள்) (வாட்டமடையுந்) சனமை) களையி - பார்த்து ஒங்க
லால் - உயர்ச்சியடைதலால். கம்பு - சங்கு. தாமொழி - சொல்லக்கூடலால்,
(சுவையாற்) காண்பித்தலால். தம் எனபது எதுகைநோக்கித் தன்னென
லாயிற்று.

(௩௪) கருப்பநதி - கருமபாறு. விளமபுகை - சொல்லுக. சுருமயில் -
வண்டிகளில்லாத. மாலையன - கற்பகப்பூமாலையனாக இருந்தான். சூழிகை -
மருடம். கதிரூததென - சூரியனுதித்தாற்போல, சுருமபென்பது கருப்பு
எனவிசாரப்பட்டு அம் சாரிபைபெற்றது

(௩௫) அறைபடும் - முழங்கும். சிந்துவில் - காலபோல செண்பகம் -
ஒருமரம்.

கங்.—இத்திரன் வரம்பெற்ற சருக்கம். ககக

ஆங்கு நின்மெவ ராயினுஞ் செண்பகப்
பாங்கு வைகும் பரைநக னுகிய
தூங்கன் மாமுகன றுடொழு தூயவ
ரோங்கு செலவம் பெறுவாக ஞண்மையே. (ஙங)

என்று கூறி யிறையவா கோயிலுட
சென்று சென்னிபிற நெஞ்சடை குழியந
தூன்று கையிற றொடி பரிக் கங்கண
மொன்றி யாக மிரண்டுமொன முகவே. (ஙங)

ஒளிகொள வெண்ணை நிகழில் மொககலை
வெளிநி கா ததிடு மினனொரு பாதியாயப்
புளிபி னீழற பொருதுகந காளை
யுரிநி ரம்ப விருங்குமுடி குண்ணை. (ஙங)

கமபு பாரிபி லோகரி சாண்டிலா
நமப ரஞ்சடா ராதனை காண்டை
யமப சங்குனா ராபிப பெயலா
விமப ரெணாவில் விழியைந கலையே. (ஙங)

இகழநத தகந னியாகந தொலைநுமேற
நிகழநத சோதியைச் சினைகசொன மெயநளாற
புகழநது ரோமம் பொடிபாரின் றெததிகேய
மகிழநது பாத மலாகுநிற முழநகனன (ச௦)

(ஙங) பாங்கு - பககட தூங்கல் - யானை

(ஙங) குழியம் - உச்சிகொண்டை தொடி - வளையல் பணி - பா
மபு ஒன்றி - பொருத்தப்பட்டு ௧௧௨ - திருமேனி

(ஙங) நகை - பல சித்திலம் - முதலு ஒக்கலை - இடை. வெளி -
ஆகாயம். மின் - உமாதேவி கங்காளனை - முழுவெலுமபணிநதவனை
அளி - கருணை

(ஙங) கமபு - சங்கு. பாணி - கை அமபகம் - கண. இம்பா - இவ்
விடத்தில.

(ச௦) நிகழநத - விளங்கிட.

வேறு.

பரையொரு பாகனைப் பணியுங் காலையும்
விசைகமழ் கொன்றையான் மெய்தன் கண்களிறு
புரையறத் தெரியலாற் புளக மோங்கவே
வரைகிற கரிந்தவன் மகிழ்ந்து கூறுவான். (சக)

ஆயிரம் விழியெனக் கமைந்த தாதலின்
மாயிரு ஞாலத்தின் மல்கு, பொன்னுல
காய்வுர்த் தேவையு மதிவித் தேவையுந்
தூயமா வளங்களுந் துலங்கக் கண்டனன். (சஉ)

என்றெழுந் தாடினா னிறையைக் காண்டொறுந்
துன்றிய பெருங்கனி துலங்கிப் பாண்டியன
வன்றிறல் புரிந்துசெய் மகிமை யீதென
நின்றவன் னுதிபல நிகழ்த்தி னுனரோ. (சங)

நன்றிசெ யுத்தம நாரி யர்த்தராய்
வென்றிசேர் தேவையில் விளங்கு மீசனே
பன்றியு மெகினமும் பரந்து தேடிட
நின்றமெய்ச் சோதியே நீல கண்டனே. (சச)

உருவமிச் சகந்தனி லுள்ள யாவுமா
யருவமே வெளியொளி யாகி நிற்பதாற்
பெருகிய மறைகளாற் பேணிப் பேசுதற்
கரியமெய்ப் பொருளதா யமர்ந்த தானுவே. (சரு)

(சக) புரை - குற்றம். தெரியல் - காணல்.

(சஉ) மாயிரு - மிகப்பெரிய. ஞாலத்தில் - பூமியில். மல்கு - நிறைந்த. ஊர்த்தேவை - ஊராகியதேவை. அதில் - அதைப்பார்க்கினும். (உயர்ந்த) இத்தேவையும் - இந்தவாசவனுராகிய தேவையும். கண்டனன் - பார்த்தேன்.

(சங) வன்றிறல் - மிக்கவலிமை. நின்றவன் - நின்றவனாகி. நிகழ்த்தல் - சொல்லுதல்.

(சச) அர்த்தர் - பாடியுடையவர். எகினம் - பிரமாவாகிய அன்னம்.

(சரு) யாவும் - எல்லாச்சராகங்களும். வெளி - ஆகாயம்.

என்பெருங் கவலையை யிறுத்துச் சூழிகை
தென்பெறக் கொடுத்தரு டேவ் தேவனே
யன்பொடு பூசைசெய் பாலம் காகவே
ஊன்பொரு காலனை முடித்த காலனே.

(சக)

கோவையிற் சிவப்புறு மிதழ்க்கொங் காரணம்
பூவையொத் திலங்கிய புவன நாயகி
தேவையிற் பொலிவுறச் சிவன்மெய் யொன்றிய
பாவையே யறத்தொழில் பயிலுஞ் செல்வியே.

(சஎ)

ஆதிகள் ளீறிலா தகண்ட மாகிய
கோதின்மெய்ப் பொருளுனைக் குறித்துப் பேசுவே
போதினான் முகத்தயன் புயன்மெய் யாரிவ
ரேதிகைப் பாரெனி லெவர்சொல் வார்களே.

(சஅ)

என்றுநற் றுதிசொலி யிமய மென்றசீர்க்
குன்றுத் தியபசங் கொடிதங் கொண்டார்
துன்றுசெம் மணிவரைத தோற்ற மென்னவே
நின்றதற் பரன்கழு னினைவொ டேகியே.

(சக)

வானுல கடைந்தக மகிழ்வொ டுந்திரன்
பூநிறை கற்பக நிழலிற் போநதுசெங்
கோனிறை முறைமைகைக் கொண்டு வைகினான்
ருனவ ரானவர் தலைநடுங்கவே.

(இ௦)

(சக) இறுதது - அழிதது. ருடிகை - மருடம். தென - அழகு. பசு
லற்கு - குழந்தையாகிய மார்க்கண்டருக்கு. காலனே - திருவடியுடைய
வனே.

(சஎ) கோவையின் - கோவைப்பழத்தைப் பார்க்கினும். இதழ் - அந்
ரமும். கொங்கா - கொங்கையும. ஆனம் - முகமும். பூவை - தாமரைம
லரை. நாயகி - தேவியே. அறத்தொழில் - முப்பத்திரண்டு தருமச்செயல்.

(சஅ) ளள் - நடு. ஈறு - கடை. அகண்டம் - கண்டிக்கப்படாமை.
புயல் மெய்யார் - மேகம்போன்ற சரீரமுடைய விஷ்ணு. இவரே.

(சக) செம்மணிவரை - மானிககமலை. தோற்றம் - காட்சி.

(இ௦) போநது - வந்து. முறைமை - நீதி. தானவர் - அசுரர்.

இந்திரன் வரத்தில்வந் திலங்கு தேவையிற்
சிந்தகத் தருவுருச் சேர்ந்து முன்னமே,
வந்துதங் கிபநெடு வச்சி ராங்கன்மைக்
கந்தர னன்றுரை கழுவும் வாய்மைபோல்.

(இக)

மரவுருக் கரந்துதொல் வடிவ மாகியே
பரனுமை யொன்றிவாழ் பதம்ப ணிந்துபோ
புரமிகு கயிலேயி லுற்றுத் தன்றொழில்
வரன்முறை புரிந்தர னிடத்தில் வைகினான்.

(இஉ)

மகபதி வேண்டிய வரமும் பெற்றுத்தன்
னிகரறு மணிமுடி நிலைமை பெற்றது
மிகலற விளக்கினே னிரவி வன்மன்வா
னகமகிழ் பதம்பெறு மாற்றல் செப்புவாம்.

(இங)

13 - இந்திரன் வரம்பெற்ற சருக்கம் ழற்றுப்பெற்றது.

ஆகத் திருவிருத்தம் இசை.

பதினான்காவது:—

இரவி வர்மன் பதம்பெற்ற சருக்கம்.

திருமருவுங் குலசைவனம் பதிபுரக்குஞ் சீர்வேந்த
னுருமருவு காமனென வுரைக்கவுறும் பேரெழிலான்
றருமநெறி வழுவாதான் சகலகலை யுந்தெரிந்தோன்
மரும்ருவி வரைகளென வளர்ந்தோங்கு மணிப்புயத்தான்.

(க)

பரிதிசுலத் தவன்வெகுண்ட பறறார்வெந் திடத்திப்
பொருதிமலான் கருணைபொழி புராரிதனை நினைந்துபதந்

(இக) சிந்தகத்தருவுரு - புளியமரவடிவம். உரைகழுவும் - சொல்லும்.

(இஉ) கரந்து - மறைத்து. வரன்முறை - கிரமமாக.

(இங) மகபதி - இந்திரன். நிலைமை - நிலைத்திருத்தல். இகல்-பகை.
இரவீவன்மன் - சேரர்களிலோரரசன். பதம் - பதவி. ஆற்றல் - வலிமை.

(க) குலசை - சேரதேசத்திலொரு நகரம். மரு - வாசனை.

(உ) பரிதி - சூரியன். பற்றார் - பகைவர். வெநநிட - புறங்காட்ட. -
திறலான் - வலிமையுடையான். தருதி - கொடுத்தருளுவாய். தாலுவான் -
நாவுடையவன்.

கசு.—இரவீ வர்மன் ப்தம்பெற்ற சுருக்கம். ௧௨௩

தருதியென வேதுதிக்குந் தாலுவான் சிவனடியூர்
புருதிசைபார்த் தெகூசென்று வணங்குமிகு பத்தியினன். (௨)

ஆறிலொன்று குடிகளிறை தரவாங்கி யரசாள்வோ
னீறுவந்து சேரினுநதா னியம்புமொழி யதுதப்பி
வேறுமொழி பகரான்பார் வேல்வேந்தர் முடிமாலை
நாறுகழ லானெனியோர நவையகற்று மன்புடையான். (௩)

வாணியருள் பெற்றுயர்ந்த பாவலர்க்கும் வாரிபுனை
நீணிலத்தின் மறையவர்க்கு நிதிமாரி சொரிகரத்தான்
முணிழற்கீழ்ச சகம்புரக்கு முமையவன்செய் தருமங்கள்
பேணிரவி வருமனெனப் பேர்தாங்கு மன்னவனே. (௪)

இத்தகைய மன்செங்கோல் வளைவின் றி பியற்றுநாட்
டத்தையினம் பார்ப்பினுக்குப் பருந்திரைகள் கொணர்ந்துதருஞ்
சித்திரகா யபுமாமனுஞ் சேர்ந்தொருபா லினில்வாழு
மத்திறமே கடைமணினா வசையாம லரசாண்டான். (௫)

அன்னவன்றன் றேவிவயிற் முகித்தவரிக் குருளையொப்பாய்
மன்னுகுல சேகரன்றான வளாநதோங்கி யினவரசே

(௩) இறை - வரிப்பொருள். ராறு - ராசம். நாறு - மணக்கின்ற.
நவை - குற்றம்.

(௪) வாணி - சரசுவதி. வாரி - கடல். செய்தருமங்கள் - செய்தமுப்
பத்திரனடு தருமங்கள்.

(௫) வளைவு - கோணுதல், நீதிவறுதல். தத்தை - கிளிகளின்.
பார்ப்பினுகு - குஞ்சுகளுக்கு. இரை - உணவுப்பொருள். சித்திரகாயம் -
புலி. ஆன் - பசு. பால் - பகம. அதகிறமே - அநதமுறையே. கடைம்
ணினா - தலைவாயிற்கட்டிய மணியின் நாகு. அசையாமல், — அஃதாவது:-
யாராவது இடையூறுற்றால் அது தீர்க்குமபொருட்டுவது அரசன் வாயிற்
கட்டிய மணியையசைத்தால் அம்மணியோசையாலரசனறிந்து விசாரித்து
அவ்விடையூற்றை கேடுவது பண்டைவழக்கு; ஆதலால் இவனிடையூறு
ராமற் காப்பதனால் மணியசைத்ததற்கிடமில்லை யென்பது.

(௬) அரிக்குருளை - சிங்கக்குட்டி. குழ்ச்சி - ஆராய்ச்சி. அழைச்சு
மக்திரி. சாற்றுது - சொல்வான்.

யென்னுமெழிற் பருவமிவ னெய்துதலு மவ்வரசன்
நன்னுளத்தி லொருகுமுச்சி யெண்ணியமைச் சுடன்சாற்றும். (௬)

வேறு.

தனையனுக் கரசை யீந்து தவஞ்செய நினைப்ப தற்குக்
கனையு லுடுத்த பாரிற் காசியே முதலாப் பண்டை
வினையறுந் தலத்துக் கெல்லா மேலதாந் தலமி யாதோ
நினைவொடு பகர்தி யென்ன நிருபனுக் கமைச்சன் சொல்வான். (௭)

காசியம் பலந்தென் சோணை காளத்தி முதுகுன் றுருந்
பேசருங் காஞ்சி யானைக் காச்சிரா மலையாம் பேரு
ராசுறு கராவாய்ப் பிள்ளை யழைத், புக் கொளிசெங் கோடு
மாசறு கழுக்குன் றீசன் மன்னிடை மருதா ரோடு. (௮)

பாண்டி நாட் டினிற்றென் கூடல் களாவனஞ் சேறை பாங்கே
நீண்டமா வனமாம் புன்னை வனநெல்லை யிலங்குந் தேவை
பூண்டிக முமைகோன் வையும் புதியமா நகர்குற் றுல
மீண்டுநம் பான்வாழ் கின்ற தின்னமுந் தலமுண் டாமால். (௯)

இப்பெருந் தலங்க டம்மு ளீசனோ டிறைவி கூடி
யொப்பிலா தேக மாகி யுவநதினி திருக்கு மூதூர்
செப்பருந் திருச்செங் கோடு தேவையென் றிரண்டு மேலா
மப்பதி தனினு மிரதத் தேவையே யதிக மாமால் (௧௦)

வாசவன் வருத்தர் தீர்த்து மகுடமீர் ததும் சற்குப்
பூசனை புரியும் வேத நம்பியான் பொரும றீரத்

(௭) தனையனுக்கு - புத்திரனாகிய குலசேகரனுக்கு. கனை - முழுவது
கின்ற.

(௮) அம்பலம் - சிதம்பரம். சோணை - அருணாசலம். முதுகுன்று -
பழமலை. சிராமலை - திரிசிரபுரம். கரா - முதலை. புக்கொளி - அவிநாசி.

(௯) களாவனம் - கருவைநல்லூர். சேறை - சேற்றூர். புன்னைவனம் -
சங்கரனூர்கோயில். நெல்லை - திருநெல்வேலி. தேவை - வாசவனல்லூர். புதிய
மாநகர் - புதுவையென்னும புளியங்குடி.

(௧௦) ஈசனோடிதிறைவிகூடி - அர்த்தநாரீசகரராகி.

(௧௧) பொருமல் - துன்பம், தேம்பி - வாடி.

கசு.—இரவி வர்மன் பதம்பெற்ற சருக்கம். ௧௨௮

தேசுறு மன்னோன் நேவி தேம்பிமாய்ந தவணை மீட்டு

மாசுறு வழைத்து நல்கி யதுவுழித் தலமே யாமால்.

(௧௭)

எந்நெஞ்சுஞ் சென்று தீராப் பழவினை யெல்லாங் காட்டந்

தங்குசெந் தழவி னீங்காத் திமிரமா கியது சான்றோன்

வெங்கிர ணத்தி னாலே விலகல்போ லுமையோர் பாங்கா

யங்கணன வாழுந் தேவை நினைப்புழி யகலு மாதோ.

(௧௮)

அத்தலைச் சிலை கெல்லா மரன்வடி வாரு மாந்தர்

சுத்தவிண் ணவாரீ ரெல்லாந் துலங்கிய தீர்த்த மாம்பூங்

கொத்தலா சோலை யாவுங் குளிரசுர தருவே யாரு

மித்தக வாலே தேவை யெழிற்சிவ லோக மாமே.

(௧௯)

ஆதலா லவண்போர் தீச னருசசனை புரித னன்றாங்

கோதறு குணததா யென்று கூறவங் கதனைக கேட்டு

வேதமு மறியுா முககண் விண்ணவன் கமல பாதப

போதினை மனத்தி லெண்ணிப் புறப்பட வொருப்பட்ட டானால்.

(௨௦)

வேறு.

மனைவி யோடுதிமன் னைநத னோடுமணி வைய மேறினன் வ

ரைப்புயன், கனைகு ரற்கய மநேக நீளிரத கருது கத்திர ளநேகம்

வான், முனைகொள விராக ளநேக ரிரதமுறை மொய்தது முன்பினு

நடக்கவே, வினைய மெண்ணுந லபைச்சா கைதொழுது வேர்து தன்

னருகு போதவே.

(௨௧)

கொற்ற வன்புகழை யெந்த நாளுநனி கூற நீளகலைகள் கோத

றக, கற்ற பாவலாகள் சிவிசை மீதொரு கணத்தின் வந்தருகு சார

(௨௨) காட்டம் - விற்கு.

(௨௩) அத்தலை - அவ்விடத்தில். சிலை - கல். மாந்தர் - மனிதர்.

(௨௪) ஒருப்பட்டான் - ஒருமனப்பட்டான்.

(௨௫) வையம் - தேர். கனைகுரல் - மிருகதழுழக்கம், கயம் - யானை
கருதுகத்திரள் - குதிரைக்கட்டம். வினையம் - குழ்ச்சி, ஆலோசனை.
போத - வர.

(௨௬) கொற்றவன் - அரசன். இலகு - பிரகாசிக்கின்ற. மிழற்ற -
வாசிக்க. (தாற்பரியம்)

வே, குற்ற மற்றில் ஓரம்பை யென்னவரு கோல மாதர்புடை சூழ
வே, சுற்று மேழிசையின் வல்ல மாதர்பலர் சூழ்ந்தி யாழ்தனை மிழ
ற்றவே. (௧௬)

வார்க டற்கனெலி முகின்மு முக்கெனவும் வாய்த்த பல்விய மு
ழங்கவே, தேர்ந டத்தியெழி லூர்க டந்துமிரு சீர்கொ டேவைநகர்
'சூறுகினுன், கார்வ முங்கலென நல்கும் வண்மைபுனை கையினு னள
கை யமரர்பே, ஞர்ம னென்னவளர் பேர்கொண் மன்மெய்மொழி
யுடைய கோனிரவி வர்மனே. (௧௭)

கோகி லத்தொகுதி மாம ரத்தில்விசை கொண்டு செல்லமிரு
கொம்புசேர், மோக நற்கனி யநேக மிக்குகண் முறிந்து சாயவவண்
மோதவே, வாரு நக்கிரண வார மெங்கனும் வயங்கு செய்மருவு
தேவையிற், பாக டெத்தமொழி பாக னாலய வலப்பு றத்தினதி பார்
த்தனன் (௧௮)

அிங்கு தண்புனல் படிந்து பூசுரர்க ளங்கை மீதினி ல்ளிப்பிலாப்
புங்க மீறுகன கங்கொ டெத்தடிகள் போற்றி நந்முதிகள் பேசியே
'சிங்க வேற்றைய கொற்ற வன்பெரிய தெ நவ ணைந்திலகு வல்லவை
மங்கைபங்கன்வளாசென்பகத்தினிழல்வை குமையனடி தொழுதனன்

கங்கை துன்றுசடை வேணி யன்சின கரத்தில் வந்தவ ணிலங்
குபூஞ், சங்கு வாழ்ந்துலவு குப்ப புட்கரிணி தன்னி லுண்மகிழ்வொ

(௧௭) வரர் - நீண்ட. முகில - மேகம். குறுகினுன் - அணுகினுன்.
வழங்கல் - கொடுத்தல். வண்மை - கொடை. பேர் - பெரிய. ஊர் - தேவ
லோகம். பேர் - கீர்த்தி. மன் - அரசன்.

(௧௮) தொகுதி - கூட்டம். கொம்பு - பூங்கொம்பு. மோகம் - ஆசை
யுடைய. இக்கு - கரும்பு. கண் - கணுக்கன். அவண் - அவ்விடத்தில். வா
ரு உற - அழகுபொருத. கிரணஆரம் - ஒளியுடைய முத்துக்கள். வயங்கு-
விளங்குகின்ற. செய - வயல். பாகு - கருப்பம்பாகு.

(௧௯) புங்கம் மீறு - உயர்ச்சிமிருந்த. சிங்கவேறு - ஆண்சிங்கம். பங்
கனாகிய ஐயனெனக்கூட்டுக.

(௨௦) துன்று - நெருங்கிய. சடைவேணி, — (இருபெயரொட்டு)
சினகரத்தில் - ஆலயத்தில். கும்பபுட்கரிணி - ஒருதீர்த்தம். கொங்கு - வா
சனே. ஐயன் - ஐயனா.

கசு.—இரவி வர்மன் பதம்பெற்ற சருக்கம். ௧௨௪

டாடியே, கொங்கு தங்குமுழல் பங்கன் மேவிவளர் கோயி நன்னை
வல மாகவே, செங்கை சென்னிமிசை தொழுது போந்தொரு திணை
க்கணையனுழை சேர்ந்தனன். (௨௪)

செண்டு தன்கர மெடுத்து வாரண முயர்த்த கோனடன தெரி
சனங், கண்ட வாரியன் மலர்ப்ப தந்தொழுது காரி பாலிலகு கன்னி
மார், முண்ட கச்சரண் வணங்கி யொண்கிரண மொய்த்த பிஞ்சு
மதி நதியுடன், வண்டு கிண்டிதழி கொண்ட வார்சடை மதாரி முன்
மன்விரை வாகவே. (௨௫)

வந்து மும்முறை பணிந்து வில்வமொரு பத்து நூறிடப வாக
னத், தெந்தை தேவையிறை பூச னைக்குரிய நம்பி யாலிய லருச்
சனை, சந்த நாலுகழன் மீது செய்யவுரை சாற்றி மிக்கதுதி பேசி
னான், கொந்து லாவுகுளிர் சோலை வாய்மருவு கோல மாநகர் புரந்த
கோன். (௨௬)

வேறு.

இந்தார் சடிலத் திறைவா சரண மிபநல் லுரியாய் சரணஞ்
சரண, நொந்தார் குறைநீர்த் தருள்வாய் சரண நுதலம் பகனே சர
ணஞ் சரணம், வந்தார் பொழிவின் மலர்வாய் மதுவுண் வண்டா ன்
துகா மரமோ தமலர்ச், செந்நா மரைமீ தனம்வாழ் பழனத் தே
வைப் பதியாய் சரணஞ் சரணம். (௨௭)

கங்கா நரணே சரணஞ் சரணங் கருணைக்கடலே சரணஞ் சரண
ம், வெங்கார் விடமார மிடமுய் சரணம் வேதா வறியா விமலா சரண,

(௨௮) செண்டு - செண்டாயுதம். வாரணம் - வெள்ளையானைக்கொடி.
கண்டு - பார்த்து. அவலூரியன் - அந்த அரிகரபுத்திரர். காரி - ஐயனார்.
பால் - பக்கம். கன்னிமார் - பூரணை, புட்கலையென்னுமிருவர்.
சரண - பதம். இதழி - கொன்றைமலை. மதாரி - மன்மதன் பகைவனாகிய
சிவபிரான். மன் - அரசன்.

(௨௯) நம்பி - அருச்சகர். கொத்து - பூகொத்து. புரந்த - காத்த.

(௩௦) இநது - சந்திரன். சடிலம் - சடை. சரணம் - அடைக்கலம்.
இபம் - யானை. நுதலம்பகனே - நெற்றிககண்ணுடையவனே. வந்து - தெ
ன்றல். காமரம் - ஓர்பண். பழனம் - வயல்.

(௩௧) மி—து - கண்டம். உயத்து - செலுத்தி. வளர் - வளர்க்கின்ற.

செங்கா தற்மோங்குவளர்த் ததனல் வைப்பத் துயிரியா வைப்புமுய்த
துவளர், செங்கா வியைவெல் விழிமா துமைசேர் தேவைப் பதியா
ய் சரணஞ் சரணம். (உச)

மருவா ரிதழித் தொடையாய் சரண மழுவேந் தியகைவந்தா
சரணம், பொருகார் முகமா மலையாய் சரணம் புரீ நெழுபுன் ன
கையாய் சரண, முருவே னமுமன் னமுமாய்ப் பதின லுலகுங்
கடிதே கியுமன் றுவருந், திருவாழ் மருமன் விதியா லறியாத் தே
வைப் பதியாய் சரணஞ் சரணம். (உரு)

வேறு.

என்றென்று துதித்தரி யேறலையான்
மின்றகிய வேணிய னுலயவாய்
நின்றம்பிகை போடுறை நித்தனைநீண்
மன்றந்தனி லாடிய வானவனை. (உச)

காமாரியை யுள்ள மிசுங்கனியாற்
பூமாரி பொழிந்து வணங்குமலா
தேமாரி சொரிந்திடு தேவைநகாக்
கோமானமர் கோயின் மருங்கொருசார். (உஎ)

மன்னித்துயில் காலையில் வந்திமயக
கன்னிகுகிறை நம்பி யெனக்கனவிற்
றுன்னிச்சக மீதுறு தொண்டர்களி
லெண்ணப்பணி யன்பி லுனக்கிணையார். (உஅ)

தாயன்பு தழைத்த தெனப்புவிபுன்
சேயன்பொடு சென்று புரக்கமனு

(உரு) கார்முதம் - வில். புரம் - திரிபுரம். ஏனம் - பன்றி.

(உச) அரியேறு - ஆண்சிங்கம்.

(உஎ) காமாரி - மன்மதனைக்கொன்ற சிவபிரான். மலர் - பூக்கள்.
தேம் மாரி - தேன்மழை. ஒருசார் - ஒருபக்கம்.

(உஅ) மன்னி - பொருந்தி. நம்பி - அருச்சகர். துன்னி - நெருங்கி.

(உக) சேய்-புத்திரனாகிய குலசேகரன். புரக - காகும்பொருட்டு.

கசு.—இரவி வர்மன் பதம்பெற்ற சருக்கம். க2க

வாயுந்தொ லமைச்சுட னேகிடவே
நீயிங்குறை யென்ன நிகழ்த்தினனல். (உக)

அக்காலை யெழுந்தட லோடவனு
மிக்காணை யெரித்தரு ளெந்தைபதம்
புக்காசை பொருந்திய வேலிறைவன்
முக்கோவிதை நாம மொழிந்தனனே. (கஉ)

வேறு,

ஆங்கெழின் மகன்றனை யழைத் தரர னன்பாய்ப்
பாங்குற விருத்திமனு வின்மறை பதர்ந்தா
னோங்குபுகழ் பெற்றபெரி பேராசனை யொறுத்தே
நிங்குபல புரிதகல் சிறப்பல விதைக்கே. (கக)

அலைகடல் வளைந்தபுவி யந்தணர்க ளாதி
தலைமெடுபறு நானகுவரு னாத்தவர்க டம்மை
யலைமகள் புணர்ந்தபக வனனுரு வெடுததுத்
தொலைவிலர சாய்மகிழ்வு தோன்றிட வளிக்கும். (கஉ)

மன்முறை திறம்பின்மறை வாய்முறை திறம்புங்
கன்னியர்கள் கற்புநெறி யானது கரக்குந்
துன்னியவில் ளாழ்வுநெடு மாமறை கருங்கித்
தென்னில மனைத்துவிடு சேதம்வரு மன்றே. (கக)

அல்லவநிர் லோர்விபுரி யாந்தணர் பசுக்கள்
வல்லபினி யாளர்சிறு வாமந் தாக்கா விருத்தர்

(க0) அவனும் - அந்த ஸ்ரீரவிவர்மனும். இக்கான் - கரும்பையுடைய மன்மதன். முக்கோ - மூன்றுகண்.

(கக) பாங்கு - பக்கத்தில். மனுவின் - மதுதருமசாத்திரத்தின். மறை - இரகசியங்களை. ஒறுதது - தண்டித்து.

(கஉ) அலைமகள் - இலக்குமி.

(கக) மன் - அரசன். முறை - நீதி. திறம்பின் - மாறுபட்டால். கரக்கும் - ஒளிரும். தென் - அழகிய.

(கசு) அல்லல் - துன்பம். தவிர் - நீக்கப்பட்ட. நோன்பினர் - விரதிகள். அளிக்கும் - உரப்பன்.

மெல்லியர்க றேண்பினர் மெலிந்தவர்க டம்மை
நல்லவனை போலிறைவ னன்குற வளிக்கும். (நக)

பூதல நடுங்கமிகு புன்றொழில் பொருந்தார்
மாதர்கண் முயக்கின்மனம் வைத்தயர மாட்டார்
காதலுட னேபிறாபொ ருள்கவர்தல் செய்யார்
சூதினை விருப்பொடு துணிநதுவனை யாடார். (நடு)

இகன்மிகு பெரும்படை யியன்றதுணை பைங்கூழ்
தகவுபெறு நன்குடிகண் முன்வரவு சாற்றும்
புகழ்பெருகு மந்திரி புறத்தெயில் பொருநதி
மகிபதி சகந்தனை வளம்பெற வளிக்கும் (நக)

காலையி லெழுநதுபுன லாடியொளிர் கண்ணார்
பாலவிறை யோனடி பணிந்துமறை யோர்கள்
சாலமகி முக்கனக தானமுத விப்பின்
கோலமுறு போனகநெப் பாலொடு கொடுத்தே. (ந௭)

அடிசினல் விருந்துட னயின்றுமகிழ் வோடு
கடிகமழ் செழுமபிள வருந்திமி கு காஞ்சேர்
வெடி கொண்மலர் சூடிநறு மென்கலவை பூசி
முடிமுதல வன்பணி முறைப்படி யணிநது. (ந௮)

அரியணையி லன்புற விருந்துமன மஞ்சிக
தரியலர் கொணர்ந்துதிறை தந்தடி வணங்க

(ந௯) முயக்கு - கலப்பு. அயர - சோர.

(ந௯) இகல்-வலி. துணை-அளவு. பைங்கூழ்-பசியசெல்வம். தகவு-த
குதி. முன்வரவு - பின்வருவகாரியம். புறத்தெயில் - வெளிக்கோட்டை.
முன்னன்பது - கலைமுன்.

(ந௭) ஒளிர் - விளங்குகின்ற. பாலம் - நெற்றி. கோலம் - அழகு.
போனகம் - சோறு.

(ந௮) அடிசில் - சோறு. அயின்று - உண்டு. கடிக - மணம். பிளவு -
வெட்டுப்பாக்கு. வெடி - நல்லமணம். முடிமுதலவன - மகுடம்புனைந்த அரசன்.
பணி - ஆபரணம்.

(ந௯) தரியலா - பகைவர். திறை - கப்பம். அரி - சிவகம். கழல் -
வீரக்கழல்.

கசு.—இரவி வர்மன் பதம்பெற்ற சருக்கம். கங்க

வரியொலி நிகர்க்குமுர சானது முழங்க
வரியொளி பெறுங்கழல் பதத்தினில் விளங்க. (௩௯)

படியிட ரொழித்துவரு பற்றலர்க டங்கண்
முடிபதம் வணங்கிட முனைநதெதி ரடர்த்துக்
குடியுரிதி யும்பெருகு மவ்வகை குறித்தே
மிடியுடைய ரத்தணாக டங்குறை விலகி. (௪௦)

அறம்பகரு தூல்கடமை யாய்ந்தவிர் பசுமபொன்
னிறம்பெறு மடநதையர் நிருத்தவெழில் கண்டு
சிறநதமணி யாழிசைகள் கேட்டுமிருள் சிந்திப்
புறம்படு பகற்பொழுது போமிறை வருக்கே. (௪௧)

நகரடையு மாதலர் தமக்கடிசி னல்கித
துகளற விருநதினெடு துய்த்தமுத மென்சொற்
பகழிவழி மாத்கல விககடல் படிநது
மகிஷுட னிராப்பொழுது போகருவர்கண் மன்னர் (௪௨)

வேறு.

இவ்வகை புனைந்துசெவகோன் மைவழுவா திருந்தியற்றி
யேதான் பூவாழ், தெவ்வரசர் பதம்பணிபசு செய்தரசா னுதிகயிவ்
ணியான சிறப்புந் றோங்கும், பொள யமிசை வருமால் துகர்ந்தசுந்தா
மணிநாதன பதத்தைப் போற்றி, செவ்வனசங் கமழ்பழனத் தே
வைநகா தனிவிருக்கச சிந்தித் தேனால். (௪௩)

(௪௦) படி - உலகிலுள்ளா, பற்றலர் - பகைவர். முனைநது - பொ
ருது. மிடியுடையார் - தரித்திரமுடையவராகிய.

(௪௧) அவர் - விளங்குகின்ற. நிருத்த எழில்-நடனத்தினழகு. மணி.
அழகிய, இருள்சிந்தி - இருளைக்கெடுத்து. புறம்படு - வெளிப்படுகின்ற.

(௪௨) ஆதலா - யாசகர். அடிசில் - சோறு. துய்த்து - உண்டு.
பகழி - பாணம் போன்ற.

(௪௩) புனைநது - (மகுடம்) தரித்தது. தெவ் - பகை. பொளவம் -
கடல். ஆலம் - விடம். துகர்ந்த - உண்ட. வனசம்-தாமரை. பழனம்-வயல்.

என்னமகன் றனக்குமகு டஞ்சுட்டிச் செங்கோலு மீந்து வாசு,
மன்னுதொடை வயவரோடு மந்திரிகண் மறைவாணர் மகிழ்ந்து கு
ழத், தென்னிலகு குலசைநகர்க் கேகவிடுத் தான்கோயில் சென்று
நாக, கன்னிபுண ரிறைவனடிச் கமலதிரி சனங்கண்டு கவிப்பின்
வைகி. (சச)

சாலைமடங் குளமன்ன சாலைமுத லானவெலாங் சமைத்து
வேதக், கோலமுது மந்தணருஞ் சிவனடியார் களுமகிழக் கொடுத்
துச் செய்ய, பாலவிழி யான்பணிகள் கோபுரங்கண் முதலாகப் பல
வாய்ச் செய்தே, சீலமுட னான்பதத்தைச் சிந்தைவிடா தமைத்
துண்மை ஸேலுத்து நாளில். (சரு)

ஒருவைக றனிவிழைவர்க் குயராரா தனைசெய்வித் துவந்து தா
ய்பாற், கருவைகு மெழுநிறிந் கடல்கடத்து வாரியனவே கசிந்து
நின்றான், நிருவைகு மணிமாப்பின் றேடியறி யாப்பதத்தான் செய
லா வன்றே, னுருமின்னின் வடிவாந் யோடியரன் கமலபதத் துற்
ற தன்றே. (சசு)

நத்தலையி னநிகொழிங்குங் குலசைநக ராதிபன்போ னுட்டிப்
பூவி, லெத்தலைமை பெற்றோரு மெய்தலரி தெனமகிர்ந்தே யிடப
மூர்ந்த, முத்தலையம் படைககரத்தான் றேவைநக ரிறைசாண முளரி
போற்றி, யத்தலையி னின்றகிவ னடியார்க ளநிசயங்கொண் டாடுங்
காலே. (சஎ)

அந்தரத்தோ ருரையிரவி வரமுனுக்குப் பதங்கொடுத்தோ மவ
ன்போ ளிங்கு, அந்தரஞ்சேர் திருவுரு ரெய் தென்பாலாக் கிடுமெ

(சச) தொடை - மாலை, வயவர் - வீரர், சென் - அழகு, நாககன்னி-
பார்வதி.

(சரு) பாலவிழியான் - நெற்றிக்கண், னுடைய சிவபிரான்.

(சசு) வைகல் - நாள், ஸுறைவாக்கு - சிவபிரானுக்கு, ஆராதனை -
பூசை, டைகும் - தட்கும், உரு - வடிவம்.

(சஎ) நத்து - சங்கககலோ, நாட்டு - நிறுத்தப்படுகின்ற. இப்பூவில் -
இந்தப்பூமியில், முத்தலைப்படை - குலாயுதம், அத்தலை - அந்த இடம்.

(சஅ) புதம் - திருவடி, ஆக்கிடும் - வையுங்கள், (தாற்பரியம்) சந்தி
ரம் - பொன், கண்டு - செய்து, சினைரத்துன் - கோயிலுக்குள், விழா-திரு
விழா, கவின் - அழகு.

குலசேகரனுக்குக் குட்டரோகந்தீர்த்த சருக்கம். ௧௩௨

னவே சொல்லக் கேட்டுச், சந்திரத்தாற் றிருவருக்கண் டதீனையிடப் பாகவல்லி தங்கு நீல, கந்தரத்தான சினகரத்துள் வைத்துவிழா முதலான கவினசெய் தாரால். (௪௮)

சங்கெழில்வார் குழைக்கணிந்த தானுசிந்தா மணிநாதன் றுள் சேர்ந் துய்ந்தான், செங்கமலை செறிமருமன் றிறலிரவி வருமனெனச் செப்பக் கேட்ட, புங்கவாதம் முளமகிழப் புத்திரரா மெங்களுக் குப் புவனி யாண்டே, யங்கவன்செய் புரிந்ததுரை யாயெனலு மது சூதனறைய தானான. (௪௯)

௧௪ - இரவீவரீமன்பதப்பெற்ற சருக்கம் முற்றிற்று.

சூகதநிருவிருததம் - ௫௬௭.

பதினேந்தாவது :—

குலசேகரனுக்குக் குட்டரோகந்தீர்த்த சருக்கம்.

தந்தை புரிந்த வரசரிமை தாங்கி நீளக் கவிகையின்கீழ்
ழிந்த வுலகெ லாநதழைக்க விபற்று நாளி லிரதிறற்காய்
வந்த பராரி பதந்திரவி வரும் னடைந்த செயலகண்டே
சிறதை களிப்பா யிரவிவமை வீச ரெனப்பேர் செப்பினால். (௧)

இவ்வா றுலகெ லாபிசைக்கு நவையா லிரவி வன்மனசேய்க்
கொவ்வாக குட்ட ரோயுடலி லுறலாற் பலவா கடநூல்கள் [ம்
செவ்வாய், நோந்த வாசடாகள் சோந்தோ ராண்டு மருத்தினத்து
வெவ்வாய் நோங்குத தககபடி மீட்டு மீட்டு மருத்தினரால். (௨)

• (௪௯) குழைக்கு - காலை, மருமன் - மார்பையுடையவனாகிய, புங்கவர் - உயரந்தவராகிய ருஷிகா, மகிழ் - மகிழ்ச்சியுடைய, சேய் - புத்திரனாகிய குலசேகரன்.

(௧) கவிகை - குடை, புராரி - சிந்தாமணிநாதர், (அவருக்கு) இரவி வருமவீசர்,-- செப்பினன் - (குலசேகரன்), சொன்னான்.

(௨) நவை - குற்றம், ஒவ்வா - பொருந்தாத, வாகடநூல் - வயித்திய சாதனம், வாசடா - வயித்தியர், வெவ்வாய் - வெப்பம் வாய்ந்த, அருத்தினர் - உணவித்தாரா.

எந்த மருந்தை யருத்தவுந்தீ யிழுது சொரிய வளர்வதுபோ
லந்த மன்னன் தன்னுடலை யறவே கருக்க வாகடர்கள்
வந்த நோயைத் தீர்க்கவெம்மால் வலியின் நென்றேறமனஞ்சலித்துத்
தந்த மூர்க்கே கவுமந்நோய் தாங்க லரிதாய்த் தளர்ந்தனனால். (௩)

அல்லும் பகலும் கண்ணுறங்கா தழுங்கி யாகஞ் சோர்ந்தமலை
நிலலு மழுவந் தரித்தகர விமலர் தேவை வளர்சிவனே
வல்லு மஞ்சந் தனத்திமய வல்லி பாகா நொந்தடிபேன்
சொல்லு மொழிசின் றிருவுளத்திற் றேற்றா வகைசீ சொல்வாயே. (4)

என்று புலம்பித் தனிவிடக்க வீச நருளா லானந்தத்
தொன்றி யதுவாய் நிறைந்தசிவ யோகி யொருவ னாகுறலும்
கன்று பசுவைக் கண்டதெனக் கண்டு குலசே கரனெழுந்த
சென்று பதத்தில் வீழ்ந்திறைஞ்சி சிறகருந் தவிசி னிடைவைத்தே.
இந்நா ளடிக ளெழுந்தருளப் பெறலாம் றமியேற் கீடேற்ற [ன்
முன்னுற் கிடைத்த தெனமுகம் னுரைத்துப் பின்னு முரைசெய்வா
பன்னு ளிந்த நோயையனு பவித்தே னிதுதீர்த் துலகாளு
மன்னு கியவர் வசைகூறு வகைசீ புரிந்த காப்பாயால். (5)

வேறு.

உன்னையான் விழியிற் கண்ட வுடன்பிணி தீரக் கண்டே
னென்னமன் னுரைக்க வெல்லா முணாந்தவ ணிதனை யெண்ணி
மன்னனுக் குரைப்பா னிர்த வருத்தமுன றனக்கு வந்த
பின்னரா கிலுமெந் தேவைப பிரானரு ளெனத்தே ராயே. (6)

(௩) இழுது - நெய். அரிது ஆய - கூடாமையாகி.

(4) அழுகி - வருந்தி. தேவை - வாசவனல்லார். வல் - சூதாடி
கருவி.

(5) அதுவாய - அவ்வானந்தமயமாய்.

(6) அடிகள் - சுவாமிகள். ஈடேற்றம் - துக்கநிலிந்ததி. உம்மாலென்
பது - உன்னாலென எதுகைகோக்கிவந்தது.

(௭) உணர்ந்தவன் - அறிந்த சிவயோகி.

குலசேகரனுக்குக் குட்டரோகந்தீர்த்த சருக்கம். ககரு

பெரியவ ரமைத்த கோவிற பிரித்துநூ தனமாச் செய்தல்
பெரியவர் நடத்த றண்ணிப் பேதித்து நடத்த வியார்க்கும்
பெரியவ ரிமும்பேர் தள்ளிப் பின்னொரு நாமங் கூறல்
பெரியவர் மனது கன்றப் பிழையுரை நகைத்துப் பேசல். (அ)

இதுவெலா நவைநற் றேவை யெம்பிரான் கோயிற் காக
விதுமுக வுமையோர் பாகம் விளங்கவே தோன்றி மேலாஞ்
சதுமறை யர்த்த நாீ சுரரென நன்கு சாற்ற
மதுமலர் சூழ்சிட் சேப நதிவட கரையில் வந்தார். (ஆ)

அன்னது மறந்துன் றந்தைக் கருள்கொடுத் ததனா லன்றோ
யின்னமு மிரவி வாம வீசனென் றுலகுக கெலலாஞ்
சொன்னது பொரும விநதச சுடுபிணி யுனளைச சாரநது
மின்னிக ருடமபு கன்ற வாட்டிய வீறு கண்டாய். (க0)

ஆதலா விதற்கு வேறே யருமருந துண்ண வேண்டா
சீதமா மதிசேர் தேவைச சிவன்வளர் கோயி னண்ணிக
கோதறு தீர்த்தமான குமபுட் கரிணி தன்னிற
காதலா யாடி நெஞ்சிற கடவுளாரு செழுத்தை பெண்ணி. (கக)

பான்றி வெண்ணி ருகம் பாங் துரச சாத்திச செமபொன்
மேனிபா மகக மாலை விதி முறை யடைவே பூண்டு
பூரிறை சண்ப கததிற பொலுதவைவ கரனைப் போற்றி
மோனமாய்ச சினக ரததுண் முன்னிரீ வலமாய் வந்தே. (கஉ)

(அ) பேதித்து - வேறுபடுத்தி. கன்ற - வாட. பிழையுரை - குற்ற
மாகிய வாததை.

(ஆ) நவை - குற்றம். விது - சூதிரன். சதுமறை - நான்குவேதங்
கள். எம்பிரான் வந்தாரெனக்கூட்டிக. இவைவெலாமென்பது எதுகைநோ
க்கி இதுவெலாமென வந்தது.

(க0) வாட்டிய - வருத்திய. வீறு - பெருமை.

(கக) குமபுட்கரிணி - கோயின முன்னிருக்குந்தீர்த்தம்.

(கஉ) பாங்கு - அழகு. பொன்மேனி - பொன்னிறவடிவம். அக்கம்-
உருத்திராக்ஷம். அடைவே - கிராமமாக. மோனம் - மௌனம்.

அவ்வுழி நடனங் கண்ட வரிகர குமரன் தன்னை
நவ்வினோக் குடைய மாத ரிருவரை நயந்து போற்றிப்
பெளவமா ரால முண்ட பரனுட னறங்கள் செய்யுங்
கொவ்வைவா யுமையொன் றுன கோலத்தைக் கண்டு போற்றி. ()

இம்முறை தினமெண் ணைந்து மிறைவன்சன் னிதிவிட் டேகா
இம்மையி லடியேன் கொண்ட விழிவுநீர்த் தருள்வா யென்று
செம்மையாய்த் துதிக்க விர்நோய் தீருமென் றுரைத்துக் கால
மும்மையுந் தேர்ந்த ஞான முனிவர னேகி னுனால். (கச)

அக்கண மதிவல் லோரை யழைத்துமுன் னனுப்பி யாங்கு
செக்கர்வா ன்ணைய மெப்பான் சினகர மெங்குங் கோயிற்
பக்கமுந் தெருவு மூரும் பாங்குபச செய்யி னென்றான்
மிக்கதந் திரிக ளந்த வேருதரை தலைமேற் கொண்டே. (கரு)

ஆலய வாய்மற் றெல்லா மந்தவோ விபராற் சித்ர
வேலைக ணிரப்பித் தூணின் மேற்கும் பரம்பை சேர்த்து
மாலிக ணிறைத்தரசு செய்ய வாசநீா தெளித்து வாகா
தூலைநே ரிடையா ரென்னப் பதுமைநோக குபரசெய் தாற்றி. ()

தோரணஞ் சேணின் வண்ணந் தோன்றிட நாட்டிசு செம்பொற்
பூரண கும்ப தீபம் புரையற னைத்து பொன்ன
வாரண னியக்கர் கோமான வாழ்நகர் தனக்கு மேலா
யாரண முழங்குந் தேவை நகரமர் மெனா செய் தாரால். (கௌ)

(கரு) அவ்வுழி - அந்த இடத்தில். நடனங்கண்ட - நடனமாடிய.
அரிகரகுமரன் - ஐயனார். நவ்வினோக்கு - மான்போன்றகண். இருவர் -
பூரண, புட்கலையென்பவர்; இவ்விருவரும் ஐயனார் மனைவிகள். பெளவம்-
கடல்.

(கச) மும்மை - மூன்று.

(கரு) அக்கணம் - அந்தக்ஷணம். ஆங்கு - அவ்விடத்தில். செக்கர்
வான் - செவ்வானம். சினகரம் - கோயில். தத்திரிகள் - மந்திரிகள்.

(கச) வாய் - இடம். ஒவியர் - சித்திரகாரர். அரம்பை - வாழை.
வாகு - அழகு. பதுமை - பொம்மை. நோகரு - அழகு. ஆற்றி - கட்டி
(தாற்பரியம்)

(கௌ) சேணின் - உயரத்தில். வண்ணம் - அழகு. புரை - குற்றம்.
இயக்கர் கோமான் - குபேரன். ஆய - ஆராயப்படும். மேலாமெனக்கூட்டுக.

குலசேகரனுக்குக் குட்டரோகந்தீர்த்த சருக்கம். கருள்

வேறு.

காமன் பணியும் வாமன் குலசே கரனென்போன்
பூமன் மூவத் தாமன் காணப் புகழோனைத்
தாமங் கமழு மளகத் துமையைத் தானெண்ணிச்
சோமன் கமழும் வேணிய னுமந் துதிசெய்தே. (கஅ)

சிவிகை தடந்தேர் மாமுத வின்றித் திருவாருங்
கவிகையு மின்றிப் பாதுகை காலிற் காணாதே
குவிகை விடாது சென்னியி லேற்றிக் கும்பிட்டே
நவிகைப் பரமன் கோயின்முன் வந்தா னவிவற்றான். (கக)

வடபாற் கும்ப புட்கரி ணிக்குண் மன்போந்தே
யிடபாற் பரைசே ரீசன் பூவடி யிணையெண்ணி
யடைவே வழுவா தறைசங் கற்ப மதுகூறித்
தடமார் புனலி, லாடின னந்நோய் சாய்ந்தோட. (உ௦)

நன்னீ ராடிக் கரைதனில் வந்தே நற்றூசு
தன்னாற் கேசத் தீரம கற்றித் தளிமஞ்சேர்
மின்னார் மெய்யி னீறு புணந்து வேதத்தின்
முன்ன கியபஞ் சாக்கர நாவான் மொழிகின்றான். (உ௧)

சென்னி களங்கை தோள்விரல் கன்னஞ் சேடார்த்து
பொன்னிற மொக்கு மக்கு மணிப்பூண் பூண்டேகித்
தன்னிக ரின்றிச் சண்பக நீழ றனில்வைகுங்
கன்ன மதஞ்சே ராணை முகத்தோன் கழல்கண்டே. (உ௨)

(கஅ) வாமன் - அழகுடையவனாகிய, பூமன் - பிரமன். அளகம் - கூந்தல். சோமன் - சந்திரன்.

(கக) மா - குதிரை கவிகை - குடை. பாதுகை - பாதரகை. குவிகை - ஒன்றுசேர்த்தகை. நவிகை - மாணியுடையகை. நவிகையென்பது எதுகைநோக்கி நவிகையென வந்தது. நவிவு - வருத்தம்.

(உ௦) மன் - அரசன். அடைவே - முறையாக. நோய் - குட்டவியாதி.

(உ௧) கேசம் - முடிமயிர். தளிமம் - அழகு. மின் - ஒளி.

(உ௨) களம் - கழுத்து. கன்னம் - காது. சேடி - பெருமை. அக்கு - உருத்திராக்கம். கழல் - திருவடி.

மும்முறை தாளில் வீழ்ந்து பணிந்தே முன்பெய்திக்
கொம்மை முலைப்பெண் வல்லவை பாகங் கொண்டோனே
யம்மை யறஞ்செய் சங்கரி முன்ன மருள்பாலா
செம்மையி லிந்த வன்பிணி தீரச செய்வாயால்.

(௨௩)

வேறு.

இன்னண முரைத்துப் பதமபணிந் தேகி யிடபரீள் கேதன மு
யர்த்த, பன்னகா பரணன் பரையொரு பாகப் பரணினி துறையுமா
லயத்தின், சன்னிதி நண்ணிப் பணிந்தவண் வலமாய்ச் சார்ந்தொரு
பாலமர் சாத்தன், பொன்னடி தொழுது பாங்குறை செல்லப் பூ
ரணை புட்கலை தனையும.

(௨௪)

தொழுதுமுன் போர்துள் ளணைந்தரி யோடு தூயபங் கேருக
னறியாப், பழுதிலா தவனோடு மைகலந் திடது பாகமாய் விளங்கிய
கோல, முழுதுமம் பகத்திற் கண்டுமெய் புளக மூடினன் வீழ்ந்தே
முந் தனல்சேர், மெழுதென வுள்ள மிவகினன் பாடி விமலனைத் துதி
த்தன னன்றே.

(௨௫)

ஆதிமா லவனும் வேதனூர் கேடி ய ரிவுற தொருபெருங் கோலச
சோதிமா மலையா கியபரம பரணை சொல்லவு மெண்ணவு மரிதாய்ப்
பாதிமெய் யம்மைக் களித்தவ ளோடு பாங்குற விருந்தசங் கரணை
கோதிலா விசையன் வில்லடி யுவந்த கொற்றவா நின்பதற் துணையே.

வாசவன் வேண்டச் சிந்தக வனத்தில் வல்லியோரா பாகமாய் வந்த[ங்
வாசினம் குணத்தோய் தாருகா வனத்தி னநதணர் மாதர்கைவலையா
காசொடு நாணங் கலையெலாங் கவர்கங் காளனை நாடொறும் பணியு
நேசரா னவர்க ளிருதய மகலா நின்மலா நின்பதற் துணையே. (௨௬)

(௨௩) கொம்மை - இளமை. அம்மை - தாயாகிய. இல் - இல்லாத.

(௨௪) இன்னணம் - இவ்விதம். கேதனம் - கொடி. உயர்த்த - உயர்
த்திக்கட்டிய. பரை - உமாதேவி. அவண் - அவ்விடத்து. சாத்தன் - ஐயனார்.

(௨௫) பங்கேருகன் - தாமரையிலிருப்பவனாகிய பிரமன். அம்பகத்
தின் - கண்களால்.

(௨௬) கோலம் - அழகு.

(௨௭) ஆசில் - குற்றமில்லாத. காசு - பொன்.

குலசேகரனுக்குக் குட்டரோகந்தீர்த்த சருக்கம். க௩௯

புத்தியி றக்கன் மகம்புறங் காடாய்ப் போய்விடவதனிடையருக்கன்
முத்துநேர் நகைக ளுமதி தரைபி லறைபட முன்னுபூ வகன்செங்
கைத்தல மொடியச் சிறுவிதி யாட்டுக் கம்பெற வடர்த்தவா கருணை
வைத்துமார்க் கண்டர்க் காய்நம னைக்காய்வல்லவாநின்பதந்துணையே.

சங்கரா விமலா தானுவே யரனே தழன்மழு மானுட னேந்து
மங்கரா பேயோ டாடல்செய் பரமா வம்பிகைக் கொருபுற மளித்து,
வெங்கரா சலத்தோல் போர்த்துநஞ் சருந்தி விண்ணவர் பயங்கெடுத்
தோனே, பொங்கரா மதிய நதியொடு புனைந்த பூரண நின்பதந் து
ணையே. (௨௯)

சிறுதொழின் முயலும் புல்லர்க ளென்றுந் தீமையே புரிசுவ
ரதனை, மறுவறு பெரியோர் பொறுப்பரப் படியான் வன்பிழை புரி
ந்தது பொறுப்பாய், முறுவலிற் புரங்க ணீறெழு முனிந்த முன்னவ
வல்லல்செய் தொறுக்கு, மறுபகை யொழித்தோ ரிதயம தகலா வ
ங்கணு நின்பதந் துணையே. (௩௦)

வேறு.

இந்தமுறை வந்தனைசெய் தேயொரு தினம்போற்

சிந்தைமகிழ் வாயெழில்கொ டேவைநகர் வாழு

மெந்தையை வணங்கியுறை யெண்டினமு மால

கந்தரன்மன் னுலய முகப்பைநனி காத்தான். (௩௧)

பொன்னழிவி னிற்படு புடத்தினவை தீர்ந்து

நன்னிற மடுக்குமது போலுடவி னண்ணித்

(௨௮) புத்தியில் - அறிவில்லாத. புறங்காடி - சுடுகாடி - அருக்கன் -
சூரியன். நகை - பல். ௨௧ - உதிர். பாவகன் - அக்கினி. சிறுவிதி - தக்கன்,
கம் - தலை.

(௨௯) அங்கரா - அழகிய கையையுடையவனே. கராசலம் - யானை.
போர்த்து - மூடி.

(௩௦) முயலும் - செய்யும். முறுவலில் - சிரிப்பால். அறுபகை - கா
மம், குரோதம், உலோபம், மோகம், மதம், மாசசரியமாகிய விரோதம்.

(௩௧) உறு ஐ எண் தினம் - பொருந்திய நாற்பதுநாள். ஆலகந்தரன் -
நீலகண்டத்தையுடைய சிவபிரான். மன் - பொருந்திய. முகப்பை - முன்
வாயிலை.

(௩௨) நவை - குற்றம். அடர் - நெருக்குகின்ற. தயங்கியது - விள
ங்கியது.

துன்னியடர் வன்பிணி தொலைந்துபுவி யாநு
மன்னனுடன் மின்னொளி தயங்கியதீ மாதோ. (௩௨)

சத்தியொரு பாதிமெய் தரித்துவளர் தேவை
யத்தனடி நெஞ்சுற வமைக்கவ ணகன்றே
நத்துலவு தென்குலசை யூரதனி னண்ணி
முத்தகை யார்மகிழ மொய்ப்புட னிருந்தே. (௩௩)

சத்திர நிழற்குண்மகி தங்க வள மல்க
வெத்திசையு ளோர்களு மிசைநகடி வணங்க
நித்திய மடைநதவர்க டங்கவலை நீக்கி
வைத்தமனு நீதிவழி வையமது காத்தான். (௩௪)

வேறு.

அன்னவ நெடுநா ளிருநத வவனிமாண் டரன்பா தத்தின்
மன்னிவாழ்ந் திருந்தா னென்று வழுத்தினான் புராணமெல்லாந்
சொன்னசீர் முனிவ னைஞ்ஞ சூகன வ கதனைக் கேட்டு
முன்னவன் றுறோ யெண்ணி முனிவரர் மகிழ்ச்சி பூத்தார். (௩௫)

15 - துலசேகரனுக்குத் துட்டரோகந தீர்த்த சநுக்கம் முற்றிற்று.

ஆசத்திருவிருத்தம் - ௭.௩௨

(௩௨) மொய்ப்பு - வலிமை

(௩௪) சத்திரம் - குடை. மகி - புமி. வளம் - செல்வம். மல்க -
நிறைய. நித்தியமடைநதவர் - முனிவா.

(௩௫) முன்னவன் - அநாதிமுத்தனாகிய. சிவபிரான்.

௧௫. துலசேகரனுக்குத் துட்டரோய்தீர்த்த சநுக்கம் முற்றிற்று.

வாசவனார்ப்புராணம் முற்றுப்பெற்றது.

சுருதாமணிநாதர் திருவடிகளே சரணம்.

பி ஐ ழ . தி ரு த் த ம்.

பககம.	வரி	பிழை.	திருத்தம்.
க	உஉ	பிரானைத்	பிரானைத்
அ	கக	லாலய	லாய
கக	க	பணம்	பணம்
கக	நஉ	சனம்	சனம்
கக	க	சருசக	சருசக
”	நஉ	கருஷண	கருஷண
நஅ	உச	ராயும	ராயுதம்
”	நக	களில	ளில
சக	உக	பதம்	பதம்
நந	க௦	தோத்த	தோத்த
எஉ	ந	செய்த	செய்க
அ௦	உக	வியாள	வியாழ
அக	உச	செலுத	செலுத்
கக	கக	னேந்தி	னேந்தி
க௦ந	கந	குழு	குழு
”	உஅ	கீர்	கீர்
கக௦	நக	குவி	குவி
”	”	கீர்	கீர்
ககக	உந	ஏற்றுக்கொ	ஏற்றுக்கொ
கஉக	நஉ	சனை	சனை
கநந	க	பிரர	பிரர

